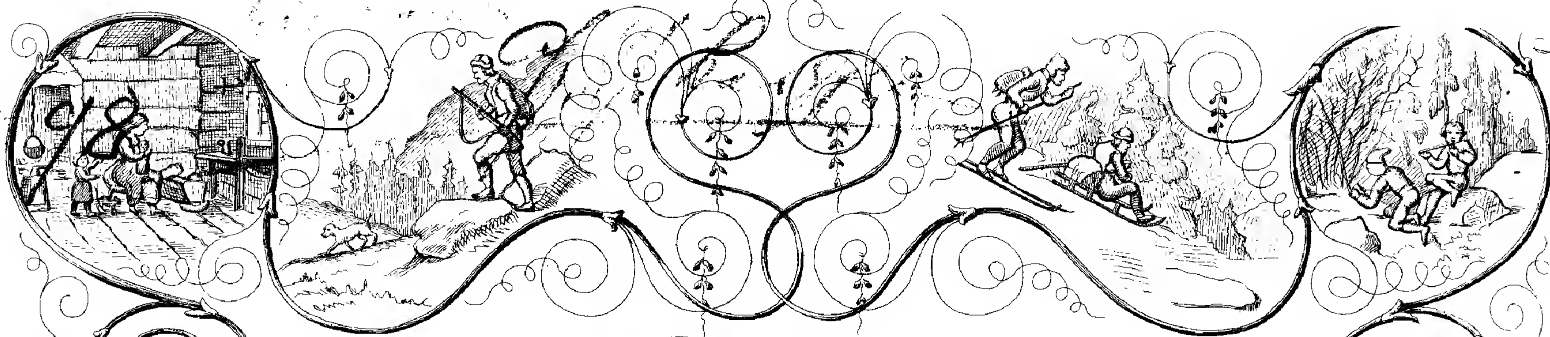
H. E. Krøl[illegible]

Ældre og nyere

NORSKE FJELDMELODIER

Samlede og bearbeidede

for

Pianoforte

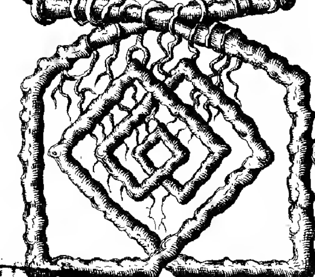
af

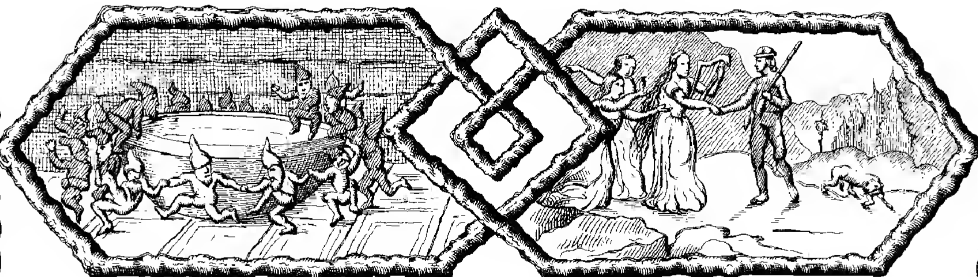
LUDVIG M. LINDEMAN

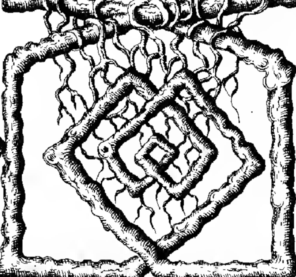
FÖRSTE BIND. PRIIS

FORLÆGGERENS EIENDOM

Christiania
P. J. Mallings Forlagshandel.

S. Hartvedt, Lith.

Edvart Winthers Lith. Institut i Christiania.

REGISTER

til 1ste Bind.

Tekst-Bilag

til 1ste Bind.

No. 10.

(Sammenlign hermed No. 59 og 79.)

Der stander et Slot i Østerrige.
Som er saa vel beprydet,
Med Sølv og med det røde Guld,
Med udhugne Stener og Mure.

Forinden det Slot der stander en Lind
Med Blader deilig og skjønne,
Derudi bor den Nattergal fin
Som liflig kan røre sin Tunge.

Der kom en Ridder ridendes did
Han hørde den Nattergal sjunge,
Derover han storlig forundrede sig
Thi det var ved Midnatstide.

Aa hør du liden Nattergal,
En Vise jeg beder dig kvæde,
Dine Fjædre lader jeg med Guld beslaa,
Din Hals med Perler beklæde.

Jeg passer ej paa dine Fjædre af Guld,
Som jeg skulde for dig bære,
I Verden er jeg en fremmed vild Fugl
Og ingen Mand monne mig kjende.

Er du i Verden en fremmed vild Fugl
Og ingen Mand monne dig kjende,
Dig tynger vel Hunger, Kuld og Sne,
Som falder paa Veien hin brede.

Mig tvinger ej Hunger, mig tvinger ej Sne,
Som falder paa Veien hin brede,
Mig tvinger langt mere en lønlig Sorg,
Den gjør mig stor Angst og mødig.

Imellem Bjerge og dybe Dal
Fort rinde de stridende Strømme,
Men den som haver en fuldtro Ven
Han ganger saa sent af Glemme.

Jeg havde mig en Kjærest saa huld,
En Ridder mægtig og bolde,
Min Stedmoder kasted' det hastig omkuld,
For hun det ei saa have vilde.

Hun skabte mig til en Nattergal,
Bad jeg skulde Verden omflyve,
Min Broder til en Ulv saa graa,
Bad ham i Skogen løbe.

Straks for han hen i Skogen ud;
Hun bad Gud, han ei skuld faa Baade,
Førend han drak hendes Hjerteblod.
Syv Aar derefter saa skede.

En Dag gik hun saa lystelig
I Rosenlund spadserte,
Min Broder det saa og snigelig
Gav nøje Agt op paa hende.

Han greb hende ved hendes venstre Fod
Med Ulveklo hin lede,
Rev ud hendes Hjerte og drak hendes Blod,
Igjen fik han sin Helbrede.

Men endnu er jeg saa liden en Fugl,
Som flyver paa vildende Hede,
Saa kummerfuld monne jeg leve min Tid,
Dog helst om Vinterens Tide.

Ak hør du liden Nattergal,
Hvad jeg dig monne tilbyde,
I Vinter kan du sidde udi mit Bur,
Til Sommeren igjen at udflyve.

Hav Tak skjøn Ridder for Tilbudet dit,
Det maa dog ikke saa være,
Thi det forbød Stedmoderen min,
Saa længe som jeg bærer Fjædre.

Men jeg haver stedse sjunget paa Kvist,
Med sødelig Nattergal-Stemme,
Og aldrig fandt jeg bedre Sted,
End i de grønneste Lunde.

Den Nattergal stod og tænkte sig om,
Agter ej om Ridderen snilde,
Thi greb han hende ved Foden fat,
Og Gud det saa have vilde.

Han gik med hende udi sit Bur.
Tillukte Vindøj og Dørre,
Hun blev til saa mange underlige Dyr,
Som man kunde høre og spørge.

Først skabte hun sig til Løve og Bjørn,
Og siden til andre smaa Orme,
Omsider til en Lindorm led,
Lod som hun vilde Ridderen myrde.

Han skar hende med en liden Kniv,
Saa Blodet deraf monne komme;
Paa Gulvet stod sraks, hvor han monne staa,
En Jomfru saa klar som en Blomme.

Nu haver jeg frelst dig af al din Nød
Og af din lønlige Kvide,
Men sig mig nu din Afkom god
Paa Fader og Moders Side.

Ægypterlands Konge er Fader min,
Hans Dronning min Moder saa bolde,
Min Broder var før en Ulv saa graa,
Som gik paa de grønneste Volde.

Er Ægypterlands Konge Faderen din,
Hans Dronning din Moder med Ære,
Vist maa du være Søsterdatteren min,
Som i Linden har bygget saa længe.

Der blev stor Glæde over al den Gaard
Ja over de ganske Lande,
En Ridder har fanget den Nattergal,
Som i Lunden har været saa længe.

Til samme Melodie synges fölgende Vise.

Der ligger et Slot i Østerrige,
Det er saa vel stafferet,
Med Sølv og med det røde Guld,
Med Marmorstene opmuret.

Der inde ligger en Herre stor,
Alt paa sit Liv hart fangen,
Vel femten Favne under Jord,
Blandt Orme, Edder og Slanger.

Hans Fader kom der selver hen,
Og monne til Taarnet gange,
Ak du min allerkjæreste Søn,
Hvor hart ligger du her fangen!

Ak Fader kjær, ak Fader hør,
Jeg ligger saa hart her fangen,
Vel femten Favne under Jord
Blandt Orme og blandt Slanger.

Faderen gaar for Kongen selv,
Begjer at løse den Fange,
Ti Tusind Gylden jeg give vil,
Maa han den Død undgange.

Ti Tusind Gylden kan ei forslaa
Den Herre for at benaade,
Han bær en Guldkjæd' om Halsen saa,
Den monne hans Liv forraade.

Bær han en Guldkjæd' om Halsen sin,
Den haver han ikke stjaalet,
Den hannem foræred' en Jomfru fin,
Som han haver sig trolovet.

De tog den Fange udaf det Taarn,
Og gav hannem Sakramente,
Han raabte til Gud i Himlens Thron',
Min Død maa jeg nu vente.

De førde hannem til Galgen hen,
Paa Stigen monn' han opstige,
Og da bad han den Mestermand,
At han skulle noget bie.

Jeg giver dig ikke længere Tid,
Det skal du nu befinde,
Du giv mig hid et Klæde hvid,
Din' Øyen vil jeg forbinde.

Ak nei, bind ei min' Øyen klar,
Lad mig først Himlen anskue,
Hvor jeg skal se Gud aabenbar,
Did staar mit Sind og Hue.

Hans Fader da paa Pladsen kom,
Han saa den ynkelig Skjæbne,
Min kjære Søn, min Søn saa from,
Din Død skal jeg vist hævne.

Ak nei allerkjæreste Fader min,
Min Død hævner ei saa fage,
Saa lider min Sjel slet ingen Nød,
Uskyldig tages jeg af Dage.

For mit Liv jeg ei græmmer mig,
Ei heller for Verdens Ære,
Men for min Jomfru dyderig,
Hun sukker og græder saa saare.

Da kom der paa den tredie Dag
En Engel af Himmelen neder,
Han bad de skulde det Lig nedtage
Eller vilde han Staden legg' øde.

Derefter kom en stor Krigshær,
Som hans Død saa monne hævne,
Og nederhug alle og enhver,
Saa Krop og Hud maatte revne.

Hvo denne Vise har gjort i Løn,
Det maa nu vel alle vide,
Det haver gjort en Jomfru skjøn
Til Vien i Østerige

No. 11.

Dæ va eigøng ein Konge fraa Engeland han kom
Han haddø ei Prinsessø so deilig o so skjøn,
Dæ va ein Mattros so stelte se um,
Han frega: skjøn Prinsessø vil du hava me te Mann.

Ein Mattros ha e elska den Mattros vil e ha
Ein Mattros vil e elskø, til e legst i mi Grav.

Vil du hono elskø taa Hjerte o taa Sind,
So tæk e o set' en i Fangetaarnet ind,
Vil du hono elskø o vil du 'n ha,
Imørgo so lætø e Live taa o ta.

No. 12.

Vesle Gjenta.

Blankø Daasin o Massing Pepa,
Her æ Gjenta so Guten han lika.
Sørg ikji, graat ikji, bær de 'kji illø,
Her ska du faa de ej Gjentø snillø.

Gutn han spord' o: kor ha du no være?
E ha være te Kjyrskji paa Høre.
Kæm va du følde, ki va du so længji?
E kom i Følgje mæ mange Smaadrengje.

No. 13.

(Sammenlign No. 157 og 226.)

Guten so ook paa Skji.

Daa e va'n Gut i mit søykjandø Aar
E ook no paa Skji ne før Bakke,
So frikst so ej Pil i Flugtn' ho gaar,
O so kvek o so gla,
Unde Græno æ sat
O um ingjin Ting ba.

Som kom dæ ein Ørre o settø se trygt
Paa ei Grøn te o leike o kurrø,
So tok e mi Reflø so frikst taa min Ryg
Fekk Høna o sjaa
I Snjøe ho gaar
Du æ mi, ska e spaa!

E Refla let sige o Ørrin ei skaut,
O tænktø: Ko æ dæ so mejrø?
Ho Stakkar ska syrgji før Makin æ dau,
Nej i Grønskogens Bo
Sko de leva i Ro
O maka se so tvo.

Fra Aadalen er dette Vers saaledes:

Mit Sigte je tapte, den je kji skaut,
Je tænkte der æ vel fleire
Den Høna ho sørger for sin Make skulde dø.
Uti Kjærligheds Ro
De skulde parras de to
Aa leva i Ro. Treitrarerita trei.

So kom dæ ein Bergjutul laskandis fram
Han brumla o skølv utaa Sinne:
Ko ha Fuglad'n giort de?
Sa Trølle ve me.
Nej førhast inkji de:
Imot Graabein kri'r e.

Drep Graabein sa Trøllø, e gjevø de Løv,
Min Gut, du ska vist bli beløntø;
Dæ so vil ska' de, ska trast bli dit Rov,
O i grasrikø Dal
Mæ di Gjentø du ska
Njøtø Fre i dit Val.

No. 14.

Dei tvæ Systa.

Der gik tvæ Systa burt mæ ei Aa,
Lindan,
Dei vildø vaskø se lika,
Dæ va daa, dæ va en stolt Jamfru mæ Tvinga.

Om du de vaska saa kvit so Snjø
Saa bli du aldør saa kvit so e.

Den ældste yttø den yngstø ne mæ ein Stein,
Aa kjære mi Syste du hjølpø me.

Slet inkji e de hjølpø kan,
Undtaken e faar din Fæstømand.

Slet inkji du faar min Fæstømand.
Men e ska gji de mit raue Gullband.

Slet inkje e de hjølpø kan,
Undtaken e faar din Fæstømand.

Slet inkji du faar min Fæstømand;
Men e ska gji de min raue Gullring.

Slet inkji e de hjølpø kan,
Undtaken e faar din Fæstømand.

Neer inkji du me hjølpø kan,
Saa hjølpø me Gud aa den Helligaand.

Dæ gik tvo Fiskara burt mæ ei Aaa,
Saa komo dei der, so Likø laag.

Saa toko dei hennø Arma smaa,
Dei gjordø dei Hørpøstøkka taa.

Saa toko dei hennø Tenna smaa,
Aa gjordø Hørpønota taa.

Saa toko dei hennø Fing'a smaa.
Dei gjordø dei Hørpøstillera taa.

Saa toko dei hennø gulø Haar,
Dei gjordø dei Hørpestræng'i taa.

Saa vart dæ Bryllaup i Kanaans By,
Saa vildø dei høirø den Hørpa ny.

Spelemann sættø se paa Dørastok,
Ba han skuldø faa slaa ein Laatt.

Hørpa slo dæ fystø,
Brue æ mi Syste.

Hørpa slo dæ arø,
Brue eite Anne.

Hørpa slo dæ trea,
Brue bordø bea.

Hørpa slo dæ fjorø,
Brue me forgjordø.

Brue tala te Brugommen sin:
Jaga den Spelemann taa Gar'en din.

Brudgommen tala te Brue si:
Gji den Spelemand Mjø aa Vin.

Aa høgge Øsp aa høgge Eik,
Høgg den Ve, so brænn saa heit.

Brudgommen befaldø dei Brusveina tvo
Take mi Brur aa sættø paa Baal.

Saa to dei Hørpa slo mot ein Stein,
Lindan,
Saa vaks der up ei Jamfru rein.
Dæ va daa, dæ va en stolt Jamfru mæ Tvinga.

No. 16.

Anm. Den her anförte Baadn-Laatt, udgjör egentlig 3de B.-Laatta nemlig:

No. 1.

Bissam, sullam laaver i lul
Voggø me før ein Kavring;
Ingen Kavring ska du faa,
Før sko me leta Vøgga staa
O leta so Baadnø graatø
O leta so Baadnø graatø.

No. 2.

Ro i Land du liten Mann,
Taka liten Gut i Fang,
E veit inkji kos me kaama te Lands,
Fuglefot o Fiskønot, uppaa den førvillandø Eng
Springø Gjentud'n i Flæng.
La inkji Gjentud'n løkkø de burt,
Du so æ so liten ein Gut.

No. 3.

Sori rori, gødt Baadn,
Mama spinnø blaat Gaadn,
Papa blaaser i Hød'n,
Bror min kasta Kød'n,
Syste mi gaar i Bukkeskog,
Bukken gaar i Brunde, i dei grøne Lunde
O sanka Gras mæ Munde, o sanka Gras mæ Munde.

No. 18.

(Saml. No. 65.)

Langebergs Laatten eller Langebergsleiken.

Dæ va eigong ein Syndag, so Følkø skuldø te Kjyrkje ute paa Bagdn i Aurdal, daa føngo dei høyre ein finø Leik, so ljøma ne ifraa Fjølle tett ova Kjyrkja. Dei lyddø daa paa denna Leiken o gløymdø, dei skuldø lyø paa Gudsol i Kjyrkjun endaa dei sjølve saago dæ va Hyldra so sto o stuta. Men so kom Presten ut, ska du tru, daa va'n inkji blaut; han lyddø ogso lite fyst o tyttø inkje dæ va so for stygt heldan, men han biddø 'kji længi før'n bandstøyfte Hyldre, so ho stuftø endø ne taa Fjelle men ingin saag, kor dæ varst taa'en.

No. 20.

Dyreparten.

(En lystig Vise om nogle Dyrs Natur.)

Kom Broder kom vilt du gaa med;
Jeg gjerne gaar med dig afsted,
I Skog og Mark at jage,
Det giver os god Tisfordriv;
Thi Gud tør Lykken saa begie,
Vi Løn faa for Umage.

Hesten er baade stor og stærk,
Med hannem drives saa stort Hovværk,
Naar han i Krigen render;
Han vrir og vrinsker af et stort Mod,
At møde er han ikke god,
Naar han sig til os vender.

Hunden er sin Herre saa tro,
Har ingen Taal har ingen Ro,
Ej ude eller inde;
Naar han sin Herre kommer ifraa,
Han større Trøst kan ikke faa,
End han sin Herre finder.

No. 22.

(Se Norske Viser og Stev, 2den Udgave, Pag. 86.)

No. 23.

(Se N. V. og St. 2den Udg. Pag. 30.)

No. 24.

(Se N. V. og St. 2den Udg. Pag. 52.)

No. 26.

Alle Mann hadde Fota,
Min Mann hadde ingen,
Tok je mej Bjørkerota,
Gjore min Mann Fota
Min Mann dansa fram,
Fot i Hosa hadde han,
Liksaavel som ein anna Mann.

Alle Mann hadde Arma
Min Mann hadde ingen,
Tok je mej et Par Tarma,
Gjore min Mann Arma;
Min Mann dansa fram,
Tarme-Arma hadde han,
Lik saa vel som ein anna Mann.

Alle Mann hadde Aua
Min Mann hadde ingen
Tok je mej et Par Saua,
Gjore min Mann Aua
Min Mann dansa fram
Saue-Aua hadde han
Liksaavel som ein anna Mann.

No. 27.

(Se N. V. og St. 2 Udg. Pag. 17.)

No. 28.

Tosten.

Aa Tosten tala te Staven sin,
Han Tosten,
Aa meine du Isen bær me heim,
Sa Tosten,
I Knell i knell i kneldrande Frosten.

Aa Tosten ut paa Isen steig,
Han Tosten.
Aa begge Bejna under han glei,
Paa Tosten.
I knell iknell i kneldrande Frosten.

Aa Kjeringa baade gret aa lo,
Af Tosten
Miste e Mannen, so fekk e daa Sko,
Af Tosten.
I knell i knell i kneldrande Frosten.

No. 29.

Den første Guldtærning.

Den første Guldtærning,
Som over Bordet randt,
Skjøn Jomfruen hun tabte,
Og lille Baadsmand vandt.
Vi legte og vi spilte Guldtærning.

Den anden Guldtærning, o. s. v. (Som første V.)

Den tredie Guldtærning o. s. v. (Som første V.)

Men hør nu lille Baadsmand
Hvad jeg nu siger dig,
To silkesyde Skjorter,
Dem skal du faa for mig.

To silkesyde Skjorter,
Dem faar jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil ha' skjøn Jomfruen,
Som jeg med Tærning vandt.

Og hør du lille Baadsmand,
Hvad jeg nu siger dig,
En silkestoppet Dyne,
Den skal du faa for mig.

En silkestoppet Dyne,
Den faar jeg o. s. v. (Som 5 V.)

Men hør du lille Baadsmand,
Hvad jeg nu siger dig,
Syv Skibe udi Floden gaar,
Dem skal du faa for mig.

Syv Skibe udi Floden gaar,
Dem o. s. v. (Som 5 V.)

Skjøn Jomfruen hun stander,
Og kjæmmer ud sit Haar:
Gud trøste og Gud bedre mig,
For Giftermaal jeg faar!

Den lille Baadsmand stander,
Og svinger med sit Sværd:
Ja du faar sligt Giftermaal,
Som vel er noget værd.

Jeg er vel ingen Baadsmand,
Fast dig nu tykkes saa;
Jeg er den yngste Kongesøn,
I Engeland mon gaa.

No. 34.

(Saml. No. 64.)

Bonden og Ræven.

:,: Bonden han sku i Skogen gaa,
Der saa han den Mikkel komme. :,:
Vil du naa selja Hu 'a di
Te Foder opunder Lua mi,
Te Jula.

:,: Aa je ska gje dig den fedeste Gaas,
Som nogen Mand vil spise. :,:
Bare du gjir mig Hua di,
Til Foder opunder Lua mi,
Te Jula.

:,: Den fedeste Gaas var god at ha,
Men Skjinne va værr aa misse. :,:
Aa ikke saa faar du Hua mi,
Til Foder opunder Lua di.
Til Jula.

:,: Aa jeg ska gji dig den fedeste Sau,
Som nogen Mand vil spise. :,:
Bare du gjir mig Hua di,
Til Foder opunder Lua mi.
Til Jula.

:,: Den fedeste Sau er god at ha,
Men Skjinne o. s. v. :,:

:,: Aa jeg ska gje dig den fedeste Kalv,
Som nogen Mand o. s. v.

:,: Ud kom Mikkels Søster saa fin,
Hu ville med Bro'r tale, :,:
Nu tror jeg Fa'n ri'r dit Skjinn,
Vil du sælge Hua di.
Te Jula.

:,: Bonden han blev saa ivrig i Mod,
Han spændte sin Bue for Fode; :,:
Saa skaut han Ræven; Ræven er min,
Saa du naa fik jeg Hua di.
Til Jula.

:,: Søstra hængde han høgt i et Tre,
Saa høgt som han kunde række; :,:
Der falt han ner aa slog sig i hel,
Svor paa han slap aa svælte ihel,
Til Jula.

No. 35.

Opsang.

(Sang med Gjentagelse og Overbud.)

Der stod en Jomfru at øse Vand,
Alt ved saa kold en Brønde,
A ha, ja, ja
Alt ved saa kold en Brønde.

Der kom en Ridder ridende frem,
Alt i den samme Stunde.

Ak! maa jeg sove hos dig i Nat,
Og sove hos dig alene.

Og vil du sove hos mig i Nat,
Og sove hos mig alene,

Saa skal du skaffe Roser tre,
Og hver af sine Kolører.

Og hvor skal jeg nu de Roser faa,
Det er jo Vinterstunde.

Og han reed op, og han reedned,
Alt i de dybe Dale,
A ha, ja, ja
Og kunde ingen Roser finde.

Saa reed han hen til Maleren:
O Maler! er du herinde.

Og kan du skaffe mig Roser tre,
Og hver af sine Kolører,

Den ene hvid, den anden blaa,
Den tredie som Fiolen.

De Roser, som du taler om,
De staaer alt i min Have.

Der Ridderen fik Roserne,
Saa hastelig monne han ride.

Der Jomfruen fik ham at see,
Begyndte hun at græde.

Ak! maa jeg sove hos dig i Nat,
Og sove hos dig alene.

Ak! vil du sove hos mig i Nat,
Og sove hos mig alene.

Saa skal du skaffe mig Sønner tre
Og endda Jomfru være.

Og skal jeg skaffe dig Sønner tre,
Og dog en Jomfru være.

Saa skal du sy mig Skjorter tre,
Og ingen Stik paatage.

Og skal jeg sy dig Skjorter tre,
Og ingen Stik paatage,

Saa skal du gjøre mig Vugger tre,
Og ingen Spaan afskjære.

Og skal jeg gjøre dig Vugger tre,
Og ingen Spaan afskjære,

Saa skal du tælle Stjernerne,
Paa Himmelen den klarer.

Ja skal jeg tælle Sjernerne,
Paa Himmelen den klare,

Saa skal du gjøre min Stige saa høj,
At den til Himmelen rækker.

Ak mi kjære Jomfru du bliver for klog,
Jeg faar nu lade dig fare.
A ha, ja, ja,
Jeg faar nu lade dig fare.

No. 36.

(Sammenlign hermed No. 84 og 167.)

(Se P. Syvs Kjæmpeviser.)

De legte Guldtavel ved breden Bord,
I Glæde og Lyst med alle,
De Fruer tvende med Ære stor,
Saa underlig Legen mon falde.
Men Lykken vender sig ofte om.

De Terninger løbe ofte omkring,
De sig saa snart monne vende,
Saa gjør og Lykkens Hjul udi Ring,
Dens Løb man neppe kan kjende.

Fru Julli og Dronning Malfred,
De lege Guldtavl med Ære,

Paa Gulvet ganger det Barn derved,
Og legte med Æble og Pære.

Paa Gulvet ganger det Barn saa veen,
Og legte med Æble og Blomme,
Da indkom Her Axel Thordsen,
Han agted til Rom at komme.

Han hilsed Fruer og Jomfruer skjøn,
Hannem fulgte baade Tugt og Snilde,
Han elsker det ædle Barn udi Løn;
Thi Lykken vilde for dennem spille.

Paa Armen tog han den liden Dukk',
Klapped hende ved hviden Kind,
Krist give at du varst voksen nok,
Da blevst du snart min Mandind.

Hans yngste Søster svarede saa brat,
Paa Klæder hun Guld monne bære,
Var hun end voksen i denne Nat,
I maatte ei sammen være.

Jomfruens Moder talede ret,
Hun mon hannem Sandhed sige,
I ere alt for nær udi Æt,
Dog vel hinandens Lige.

Han tog en Guldring af sin Haand,
Bad Barnet der med lege,
Der hun fremvokste i Alder forsand,
Det gjorde hendes Kinder blege.

Kom vel i Hug min lille Brud,
I Dag mon jeg dig fæste,
Aa jeg skal reise af Landet ud,
For fremmede Herrer at gjæste.
Men Lykken vender sig ofte om.
(Anm. Melodien No. 36 er optegnet efter det tiende Vers. Slutningen af Melodien gjentages til Omkvædet.

No. 38.

(Sammenlign hermed No. 89. Lanstad Pag. 51 og 58.)

No. 39.

(Landstad Pag. 662.)

No. 40.

(Se Landstad Pag. 503.)

No. 41.

(Den gamle Stevtone. Se Landstad Pag. 196.)

No. 42.

(Se Landstad Pag. 3.)

No. 43.

(Sammenlign hermed No. 90. Landstad Pag. 189.)

No. 44.

(Se Landstad 134.)

No. 45.

(Se Brorsons Svanesange.)

No. 58.

Torø liti.

Duva settø se paa Liljankvist,
Gud at raade,
Ho syngø so vakkert um Jesum Krist,
Herre Gud senne uss sin Naade.

Aa høyr du Torø liti e tala te de,
Aa lyste du følgje aav mæ me,

Koss kan e fara aat følgji mæ de,
Kungesaan i Engeland han beyla te me.

Aa høyr du Torø liti e tala te de,
Aa lyste du at følgji or Lande mæ me.

Koss kan e fara aat at følgje or Lande mæ de,
Ein Kungesaan af Engeland ha truløft me.

Aa Torø liti ho veiva sit Huvu i Skjinn,
Aa gik saa in før kjær Moderen sin.

Torø liti ho veiva sit Huvu i Streng,
Aa gik saa in før sin Fader i Seng.

Torø liti fæk Ilt før Tuppen gol,
Aa vart no dau før uprenner Sol.

Saa bar dei Likø ette Væge fram;
Dei tølv Gudsengla fere rain.

Saa bar dei Likø gjønno Kjyrkji le,
Dei tølv Guds Engla føllo paa Kne.

Saa bar dei Likø in paa Kjyrkjigølv,
I Himmerike ringi dei Klukkudn tølv.

Torø liti ho prilla paa Døre mæ Fingadn smaa,
O kjære Jamfru Maria luk Løkø ifraa.

Jamfru Maria sto up taa sin ejøn Stol;
Velkommen Torø liti mi trøytt aa mo.

Inkji æ e saa trøytt inkji æ e saa mo,
Gud at raade,
Ei liti Kvilestund va fulla go,
Herre Gud sennø uss sin Naade.

No. 59.

(Se No. 10.)

No. 62.

Brumbraskøn i Bumba,
Katten slær uppaa Trumma,
O firø Mysa dei gaa i Dands,
So heilø Jore ho dundra.

Katta sat uppaa Take,
Tala te sine Døtta
Kor sko me o Veten vera,
Me frjøsø paa vore Føta.

O me sko reisø te Danemark,
O kjøpø Sko før ei heilø Mark,
Trine, trine, trine, trine,
Trine Pepar o Kødn.

No. 65.

(Se No. 18.)

No. 71.

(Se N. V. og St. 2den Udgav. Pag. 21.)

No. 72.

(Se N. V. og St. 2den Udg. Pag. 88.)

No. 73.

(Se N. V. og St. 2den Udg. Pag. 92.)

No. 74.

(Sammenlign hermed No. 259 og 211.)

No. 75.

(Sammenlign hermed No. 168 og 221. N. V. og St. 2den Udg. Pag. 72. og Landstad Pag. 671.)

No. 79.

(Se No. 10.)

No. 84.

(Se No. 36 og 167.)

No. 85.

(Se Landstad Pag. 600.)

No. 86.

(Se P. Syvs Kjæmpeviser.)

De Røvere ligge for Norden Skov,
Og Skoven er deres Skjul:
Om Natten gaa de til Bondens Gaard,
De drikke med hannem god Juul.
De Røvere hvile for Norden under Skoven.

Og de gaae dennem til Bondens Gaard,
Med skarpe Spjud i Hænde
Du give os af din Juletønde,
Du est vor skylde Frende.

Og du skal laane os Huus i Nat,
Og pleie os herlig vel:
Og vi ville hos din Hustru sove,
Og slaa dig selv ihjel.

Jeg vil give eder baade Øl og Mad,
Og pleie eder saare vel:
Jeg beder eder for den øverste Gud,
I gjøre mig ingen Uskjel.

Og ville i her tage Huus med Magt,
Og raade for Alting selv:
Og ville I krænke min unge Viv,
Da skeer mig stor Uskjel.

Somme kaste deres Sværd paa Bord,
Og somme deres Skarlagen Skind,
Og somme bade Bondens Hustru,
Bære for dem Øl og Viin.

Tak have Bondens Hustru,
Som ei vilde hos Røvere sove;
Hun bar til dennem Øl og Mjød,
Alt ind i Bondens Stuve.

Det var Aase Bondens Hustru,
Hun kunde vel føie sine Ord:
Og saa tog hun de Silkeduge,
Hun slog dem over det Bord.

De aad og drukke en liden Stund,
Og ikke end saare lenge;
Opstod Aase Bondens Hustru,
Hun sagde hun vilde rede Senge.

Det var Aase lille Bondens Hustru,
Hun vilde hos Røvere ikke sove:
Derfor gik hun den lange Vei,
Igjennem de mørke Skove.

Og hun tog Fod saa rask i Haand,
Saa saare modig hun var;
Hun havde vel fire stærke Mile,
Til Drost Herr Peders Gaard.

Der hun kom udi Herr Peders Gaard,
Der axlet hun Kaaben blaa,;
Saa gaaer hun dristig i høie Loft,
Som Herr Peder han laa.
De Røvere hvile for Norden under Skoven.

No. 87.

(Se Landstad p. 339.)

No. 89.

(Se No. 38.)

No. 90.

(Se No. 43.)

No. 91.

(Se Landstad Pag. 647.)

No. 92.

(Se Landstad Pag. 297.)

No. 93.

(Se Brorsons Svanesange.)

No. 109.

(Sammenlign No. 155.)

St. Tomos Klukke-Laatten.

Dæ va før noko længi sia, e hugsa 'kji no kosdan Aar dæ va, daa varst Tømos Kjyrkja ne'revi o Klukkudn vørto kjøyrda neaat Vangskjyrkjun, o uphængda der i Stupule hjaa hinaa Klukko; men so haddø dei so klena Klukko upi Dali i Øye-Kjyrkjun, at Updølidn støndo paa, at dei vildø ha Tømøs-Klukkudn dit, o selja dei, dei haddø før, o dæmæ so kaamo dei dit, o der era dei enno. Kjyrkja sto, so du veit, nora før Nystøgun, der so Æltundstølen æ, so dei kallø Kjyrkja. Ner me no reisø paa Øyre, o me reisø derum o Natte, daa hende dæ, at me høyrø Klukkø-Laatten enno i Steinrøyso der. Denne Laatten æ nøk ein taa dei finaste so gaar paa Fela ell paa Langhørpa, men bli ogsaa letin fint paa Mundhørpa.

No. 111.

Munkøn.

Dansø min Munk, dansø min Munk,
Dansø min nydøle Herre!
E ska gjeva de ei Høns;
Munkøn svara ganskø spønskt:
E dansa inkji so gjednø.

Dansø min Munk, dansø min Munk,
Dansø min nydøle Herre!
E ska gjeva de ei Gaas
Munkøn svara: d'æ berrø Fjaas.
E dansa inkji so gjednø.

Dansø min Munk, dansø min Munk,
Dansø min nydøle Herre!
E ska gjeva de ei Gjeit,
Munkøn svara; ho æ inkji feit.
E dansa inkji so gjednø.

Dansø min Munk, dansø min Munk,
Dansø min nydøle Herre!
E ska gjeva de ein Sau,
Munkøn svara: han liggø snart dau.
E dansa inkji so gjednø.

Dansø min Munk, dansø min Munk,
Dansø min nydøle Herre!
E ska gjeva de ei Kjyr;
Munkøn svara: ho ligg ni ei Myr.
E dansa inkji so gjednø.

Dansø min Munk, dansø min Munk,
Dansø min nydøle Herre!
E ska gjeva de ein Hest;
Nej han æ haltø, han tena de best.
E dansa inkji so gjednø.

Dansø min Munk, dansø min Munk,
Dansø min nydøle Herre!
E ska gieva de ein Gar;
Munkøn takka, no va du Kar;
No ska e dansø so gjednø.

No. 112.

Friarn henno Olia.

Dæ staar ein Friar uti Gare,
Mor lilla, hau, hau,
Ko mange Pæinga haver han,
Du mi Døtte Olia, hem, hem.

Hundrø för Hundrø,
La'n gaa, la'n gaa.

No staar ein Friar uti Gare at,
Ko mange Penga har daa han?

Tusen for Tusen;
Be 'n inn, be 'n inn!

Kor ska Friarn sita,
Paa'n Stol utmæ de.

Ko ska Friarn ha te Drikkø,
Øl o Vin, Brennevin.

Ko ska Friarn ha te Mat,
Smør o Ost, Kjøt o Flesk.

Trast so varst dæ Bryllaup taa,
Mor lilla, hau, hau!
Sia Barsøl, Skrik o Skraal.
Hjaa 'en veslø Olia, hem, hem!

No. 113.

En Konge hersked i Østerdal.

En Konge hersked' i Østerdal,
Hans Navn var Haagen den kjække,
Han Stridsmænd havde foruden Tal,
Hvis blotte Syn kunde skrække;
Men derimod havde han allenstund
En Datter, som nævntes i alles Mund
For Ragnhild den fagre.

Skjøn Ragnild vandrer ved Glommens Bred,
Naar Maanen farver dens Bølger;
For Kummer fri hun dog ofte græd,
Jeg saadant ikke fordølger.
Maaskee hendes Hjerte den Varsel gav,
At lynsnare Flod skulde bli' en Grav
For Ragnhild den fagre.

Knapt femten Sommere forsvunden var'
I Ungdommens sorgløse Glæder,
Da Rygtet alt hendes Skjønhed bar
Til langt fraliggende Steder.
At se hende reiste hver Kongesøn;
Nu sloges og sukked' hver Helt i Løn
For Ragnhild den fagre.

Blandt Andre fandtes i Hagens Gaard
En Svend, som Guttorm mon hede;
Mod Sværd han kunde sig gjøre haard,
Og Pile paa ham ei bede,
Hvert Træk i hans Ansigt bød Nidding skjælv,
Og Guttorm, ja Tapperhed sukked' selv
For Ragnhild den fagre.

Han fatted' Afsky for Ledingstog,
Selv Hagens Mjød ham ei smagte,
Naar Ragnhilds Haand ikke Bægerets Laag
Og Seierkrandsen ham rakte;
Hans Øie blev mat og hans Kinder bleg;
Til Freya hans lønlige Sukke opsteg
For Ragnhild den fagre.

O Guttorm; (sukker hans kvalte Barm)
Du aldrig følte en Smerte,
Der ligned Kjerligheds bitre Harm,
Som nu fortærer dit Hjerte;
Er Elskov en Brøde, dens Straf er haard
Og hvo har ei sukket i Hagens Gaard
For Ragnhild den fagre.

Det Glimt af Haab, som jeg engang saa,
Er længe siden forsvunden;
Mit Hjertes Varsler det Uheld spaa,
At Ragnhilds Haand bliver bunden
Til Helten, hvis Adfærd i Kamp er huld,
Hvis Hænder er Ild, men hvis Barm er Kuld
For Ragnhild den fagre.

Men jeg som vilde med Glæde dø,
Naar en medlidende Taare
Paa Kinden randt af den bedste Mø,
Hvis Smil saa bitterlig saare;
Jeg klager forgjæves mit Hjertes Ve,
At aabne min Kval jeg ei vovede
For Ragnhild den fagre.

Saaledes jevnlig hans Klager lød,
Og Graaden ned af hans Kinder
Med Sukke blandet i Draaber flød;
Men Vandet ligt, som nedrinder
Fra mosgroede Klipper, var Guttorms Graad
Hans Hjerte var kjækt, skjøndt hans Kind var vaad
For Ragnhild den fagre.

Saa gled en Sommer, saa glede tre,
Da Rolf, en drabelig Kjempe,
Fra Rusland kommer og truede
Kong Hagens Land med Ulempe,
Om strax han ei ham sin Datter gav;
Da ellers hver Stridsmand nu fandt sin Grav
For Ragnhild den fagre.

Kong Hagen holder med sine Mænd
Et Raad, hvad nu var at gjøre.
Jeg har (saa taler han) mangen Svend
Der Sværd og Vaaben kan føre;
Af Kjække jeg har vel en ti til tolv,
Men ingen, der kan bestaa mod Rolf
For Ragnhild den fagre.

Da reiste Guttorm sig med en Hast
Fra Bordets hyndede Bænke,
Og sagde: Konge dit Ord staa fast!
Vil du din Datter vel skjænke
Til den, som at brydes med Rolf formaaer?
Og straks i Kamp da en Guttorm gaaer.
For Ragnhild den fagre.

Hør unge Mand (var Kong Hagens Svar),
Dit tapre Ord jeg beundred';
Men ikke Kræfter mod Rolf du har
Thi Jorden rysted' og dundred'
Naar Pile han ud fra sin Bue skjød;
O Guttorm du finder din visse Død
For Ragnhild den fagre.

Da bliver Døden mig dobbelt Fryd
(Saa Guttorms Svar monne falde),
Naar Ragnhild skulde med Klagelyd
Sin dræbte Guttorm mig kalde;
Ei Døden kan skrække mit stolte Bryst,
Jeg segner med Glæde, jeg dør med Lyst
For Ragnhild den fagre,

Nu ganger Hagen til Rolf da hen,
Og tager saadan til Orde:
Jeg haver lovet mit Riges Mænd,
At Ragnhild Dens maatte vorde,
Der tapperlig sig i en Tvekamp staar,
Og Guttorm er den som i Kampen gaar
For Ragnhild den fagre.

Knapt letted Solen sit Hoved op
Fra Østens natlige Hvile,
Før begge Helte i fuld Gallop
Til Kampepladsen mon ile.
Hvor Folk var forsamlet i Hobetal,
Som forud alt ynked' Her Guttorms Fald
For Ragnhild den fagre.

Nu lynsnar blinked det tunge Sværd
Hvert Hug med Færdighed bødtes,
Og aldrig saaes en Ledingsfærd,
Hvor saadan Tapperhed mødtes;
De sloges en Time, de sloges i fem,
Og Kjerlighed vokste i hver af dem
For Raghild den fagre.

Omsider brækkes Her Guttorms Skjold,
Og han til Rolf monne raabe:
En Ridder er du saa gjæv og bold
Jeg uden Hinder vil haabe,
Du kaste dit Skjold til en Side hen,
Og Kampen begynder paa ny igjen
For Ragnhild den fagre.

Jeg er en Riddersmand gjæv og bold
(Forbittret Rolf han nu svarer);
Men aldrig brækkes mit eget Skjold,
Og Nidding aldrig jeg sparer,
Naar Vaaben af Rust monne gaa itu;
For mere end for Ære jeg fægter nu,
For Ragnhild den fagre.

Saa styrt da Nidding, (var Guttorms Svar)
Og med fordoblede Kræfter
Han rasend' ind paa Herr Rolf nu fa'r,
Der ei blev munter derefter;
Thi Hjelmen blev knuset, Stigbøilen gled,
Og Rolf blev slaaet af Hesten ned
For Ragnhild den fagre.

Jeg Livet skjænker dig (saa oplod
I Hast Herr Guttorm sin Stemme)
Jeg aldrig gyder en Faldens Blod,
Og vil dig lade fornemme:
At Guttorm er ædel; og overalt
Han vil ikke dræbe den Mand som faldt
For Ragnhild den fagre

Nu flyver Guttorm til Ragnhild hen.
Og synker i hendes Arme;
Hans matte Øine faa Glands igjen,
Hans Kind nu blusser af Varme;
Og venlig han favner den bedste Mø,
Han ønsker at leve, som vilde dø
For Ragnhild den fagre.

Den blege Maane, Forelskedes Ven,
Beskinner speilklare Bølge,
Og Ragnhild vandrer til Glommen hen,
Hvor ingen hende monn' følge.
De Bølger i Floden løb mindre snar,
og Maanen ei glindsed' tilforn saa klar
For Ragnhild den fagre.

Herr Rolf mismodig nu vandrer om,
At dræbe mangeslags Tanker,
Til Glommens Bredde han ogsaa kom,
Og der hel sorrigfuld vanker,
Nu møder han Ragnhild, og finder glad
Sin Elskov forvandlet til bittert Had
For Ragnhild den fagre.

Du aldrig blive en Guttorms Brud!
(Var alt den nedrige talte):
Han Ragnhild greb, og styrtet sig ud,
Hvor Strømmen Hvirvler malte.
Den graadige Bølge sit Skjød oplod
Og sørgende Maanen bag Skyer stod
For Ragnhild den fagre.

Da fandt en Fisker skjøn Ragnhilds Lig,
Og Hagen jorded' sin Datter;
Tildøde Guttorm nu gremmed' sig,;
Al Dagens Spøg og Latter
Blev standset ved en saa bedrøvet Sag,
Og Glommen hyler den Dag i Dag
For Ragnhild den fagre.

No. 114.

Der stander to Gjenter paa højen Loft.

Der stander to Gjenter paa højen Loft,
Aa vende seg lige i Nor;
Fæk dem se et Skjip komma seilendes,
Tre Grever der ombor.

Den alleryngste Greve,
Som der paa Skibet var;
Han vilde med mig sig trolove,
Endog saa ung han var.

Og Ridderen sagde til Tjeneren sin:
Tag dig og mig en Hest;
Saa skulle vi begge ride,
Til den Jomfru som vi har fæst.

No. 115.

(Sammenlign 227 eg 270. og N. V. og St. 2den Udg. Pag. 27.)

No. 121.

Grivilja hun sad i Guldvæven og vov
Den hvide Melk udaf Brysterne stod,
He ja!

No. 122.

Hoskold.

Hoskold han slo sund Fela si, han Hoskold,
Hoskold han slo sund Fela si, han Hoskold,
Kjøpte Toskillings Stumpen,
Aa Brennevinsdunken,
Aa Flatbrødleiven.
Aa Kjinneklingen aa Lefsa.

:,: Dansa du med din unge Brud,
Din Skræling, :,:
:,: Dæ eg ha lova deg,
Ska eg holla deg,
Snus og Tobak,
Og Brennevin og lidt Vælling. :,:

:,: Ingen tror saa smuk en Datter,
Som jeg har. :,:
:,: Kjækt staar hun
Og net gaar hun,
Og Kjinker slaar hun,
Og Frier faar hun til Jula. :,:

No. 124.

Om den her meddelte underjordiske Musik, den saakaldte „underjordiske Klippe-Konsert“ har Stadsmusikant Henrik Meyer i Kristiania leveret en Fortælling, hvis Sandhed er lovformelig bekræftet af Vitterlighedsvidner(!). Hans Ord ere: I Aaret 1695, da jeg havde været omtrent et Fjerdingaar i Lære hos Paul Krøplin i Bergen, prøvede vi Juleaften, hvad der skulde spilles i Helligdagene. Hver Uge kom sædvanligviis en Bonde med Melk og Smør til min Læremester. Mens Bonden ventede paa Penge for sine Varer, stod han og lyttede opmærksom til paa Musik-Prøven. Da sagde min Læremester smilende: Idag faar du ingen Penge for dit Smør og Melk, thi du har faaet Betaling nok ved at høre til. Aa, sagde Bonden, et lidet Stykke Vei fra min Gaard i Klipperne tætved hører jeg saamen hver Julaften det som er meget bedre. Herover blev Bonden udleet af min Læremester og af Kantoren, Organisten, som ogsaa vare tilstede. Ja, ja — sagde Bonden — ville Herrerne i Aften komme, saa skulle de blive overbeviiste om, at jeg taler Sandhed. Da Prøven var endt, blev man efter nogen Betænkning enig om at gaa ud til det bestemte Sted. Da det var henimod Midnat, kom Bonden og sagde os at det nu var Tid til at gaa til Bjerget. Jeg maatte gaa med og da det var meget koldt medtog jeg en Flaske Brændevin. Da vi havde siddet et Kvarters Tid paa Bjerget bleve vi utaalmodige og spurgte Bonden, hvor længe vi vel skulle sidde der? Han bad os at vi endnu maatte have lidt Taalmodighed. Kort derpaa begyndte det at klinge i Bjerget, som om det var tæt ved os; Først blev en Akkord anslaaet; derpaa angaves en Tone for at stemme Instrumenterne; nu fulgte Forspillet paa et Orgel, straks derpaa hørte vi Syngestemmer, Zinker, Basuner, Violiner og andre Instrumenter, uden at Noget lod sig se. Da vi længe havde hørt til, udbrød Organisten i fuld Iver: Tilhøre I Gud, saa lad Jer se; men tilhøre i Fanden, saa hold dog op engang! Straks blev det stille; men Organisten faldt om som af Slag, idet Fraaden stod ham af Næse og Mund. I denne Tilstand bare vi ham ind i Bondens Hus og tildækkede ham vel i Sengen. Om Morgenen kom han til sig selv igjen og fulgte med os tilbage til Bergen, hvorhen vi naaede meget tidlig, thi Stedet, hvor vi havde hørt denne selsomme Konsert, laa ved Bjerkelands Kirke, kun en Mil fra Byen.

No. 125.

(Se No. 272.)

No. 131.

(Se Landstad Pag. 346.)

No. 132.

(Landstad Pag. 564. Saml. No. 178.)

No. 133.

(Landstad Pag. 594.)

No. 135.

(Landstad Pag. 639.)

No. 137.

(Landstad Pag. 370. Saml. No. 176 og 183.

No. 138.

(Brorsons Svanesange.)

No. 151.

(Saml. No. 212 og 261.)

Her Lovmand red sig under Ø.

Herr Lovmand red sig under Ø,
Danser i vel min skjønne unge Viv.
Han fæstet stolt Ingerlild saa ven en Mø.
Hun maatte vel være min.

Hør I stolt Ingerlild under Ø,
Hvor længe vil i bie mig Mø.

I otte Vintre fulde,
Den niende om jeg skulde.

Der otte Aar forgangne vare,
Stolt Ingerlild længtes saa saare.

Stolt Ingerlilds Brødre gaar sammen i Raad,
Vi ville gifte vor Søster i Aar.

Vi ville give hende rige Herr Tord,
Hand har mere Sølv end Herr Lovmand Jord.

Han har mere Guld paa Brystet sit,
End Herr Lovmand i forgyldene Skrin.

Han har mere Gods i Arken,
End Herr Lovmand Jord i Marken.

De drukke Bryllup i Dage fem,
Ikke vilde Bruden til Sengs i dem.

Den sjette Dag ad Kvælde,
Da toge de Bruden med Vælde.

Skal jeg nu til Senge gaa,
Da følger mig først til Høielofts Bro.

De ledde stolt Ingerlild paa Høielofts Bro,
Hendes Øine stod' ad salten Fjord.

Hisset ser jeg Seglene gule og blaa,
Dem sydde jeg med mine Finger smaa.

Havde jeg mig en fuldtro Ven,
Did vilde ride hen og snart igjen.

Hør du Her Peder kjer Broder min,
Drag hen til Stranden for Søster din.
Han fæsted stolt Ingerlild saa ven en Mø.
Hun maatte vel være min.

(Peder Syvs Kjæmpeviser.)

152.

Skiftesang i Bryllaups i Vang i Valdris.

Fyste Kvellen.

Giv mig Lyd saa vil jeg sjunge
Brudgommen en Æressang.
Jeg har ogsaa Maal og Tunge,
Svare vil jeg dig en Gang.

Hvormed stemmer du da i?
Brudens Dyd med Harmoni.
Se vor Brudgom han er dydig,
Som er sagt om Abraham.
Da er hun som Sara lydig,
gjører ei sin Herre Skam.

Kjömeistarn.
Han som David har et Hjerte,
Og mod os saa venlig er.

Brursvein.
Hun som Ester kan al Smerte,
Tage fra sin Slægtninge.

K. Han som Pauli Dyd er hos
B. Hun fortjener Judiths Ros,
K, Aldrig er saa deilig Kone,
Manden er jo Hovedet,
B. Saa er Kvinden Mandens Krone
Derfor er de Begge et.

K. Gud gjør ham som Josefs Lykke
Fordi han gudfrygtig er,
B. Hun som Asenoth skal smykke
Hannem med den Dyd hun bær;
K. Vor Brudgoms Skaal vi drikke om,
B. Bruden Skaal skal ej staa tom;
K. Gud giv, han mon vel og længe
Leve i Velstand og Fred,
B. Gud giv, hun maa ikke trænge
Efter Brød og Lykke med.

Arö Kvellen.

K. Gud som Ægteskab indstifter
Velsignelsen gir disse to,
B. Giv deres Ager, Eng og Drivter
I Lyksalighed maa gro,
K. Gid de Livets Frugt maa faa,
B. Gid de frem i Dyder gaa.
K. Gud lad Kjærligheden blive,
Deres bedste Glædens Brød;
B. Giv dem Lykke mens de leve,
Og tilsidst en salig Død.

No. 155.

(Se No. 109.)

No. 157.

(Saml. No. 13.)

Daa e va ein Gut.

Daa e va ein Gut i mit søykjandø Aar,
E ok no paa Skji ne for Bakke,
So friskt so ei Pil i Flugten ho gaar,
O so kvækk o so gla,
Unde Greno e sat
O um ingjin Ting ba.

So kom dæ ein Ørre o settø se trygt
Paa ei Grøn te o leike o kurrø,
So tok e mi Reflø so friskt taa min Ryg,
Fekk Høna o sjaa
I Sniøe ho gaar,
Du æ mi ska e spaa!

E Refla let sige o Ørrin ei skaut
O tænktø: Ko æ dæ so mejrø?
Ho stakkar ska syrgjy før Makin æ dau,
Nej i' Grønskogens Bo
Sko de leva i Ro
O maka se so tvo.*)

So kom dæ ein Bergjutul laskandis fram,
Han brumla o skølv uttaa Sinne:
Ko ha Fugladn giort de?
Sa Trøllø ve me.
Nej førhast inkje de:
Imot Graabein kri'r e.

Drep Graabein sa Trollø, e gjevø de Løv,
Min Gut, du ska vist bli beløntø;
Dæ so vil ska' de, ska trast bli dit Rov,
O i grasrikø Dal
Mæ di Gjøntø du ska
Njøtø Fre i dit Val.

*) Fra Aadalen er dette Vers saaledes:
Mit Sigte je tapte, den je 'kji skaut
Je tænkte der æ vel fleire,
Den Høna ho sørger for sin Make skuldø dø.
Uti Kjærligheds Ro
De skulde parras de to
Aa leva i Ro.
Treitrarerita trei.

No. 158.

Døl'n.

Døl'n gaar paa Gatun
Alt me sit uslø Smør o Smør;
Ko vil du ha før Smørø dit,
Endaa dæ æ so traatt o kvitt?
Hej hop kon falleriral lalla,
Endaa du æ ein Døl.

O tiø Skjelling Morke,
Dæ ha e tænkt o faa o faa;
Dæ likøvæl e by de sju,
Du faar kje meir, dæ e kan tru.
Nei hop kon fallerilal lalla,
Endaa du æ ein Døl.

No. 160.

Skjøn Anna.

De Røvere vilde stjele gaa,
Saa langt i fremmede Lande,
Saa stjele de bort den Konges Barn,
Den Jomfru hed skjøn Anna.

De førde hende i fremmed Land,
En Hertugs Søn tilhaande,
For hende saa meget Guld gav han,
Den Jomfru hed skjøn Anna.

De vare tilsammen i otte Aar,
Sju Sønner tilsammen monne fange,
For hendes Dyd og Ydmyghed,
Blev den Herre en Konge.

Den Herre var af Mekelborg Land,
Af Fyrstelig Blod og Stamme,
Kongens Dotter af Engeland,
Var solgt ham selv tilhaande.

Der otte Aar forgangen var,
Hun kunde det mærke og kjende,
At han vilde sig en anden fæste,
Forlade vilde han hende.

Skjøn Anna gaar for hans Moder at staa,
Moder sagde hun Frue,
Vil I eders Søn bede om,
At han vil mig trolove.

Jo saamend da vil jeg saa,
Jeg vil det gjerne gjøre,
Han lover sig aldrig nogen Jomfru,
Der mig kan kjærer være.

Den Fyrstinde gik for sin Søn at staa,
Konning sagde hun Herre.
Hvor lenge vil du leve saa,
I Slegfredslevnet mere.

Du skal love skjøn Anna din Viv
Din ægte Brud at være,
Og da bliver eders Sønner syv,
Til ægte Børn med Ære.

Nei saamend Moder gjør jeg ei,
Hun er af fremmede Lande,
Hendes Forældre kjender jeg ei,
Hun er mig solgt ihaande.

Den Herre lod Breve gaa ud,
Ja Bryllupsbreve skrive,
En anden fæste sig til Brud,
Hans Dronning skulde blive.

Skjøn Anna staar i Høieloft,
Hun hørde de Ridderes Røste,
Give det Gud Fader i Himmerig
Mit Hjerte maatte brøste.

Skjøn Anna slaar i Høieloft,
Hun hører de Riddere bolde,
Hjelp nu Gud Fader i Himmerig,
Jeg maatte min Kjærest beholde.

(Peder Syvs Kjæmpeviser.)

No. 163.

(Norske Viser og Stev 2den Udg. P. 63.)

No. 164.

Taterviſe.

Jeg neppe tolv Aar var,
Jeg misted Mor og Far.

Jeg fik dog ikke at lære,
Saa vel som mange Flere,
Som har sin Far og Mor,
Indtil de blive stor.

Farvel da Far og Mor!
Farvel, mine Søstre og Bror!
Farvel min Slægt og Venner!
Nu maa jeg redeligen vandre.
Jeg løfter paa min Hat,
Og byder dem Godnat.

Du siger du er fri
Fra Falskhed og fra Svig.
Du er jo saa beblandet
Som Skummet staar paa Vandet,
Det aldrig stille staar
Men røres Dag og Aar.

Naar Andre glæder sig,
Da maa jeg græmme mig,
Mit Hjerte, det maa bløde;
Jeg sørger mig til Døde,
For dig, min kjære Ven,
Du tog min Glæde hen.

Er du da blank som Guld,
Og jeg er sort som Muld,
Een Frihed vil jeg eje:
At vandre mine Veje!
At gaa, hvorhen jeg vil,
Det selv mig hører til.

No. 166.

(Norske V. og St. 2den Udg. P. 108.)

No. 167.

(Se No. 36.)

No. 168.

(Saml. No. 75 og 221.)

No. 169.

(Se No. 271.)

No. 175.

(Landstad P. 651.)

No. 176.

(Se No. 137 og 183, og Landstad Pag. 369.)

No. 177.

(Sammenlign No. 214 og 262, der har samme Omkvæd.)

No. 178.

(S. No. 132.)

No. 179.

(Landstad Pag. 559.)

No. 181.

(Se No. 203 og 267.)

No. 182.

(Se No. 131.)

No. 183.

(Se No. 137 og 176.)

No. 185.

(Brorsons Svanesange.)

No. 201.

Her Peder.

Herr Peder han red sig ud at meide,
Det blaaser kalt Veder ifraa Sjøen,
Alt efter sin Søster at leite,
Blaaser kalt, kalt Veder ifraa Sjøen.

Da han kom til viden Strand,
Fik han se Havfrua den skjønne Madam.

Og aldrig har e seet en saa ven Madam,
Som denne Havfrua den skjønne Madam.

Og har du aldrig seet saa ven en Madam,
Jeg haver en Terne langt venere end jeg.

Og kan eders Terne for mig gaa frem,
Saa giver jeg hende mine Guldringe fem.

Kan eders Terne for mig fremgaa,
Saa giver jeg hende min Ganger graa.

Hav selv, hav selv eders Ganger graa,
Eders Terne kan gjerne for Eder fremgaa.

Den Havfrua gik sig i Steinstuen ind,
Saa kaldte hun frem Guldternen sin.

Og skal jeg nu for en Ridder fremgaa,
Som ikke har seet Solen paa femten Aar.

Saa havde hun paa sig en Silkesommersærk,
Som femten Havfrua havde gjort sit Mesterværk

Saa havde hun paa sig et Armbaand af Guld.
Jeg troer vist den Ridder skal være dig huld.

Saa gav hun hende en Guldkande i Haand,
Som hun skulde skjænke skjøn Ridderen af.

Og aldrig saa ta'er jeg Guldkanden af din Haand
Førend du siger mig Faderen din.

Og Konge i Engeland er Faderen min.
Hans Dronning Guldritta kjær Moder min.

Er Konge i Engeland Faderen din,
Saa stande vi her to Sösken saa fiin.

Saa sætter han hende paa Gangers Bag,
Saa rei de heimat med et frit Mag.

Den Havfru venter i Dage tre,
Hendes Terne kom ikke igjen udi de.

Den Havfrua venter i Dagene fem,
Hendes Terne kom ikke igjen udi dem.

Den Havfrua gik sig paa Storebrua frem,
Det blaaser kalt Veder ifraa Sjøen.
Saa sprak hu sund i Stykker fem.
Blaaser kalt, kalt Veder ifraa Sjøen.

No. 202.

Han Tarald.

(Aadalen.)

Han Tarald skulde paa Skytteri gaa,
Det dages se no san trareritra,
Saa tok han Refla mæ Hyltere paa;
(Ta hit Krute mit du sa'n),
Han Tarald ligger i Lunden i sit Legje.

Han Tarald gik sig litt længer frem,
Det dages o. s. v.
Saa møtte han der ein Skræddersvein,
(Æ du Byrse-sme du sa'n).
Han Tarald o. s. v.

Han Tarald gik se litt længer frem,
Det dages o. s. v.
Saa fækk han sjaa den Haren sprang,
(Fly inkje saa fort du sa'n.)
Han Tarald o. s. v.

Han Tarald gik o. s. v.
Det dages o. s. v.
Da fækk han sjaa den Bamsen sat;
(Se der sit'en du sa'n.)
Han Tarald o. s. v.

Saa la'n Byssa alt oppaa ein Kvist,
Det dages o. s. v.
De fyste Skøte saa skaut han mist,
(Aa hei aa hei om je raakt 'en no sa'n.)
Han Tarald o. s. v.

Saa la'n Byssa alt oppaa ein Krok,
Det dages o. s. v.
Saa skaut'n Bjørn i Hjerte Rot,
(Jamen raakte je'en no sa'n.)
Han Tarald o. s. v.

Han Tarald gik se alt oppaa ein Gar,
Det dages o. s. v.
Saa stuft'n paa Huve i ei Kamarssval,
(Fifønskjin ko vont her lukta sa'n.)
Han Tarald ligger i Lunden i sit Legje.

No. 203.

(Saml. No. 181 og 267.)

Han Ole.

Han Ole tjente i Konningens Gaard,
Der tjente han for Klæder og for Føde;
Saa fik han et Brev ifra Rosende-Lund,
Som siger at hans Kjæreste var døde.

Her Ole han træder for Kongens Bord,
Han gjorde al den Tjeneste han kunde;
Saa bad han Kongen om at faa Lov,
At reise udi Rosenlunden.

Og Kongen han giver Hr. Ole til Svar:
Det kan jeg nu slet ikke gjøre,
Men sig mig kun et eneste Ord,
Hvad har du udi Rosenlund at gjøre.

Tidend' er kommen paa denne Hædersdag,
Hvorover mit Hjerte mon bløde,
Der er kommet et Brev ifra Rosenlnnd,
Som siger at min Kjæreste er døde.

Aa kjære Hr. Ole du maa ej græde saa,
Det var da ikke mere end en Kvinde,
Det kunde vel skikke sig saa i mit Land,
At du kunde faa den ypperste Grevinde.

Af alt det som Kongen kan have i sit Land,
Slet intet jeg vil nu have,
Men jeg vil reise til Rosenlund,
Og følge min Kjærest til Graven.

Og du er den troeste jeg har i mit Land,
Af Alle mine Grever og Baroner,
Og dig vil jeg give en duelig Skjænk,
Af hundrede norske Kroner.

Hr. Ole han sadler sin Ganger rød,
Den røde var saa fager og saa snilde,
Saa rider han over de nordiske Fjeld,
Saa hurtigt som en Rind kunde flyve.

Hr. Ole han kom nu til Rosenlund,
Der bandt han sin Hest ved en Støtte,
Saa gik han straks i Ligstuen ind,
Hvor Fruer og Jomfruer monne græde.

Hr. Ole han gaaer i Fruerstuen ind,
Han vred sine Hænder saa saare,
Og hvert et Sandkorn som paa Gulvet laa,
Det væded' han med sine Taarer.

Hr. Ole han satte sig ned paa en Stol,
Ret ligesom han vilde sove,
Sin sorgfuld' Sjel befaled' han Gud,
Og derpaa opgav han sin Aande.

Saa la de dem tilsammen paa et Bord,
Og Kisten var gjort udaf Marmor,
Der hvile de tilsammen til sidste Dommedag,
De sove i hverandres Arme.

No. 204.

(Saml. No. 256.)

Hindraleiken.

Gutter og Gjenter stille sig i en Ring. En Gjente gaar ind i Ringen og synger. (1) Hun tager en Gut ind i Ringen til at være Hjort; (2) berører hans Haar og sætter Hat paa ham. Ringen gaar nu omkring. (3) Hjorten tager en Gjente til sin Hind (4) og naar denne er borttaget og gjemt, synger han, mens Ringen sidder. (5) Naar han har fundet sin Hind, synger han igjen (6). Naar Alle have været Hjort eller Hind, begynder den første Sanger igjen.

No. 207.

Laatten so den Vonde trallа i Taarne.

Styggölaatten.

Ettø ei gamalø Rispø so skuldø den Styggø eigøng upi eit Taarn i Kjøpenhavn ha hulla ein Laatt, so dei no laatø friskt paa Langhørpa, o so heite Styggølaatten.

No. 208.

Um Gjenta, so vildø gjiftø se.

E vil ingjin Speløwann ha,
Taa e kan inkji dansø;
Men e vil me ein Skræddar ha,
So søyma fine Kransa.
Hej hopsia falelila, hei hopsia faleli lalala,
Hej hopsia falelila.

Nej e vil ingjin Skræddar ha,
Daa maa e persø Kluta,
Men e vil me ein Slaktar ha,
Daa faar e fine Stuta.

Nej e vil ingjin Slaktar ha,
Daa maa e skrapa Tarma,
Men e vil me ein Bryggjar ha,
So faar e Øl i Kanna.

Nej e vil ingjin Bryggjar ha,
Daa lyt e skjylø Tynner;
Men e vil me ein Prestmann ha,
So skrifta me fraa Synder.

Nej e vil ingjin Prestmann ha,
E ha kje manga Synde;
Men e vil me ein Snikkar ha,
Daa faar e nya Sengje.

Nej e vil ingjen Snikkar ha,
Daa maa e slipø Høvla,
Men e vil me ein Skomakar ha,
Daa faar e nye Støvla.

Nej e vil ingjin Skomakar ha,
Før han ha Bek paa Finge,
Men e vil me ein Gullsme ha,
For han ha Ring paa Finge.

O Mednadn, ner han staar up,
Daa staar han ve mi Siø,
O krusa up min guløLokk:
Statt up, mi veslø Pikø!

E æ so lystygø o gla,
No ha e Kjærest fønnø,
E haapa o e meina dæ,
At e ha Speløvønne.
Hej hopsia falelila, hei hopsia faleli lalala,
Hej hopsia felelila.

No. 209.

(Landstad Pag. 70.)

No. 210.

Kan eg nu slet inkje di skjøne Dotter faa,
Saa visselig maa eg ut af Land og Rike gaa,
Og leve der af Sorgen alene.

Jo visselig ska du nu mi skjøne Dotter faa
Aa inkje tar du no af Land og Rike gaa,
Men lev saa med hende i Æren.

Saa tog de deres Heste, saa tog de deres Hund,
Saa møter di hverandre uti den grøne Lund,
Aa siger der hverandre deres Mening.

No. 211.

(Se No. 259 og 74. Se ogsaa Landstad Pag. 826.)

Den store Kraaka.

Mann han reiste at Bejteskog,
Hei fala' at Beiteskog,
Saa fekk han høyre den Kraaka gol,
Hei fala lideli lideli lalala.

Aa Mann snudde sin Gangar omkring,
Saa reiste han heimat te Garen sin.

Aa Kjæringa taalaa te Mann saa,
Haatt kjem du hejmat saa snøgt ette naa.

Aa Mann taalaa te Kjæringa si,
Her æ ei Kraake, som drepa me vi.

Kjæringa taalaa mæ Forstand,
Kraaka drep ingen kristen Mann.

Aa Mann han spændte sin Baaga ve Kne,
Saa skaut han Kraaka, saa ho datt ne.

A Hua fekk han tolv Par Sko,
Aa du maa tru at Kraaka va go.

A Kjøte fekk han fuldt eit Kjær,
Aa du maa tru han levde væl.

Aa Nebben hadde han te Tønnetapp,
Aa Augo hadde han te Kjoleknapp.

Aa Kløen hadde han te Møkjagreip,
Aa Tarma hadde han te Snørareip.

Aa Fua hadde han te Drykkje Krus,
Han drak saa mangt et bra Manns Rus.

No. 212.

(Se No. 151.)

No. 214.

(Saml No. 262. Landstad Pag. 431 og 437.)

No. 218.

(Landstad Pag. 278.)

No. 219.

(Saml. No. 275. Norske V. og St. 2den Udg. Pag. 65. og Landstad Pag. 694.)

No. 221.

(Saml. No. 75 og 168.)

No. 224.

(Norske V. og St. 2den Udg. Pag. 25.)

No. 225.

(Peder Dass.)

No. 226.

(Saml. No. 157 og 13.)

No. 227.

(Se No. 115.)

No. 228.

(Norske V. og St. 2den Udg. p. 76.)

No. 229.

(Norske V. og St. Pag. 94.)

No. 232.

(Brorsons Svanesange.)

No. 248.

Haran.

(Ringerike.)

Je va no mej saa liten en Hara,
Haa vont haver je gjort Mennisken!
I Skauen maa je tusle og fara,
Saa plager dom Haran om Vinteren.

Saa sæter dom op baade Snuru aa Stok,
Aa der maa je kvile min arme Krop.

Saa bær dom me for Kokka inn,
Saa knuger dom a me mit goe Skinn.

Saa sæter dom me paa Steikespit,
Saa dypper dom me i Rømme aa Feitt.

Saa lægger dom me paa gjylne Fat,
Saa bær dom me inn for større Stas.

Mine Bein saa kaster dom paa Soppel Ris,
Haa vont haver jeg gjort Mennisken!
Saa kommer aller Sjela mær te Paradis;
Saa plager dom Haran om Vinteren.

No. 249.

Han Dave o en Jon.

Han Dave han sigla paa salten Sjø,
I Verden o bu;
Han Jon kjemø ette paa turre Landjord.
Her æ e sa en Jon,
For rauande aa riø mæ rauø Gullsno,
E gaar mæ sa en Jon.

Han Jon o en Dave gik over ein Mo,
I Verden o bu,
Han Dave han gret, men han Jon han lo,
Skamme de, sa 'n Jon.
For rauande aa riø mæ rauø Gullsno,
E gaar mæ sa en Jon.

No. 250.

Ho Guro.

Kjenne du ho Guro den lystigø Kvinne,
Ho kunna baka, veve o spinnø,
Frisk so ein Kar ho sannøle tøldi,
Ho va i Færes-Vege o kjørdø,
Ho va inkje rædd, for o stande paa Mejo,
Ho kunna sela Merre si eja.

Ho kunna so let paa Skjio o rennø,
Ret so dei Kara so inkji æ seinø,
Flink so ein Kar ho va uti Stakken,
Ho kunnø kjøyrø Lassø i Bakkin,
Ho kunna gjera Hest-Sko o Slea so nye,
Ho kunna klyppø si Trøjø taa Tye,

No. 253.

Haugadansen.

Dæ va ain Skjyttar, so gjik over ain Aas; so'n kom paa Aasen, so kom dæ ait Kvendfølk te o; so skjønte en nok dæ, at dæ va eit underjordisk Kvendfolk, eit Hauga-Kvendfolk. Dæmæ va'n inkji gjift, o so va o so indøle vakker. So tænkt' en ve se sjøl, at en skuldø taka ho. Ho hadde so indøle snillø ei Felø, so ho gjik let o spelte paa, o so va dæ o Veten han gjik paa Skjio, o ho gjik trøyelaus; o so haddø ho so indøle fint eit Haar. So tok han ut Børsa si daa, o so vildø skjøte ovør ho. Der varst' en var dæ, at dæ gjik ein gamalø Mann ette hennø; han hadde so lang ein Nase, at han rokk ratt inni Ryggen hennø; so varst en so ræddø dei, at 'n inkje tøldø skjøtø hennø, at han skaut atti Vere afsies derifraa. Dæmæ so gjik ho taa Vege derifraa, o so gjik han den lange Aasen over. So 'n kom øystast paa Aasen so skaut 'en ein Smell at igjen. Saa hadd' en ein Bror austi Etteudali aa han høyrdø den Smellen endaa dæ va ei hælv Mil derifraa. So sa'n dæ Bror hass: no æ min Bror anten sintø eldaa ræddø. Han høyrdø dæ va ein ovørnaturleg Smell so han inkje haddø høyrt slikø Smell før. Da 'n kom heimat te sin Bror, daa va 'n so reint vrinsk aa ræddø taa se, at dæ va fælø Ting.

No. 256.

Jolaleik.

(Saml. No. 204.)

Ordene til 3die Vers der ere udeladte i Samlingen ere fölgende:

Dyna unde Dyna paa,
Skuldø du set ko gøt dei laag,
Kjystø o klappa, toko i Fang,
Dei tyktø Natte va inkje lang,
Sovo te langt paa Dagen.

No. 258.

Lilt Kjersten.

Lilt Kjersten lilt Kjersten traa Dansen mæ meg,
Eg vender meg om,
Et Par sylvspendte Sko e gjeva ska de,
Eg venter at ingen skal kjenne meg.

Lilt Kjersten, lilt Kjersten traa Dansen mæ meg,
Ein silkesydd Serk e gieva ska deg.

Lilt Kjersten o. s. v.
Mit halve Land og Rike e gjeva ska deg.

Lilt Kjersten o. s. v.
Min ejen Saan e gjeva ska deg.

Lilt Kjersten o. s. v.
Mit eje Liv e gieva ska deg.

Saa tro ho den Dansen baade lett og kaatt,
Eg vender mig om;
Aa Kongens Liv saa har o faatt,
Eg venter at ingen ska kjenne meg.

No. 259.

Saml. No. 211 og 74.

No. 261.

(Se No. 151 og 212.)

No. 262.

(Se No. 214.)

No. 263.

Kjære mi Dotter du tænder i eit Ljos,
Ho ho ho ho ho ho,
Naa æ dæ komme Tjovar i vort Huus,
Filivi, filivi, filiva fa fa filevi, filivi, filiva.

Der er inkji Tjovar i kons Hus,
Dæ va berre Katten, som spente ett' ei Mus.

Mann stappa Saan sin ne i ein Sekk,
Saa bar en han burt til ein Møllar Bekk.

Som dæ no lej um Kvelden fram paa,
Ho ho ho, ho ho ho,
Saa tok den Sekken te krabbe aa gaa.
Filivi, filivi, filiva fa fa filivi, filivi, filiva.

No. 264.

(Landstad Pag. 605.)

No. 267.

(Saml. No. 181 og 203.)

No. 268.

(Norske V. og St. 2den Udg. Pag. 79.)

No. 270.

(Se No. 115 og 227.)

No. 271.

(Se No. 169.)

No. 272.

(Se No. 125.)

No. 275.

(Se No. 219.)

No. 276.

(Norske V. og St. 2den Udg. Pag. 97.)

No. 278.

(Brorsons Svanesange.)

Springdands.

Hedemarken.

Allegretto.

No. 1.

p

mf

p *f* *p*

f

Moderato quasi Andante.

Halling.

Hallingdal.

Nº2.

mf

p

mf

p

f

p

f
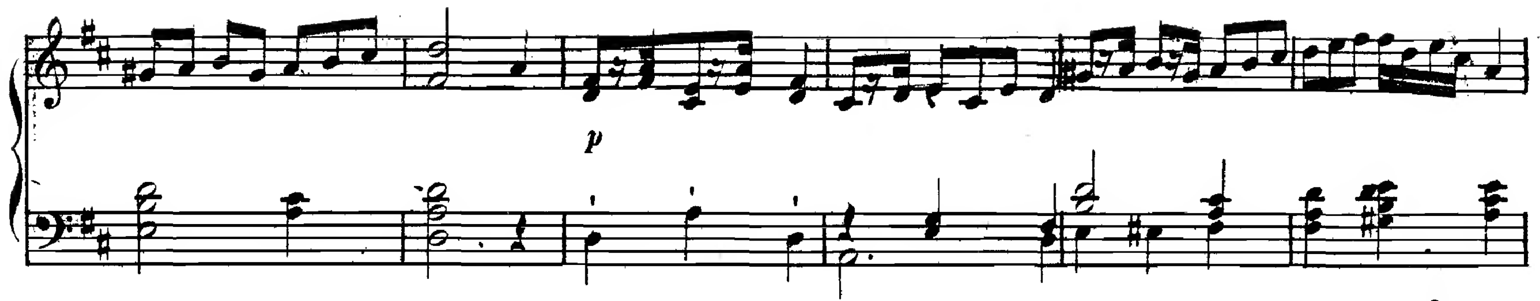
Allegretto.
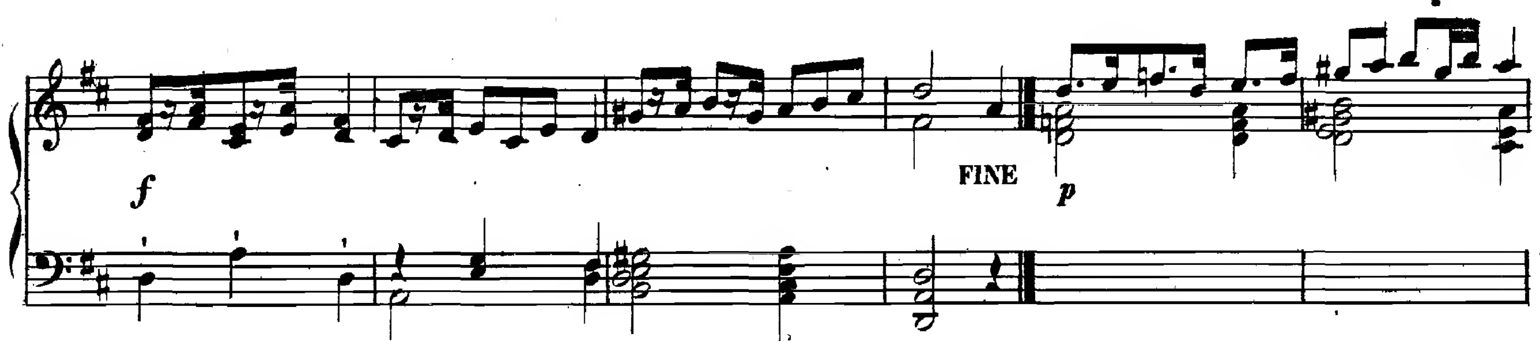
Springdands.
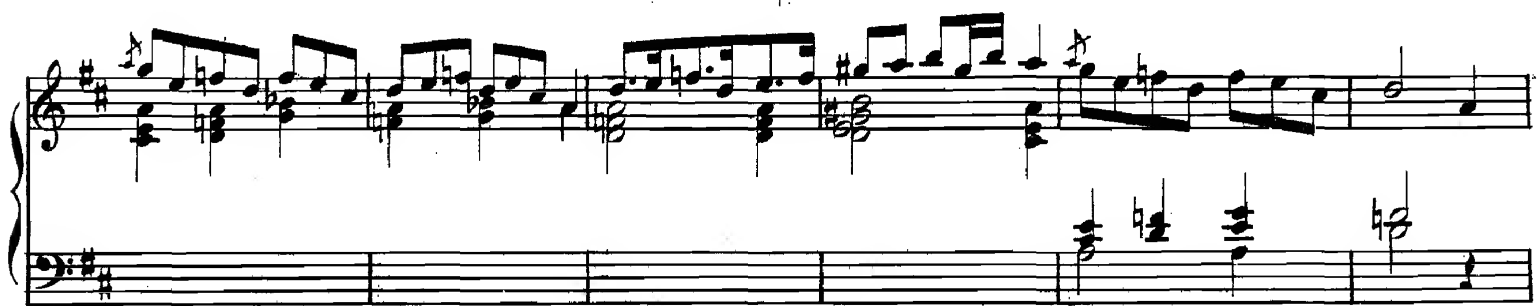
Hedemarken.
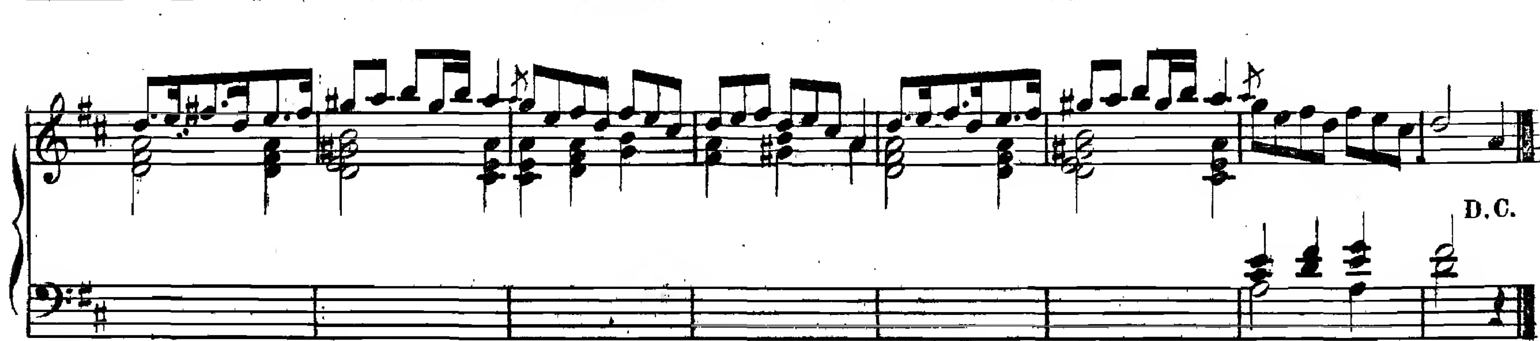
Nº3.

f

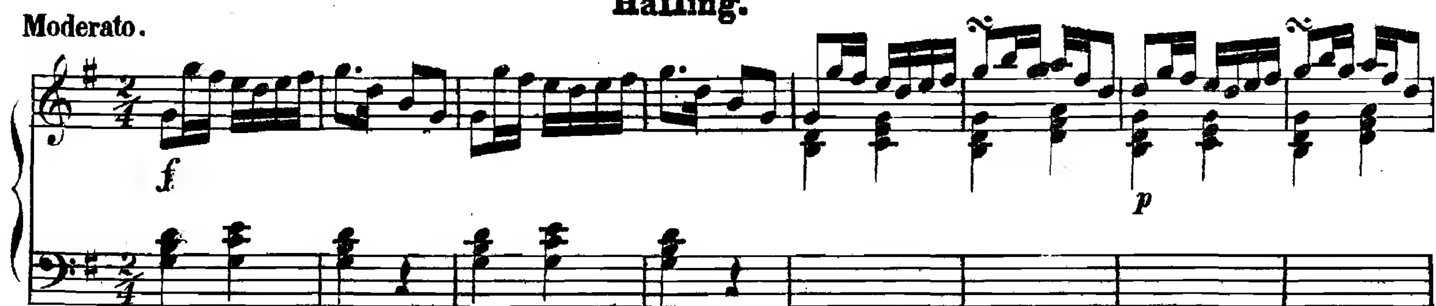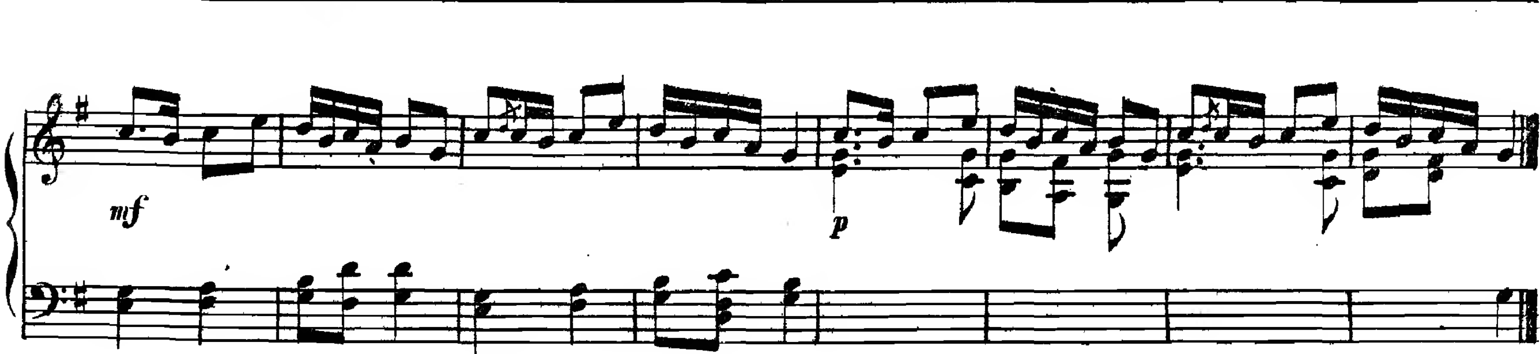

Halling.

No. 5.

Springdands.

Allegretto. — Hallingdal.

sf sf sf sf mf p mf f

No. 6.

Springdands.

Allegretto. — Aamot i Österdalen.

f dim f dim

FINE. *p*

cresc.

f

D.C.

Allegretto. **Springdands.** Aamot.

No 7.

mf *p* *mf*

p *mf* *p*

f *p* FINE.

cresc.

f

p

D. C.

Moderato.

Halling.

Nº 8.

p

f

mf

Halling.

Moderato. Valders.

Nº9.

f Su - u - li - u - li du su - u - li sut - tam sut - tam sut - - tam dei, su - u - li - u - li du su - u - li sut - tam sut - tam su - u - li du su - u - li su - u - li dei du *p* o. s. v.

1 2

cresc.

Der stander et Slot i Østerrige. ×)

Andantino. Valders.

Nº10.

Der stan - der et Slot i Ö - ster - ri - ge, som er saa vel be -

(× Melodien hertil tilhörer egentlig Salmen "Gud Fader udi Himmerig" saaledes som denne synges i Slidre i Valders.

-pry--det med Sölv og med det rö-de Guld, med ud-hug-ne Ste-ne og Mu--re.

Allegretto.

Dæ va eigøng ein Kung'e.

Valders.

Nº11.

Dæ va ei-göng ein Kung'-e, fraa En-ge-land han kom, han had-dö ei Prind-ses--sö so dei--li o so skjön. Dæ va ein Mat--tros so stel--te se um, han fræ-ga skjön Prind-ses-sö vil du ha-va me te Mand, Mand.

1 2

Moderato.

Veslø Gjenta.

Valders.

Nº12.

Blan-kö Daa-sin o Mas-sing Pe-pa, her æ Gjen-ta, so Gu-ten han li-ka.

Sörg i--kji, graat i-kji, bær de 'kji il--lö, her ska du faa de ai Gjen-tö snil-lö.

Moderato.

Den Ti e va ein liten Gut.

Valders.

No 13.

mf Den Ti' e va ein li - ten Gut paa mit fjur - tan - dö Aar, paa Skji o - vör Bak - kin e ren - - dö, so kjekk so no - kon i Nö - ri kun - na gaa, ja so fro o so gla un - de Grö - - en e sat o un Ju - - - kji e ba, trei tra - ra - ri - ta tra - ra - ri - ta tra - ra - ri - ta - trei.

Andante.

Der gjik tvæ Systa.

Valders.

No 14.

Der gjik tvæ Sys - ta burt mæ ei Aa, Lin - dan, dei vil - dö vas - kö - se li - - ka, dæ va daa, dæ va ei stolt Jam - - fru mæ Tvin - ga.

Baadn-Laatt.

Moderato. Valders.

Nº15.

p Bis-sam, bis-sam Baad--ne, Gry-ta hæn-gö i Jöd---ne, ko-ka full taa Rin-mö-graut aat dei ves-lö Baad--ne; *cresc.* Faru han si-tö o har-pa Ködn, Mo-re ho blæ--sö i vak-kert Hödn, Sys-te ho si-tö o spin-nö Gull, *f* Bro-ren gaar i Sko-ge, *p* ja-ga öl-lö vil--lö Dyr. Æ han kvit, so kjöyr' en hit, æ han graa, so lat' en gaa *cresc.* æ' n brun i Bo-ge, so *f* lat' en gaa i Sko-ge.

Baadn-Laatt.

Andantino. (a) Valders.

Nº16.

p Bis-sam, sul-lam laa-ver i-lul vog-gö me för ein Kav-ring; in-gin Kav-ring ska du faa, för sko me le-ta Vög-ga staa o le-ta so Baad-nö graa--tö o

(b)

le_ta so Baad_nö graa_tö. Ro i Land du li__ten Mainn, ta__ka li__ten Gut i Fang, e

veit in_kji kos me kaa_ma te Lands, Fug__lö_fot o Fi__skö_not, up_paa den för_

cresc. mf p

vil_lan_dö Eng sprin gö Gjen tud' n i Flæng. La in_kji Gjen_tud' n lök_kö de burt, du so æ so

mf (c)

li_ten ein Gut. So_ri ro_ri, gödt Baadn, Ma_ma spin_nö blaatt Gaadn; Pa_pa blaa_ser i
(Garn)

p

Höd'n, Bror min ka_sta Köd'n, Sy_ste mi gaar i Buk_ke_skog, Buk_ken gaar i Brun__de

cresc. f dim.

i dei grö_ne Lun__de o san_ka Gras mæ Mun_de, o san_ka Gras mæ Mun_de.

Baadn-Laatt.

Andante. — Valders.

No. 17.

mf *p* *cresc.* *f* *dim.*

Ba - ka Ka - ka sö - - tö dup - pö ho ni Flö - tö; kom hit sko me pik - kö mæ ei li - ti Stik - kö,

kom hit mæ ein Tit - ti - li - on o mæ ein li - ten Val' - spon; hu - - - skn up i Ba - - kar - - övdn.

Langebergs Laatt'n.
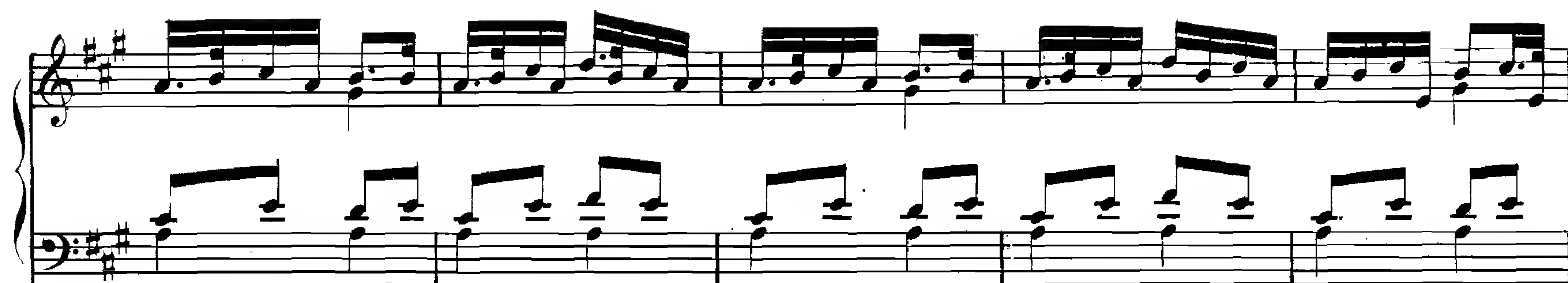
AAT LANGLEIKE ELL LANGHÖRPUN.
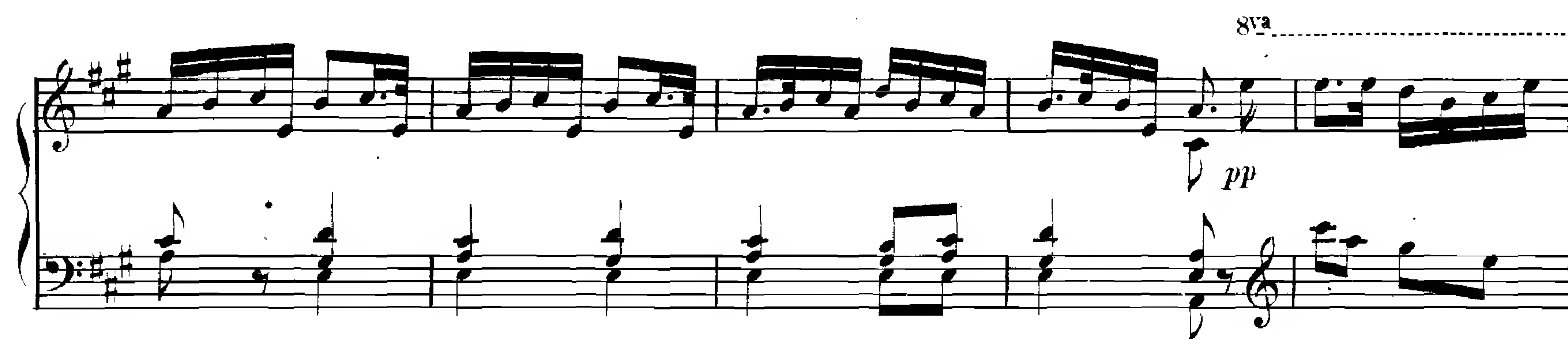
Allegro non tanto. — Valders.

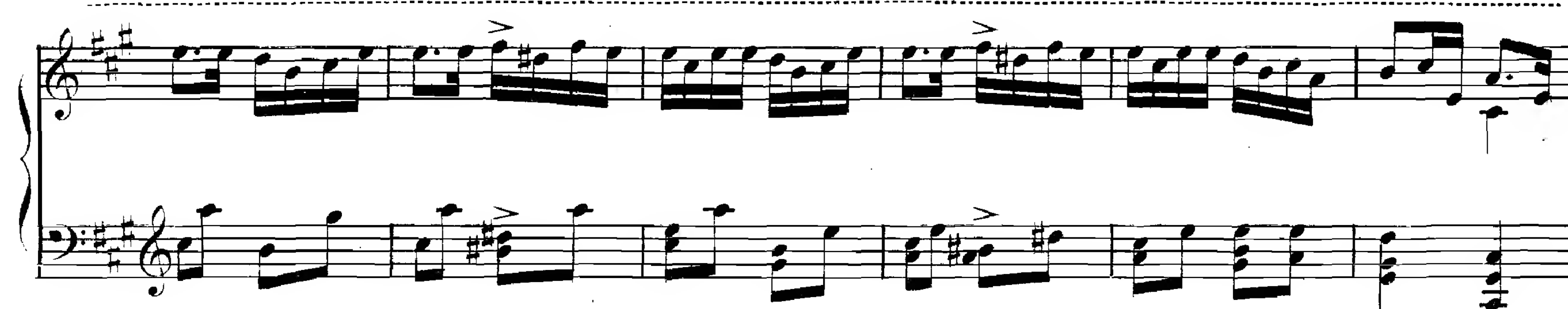
No. 18.
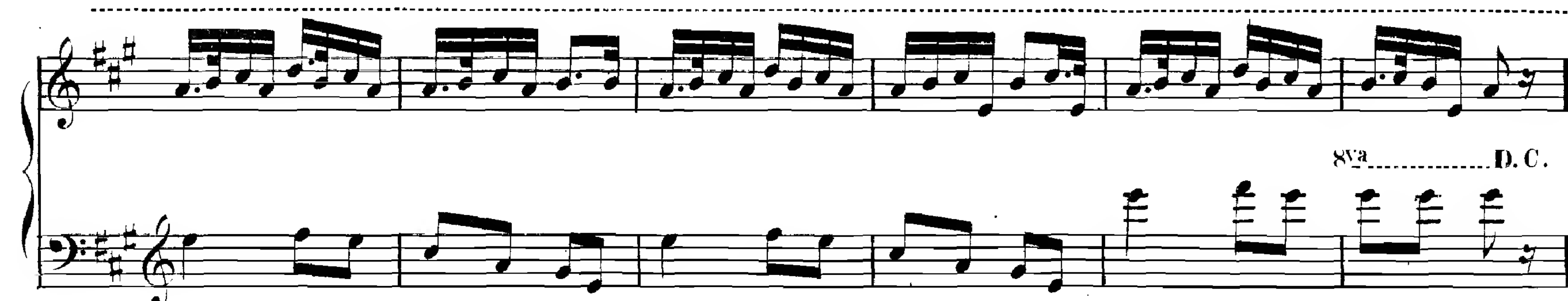
f

FINE. *p*
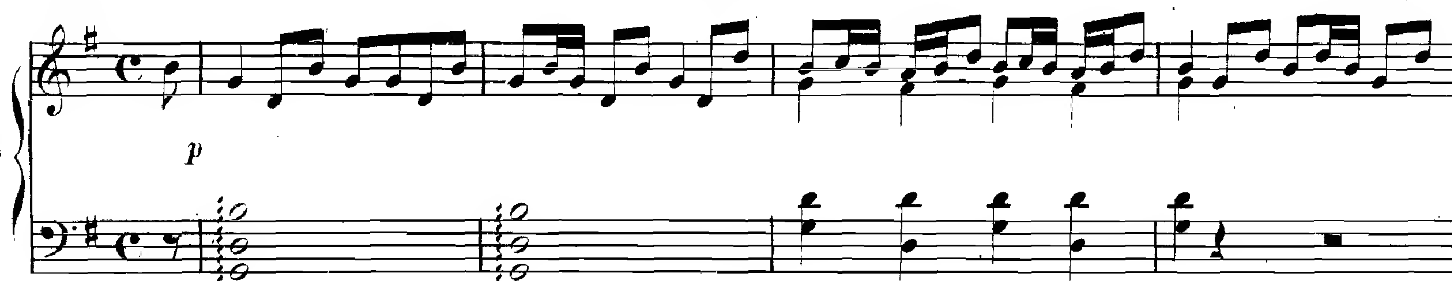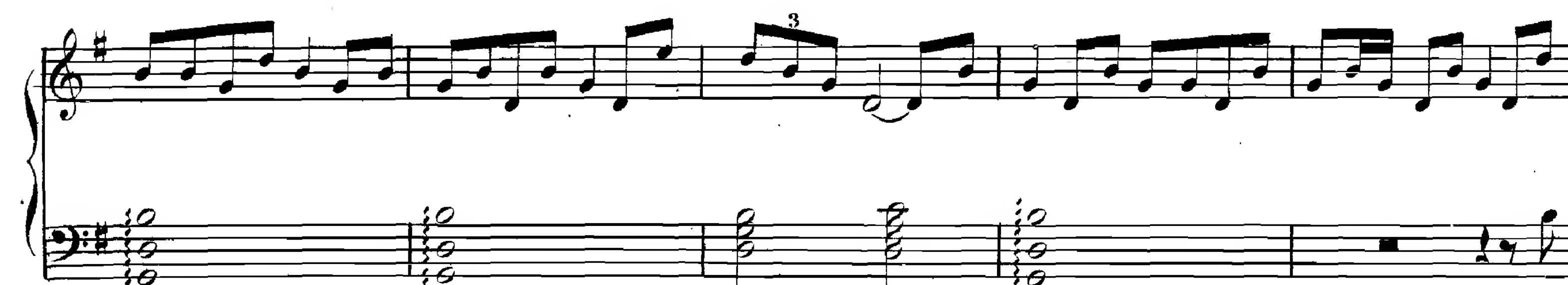

Lua-Laatt.

Moderato. Valders.

Nº 19.

cresc.

dim. rit. pp

Dyreparten.

Allegretto. Valders.

Nº20.

p

Kom Bro_der, vil du gaa med mig; jeg gjer_ne gaar med dig af_sted i Skog og Mark at ja_ge; det gi_ver os god Tids_for_driv, thi Gud tör Lyk_ken saa be_gje, vi Lön faa for U_ma_ge.

cresc. p cresc. p

Fanteguten.

Vivace. Aadalen.

Nº21.

Den Ti e skuld' te Kungs_ru aa fri, den Ti e skuld' te Kungs_ru aa fri,

daa set - te e burt Fil - le - hu - va mi, Fe - la aa Hu - va tok dei te se, Hun - dan - ne skjik - ka dei et - te me; gla va no e aat Bris - ke - hau - gen kom, gla va no e aat Bris - ke - hau - gen kom, der maa du tru e frid - de mit Rum, der maa du tru e frid - - de mit Rum.

Sjugur aa Troldbrura.

Adagio. Hallingdal.

No 22.

Aa Kon - gen han sted paa höi - en Loft - sval, Han saag sig ud saa vi - - de, Tet, u - de paa den grönne Val, Der fik han se han Sju - gur mon ri - de. Sju - gur vo - ge Li - ve for Jom - fru - a

Guten aa Gjenta paa Fjøshjellen.

No. 23.

Andantino.

GUTEN. Go kveld, mi Ma - - - ri! her æ e, Aa Tak for sei - nas - te Lag - - - je; For kvar ein Leik, e gjo - re mæ de Ti Lag - - - je, For kvar ein Lejk, e gjo - re mæ de fra Kvel - den te ljos - te fram Dag - je

p cresc. dim. cresc. dim. cresc.

Vivace.

GJENTA. O - la kva - for kom du ik - kji för paa Kvel - den? Længje e paa de ha lig - - ji stun - da; Mæ du lig, saa sei me: kjen - ne du den Gu - ten

Knaft e bel - la haa de, Fros - ne! on - de Fel - den, Au, du æ saa va - lin, flöt de un da!

(taaler)

mf

Som i - fjor kom flu - gand, daa e læt ti Stu ten, Följg - de me aat Sæ - le, la se up paa Hjel - len Aa se fi - ri Ot - tun ut att skun - da.

Frieras af Ungkarn te Gjentæ.

Allegretto.

No 24.

Jæ sku au ha Löst taa gjif - te mej, sån. Naa jæ traf ei Gjen - te rek - ti grei, sån. Slik ho en - te vil - le laa - te vont aa il - le, An - ten saa jæ drik - ker hel - ler ei, sån, Skjenk en Dram, sån, Faa mæ Skam sån, Tar di man - ge sli - ke Gut - ter fram sån.

Kjæringa mæ Staven.

Moderato.

Nº25.

Kjæ - rin - ga mæ Sta - - - ven Högt o - pi Hak - ke da - - len, Ot - te Pot - ter Römme Fi - re Mar - ker Smör, Saa kji - na Ka - ri, O - le had - de för, Kjær - rin - ga mæ Sta - - ven.

Alle Mand hadde Fota.

Moderato. Trondhjem.

Nº26.

Al - le Mann had - de Fo - ta, min Mann had - de in - gen tok je mej Björ - ke - ro - ta gjo - re min Mann Fo - ta, min Mann dan - sa fram, Fot i Ho - sa had - de han, lik - saa - vel som ein an - na Mann.

Skogmøte has Thorgjer Skjelle.

Moderato.

Nº27.

p

Stus - le Sun - dags Kvel - den ein - gang för me va, Leit va dæ hei - me le - - - va; Ty - - tin - gen va gjor, aat Sko - gen strauk e sta, Næ - ver - skruk - ka tok ti Næ - - - va.

cresc.

Knaft e kom_min va ti Ulv_hus_da_len traang, För e byd_ja höy_re naa_go der som saang

p *mf*

Maa_le_tyk_tes me, Dæ e kjend_tes ve, Agt paa det_ta laut e gje_va.

Tostein.

Andante con moto. Kragerö.

Nº28.

Aa Tos_stein ta la te Sta_ven sin, han Tos_stein, Aa mei_ne du J_sen bær me heim, sa Tos_stein J Knell i knell i knelldrande Fraa_sten.

Den første Guldtærning.

Andante.

Nº29.

Den för_ste Guld_tær_ning, som o_ver Bor_det rándt, skjön Jom_fru_en hun tab_te og lil le Baadsmand vandt. Vi leg_te og vi spil_te Guld_tær_ning.

Den vesle Gutten.

Moderato.

Nº30.

Den ves_le Gut_ten_op_paa Bak_ken mæ blaa_e Tröi_a aa Snor om Hat_ten, Han fri_er tel mej. Aa lat 'n frie, han ska faa bi_e, tel Ro_gen bli_ver mo_gen, aa vek_ser som Sko_gen, Da gjif_ter jej mej.

Dæ bur ein Gaugve.

Andante con moto. Hallingdal.

Nº31.

Dæ bur ein Gaug_ve her ut_i Kro_ken mæ sto_re Au_go aa Lort i Bro_ken, han har ei Dot_ter paa sam_re Vis aa Fol_ke ha o te Narr aa Glis.
(en rig Mand)

Lev vel saa vil e sigja.

Moderato. Hallingdal.

Nº32.

Lev vel saa vil e sig_ja aa saa let_ta e paa min Hatt, aa saa sig_je al_le vakkre

Gjen - ter ei go aa ei ro - leg Natt, aa saa sig - je al - le vakkre Gjen - ter ei go aa ei ro - leg Natt.

Der var engang ein Stein.

Allegretto. Hedemarken.

Nº 33.

p 1ste Vers

Der var en - gang ein Stein, ein Stein, ein Stein, ein for - grumme - lig stor Stein. Stein laa i Mar - ka, i den vi - e vi - e Mar - - ka.

9de Vers *)

Hvad blev der af den Fjer, ei Dy - ne, ei Dy - ne ei for - - grumme - lig stor Dy - - ne.

9.V. *cresc.* Dy - na kom af Fje - ra, 8.V. Fje - ra kom af Fu - glen 7.V. Fug - len kom af Æg - ge, 6.V. Æg - ge laa i Re - de, 5.V. Re - de sto paa Kvi - sten. 4.V. Kvi - sten sto paa Grei - na, 3.V. Grei - na sto paa Tree 2.V. Tree sto paa Stein, *f* 1.V. Stein laa i Mar - ka, i den vi - e vi - e Mar - ka.

*) I det 2det og følgende Vers forandres Spörgsmaal og Svar i förste Deel overeenstemmende med Fortsættelsen i anden Deel fra det tilsvarende Tal.

Allegretto. **Bonden aa Ræven.** Kristianssands Stift.

Nº34.

Bon - den han sku i Skó - ven gaa, Der saa han den Mik - kel kom - me.
Vil du naa sel - ja Hu - en din - te Fo - der op - un - der Lu - en min te Ju - la.

Moderato. **Opsang.** Hardanger.

Nº35.

Der stan - - der en Jom - fru ved Van - - den - post og ö - - ste det Vand saa kol - - - de a ha ja ja og ö - ste det Vand saa kol - - - de

Andantino. **Aksel og Valborg.** Hitterdal i Thelemarken.

Nº36.

10. V. Kom vil i - hu min un - ge Brud J - - dag mon jeg dig fæ - - - ste Aa jeg skal rei - se fra Lan - - det ud for frem - me - de Her rer at gjæ - - ste.
Men Lyk - - ken ven - der sig of - te - om.

Nº37. Der sto no tre smaa Barn.

Andante. Hitterdal.

Der sto no tre smaa Barn paa Gra - ven aa gret, den ei - - ne gret Taa - - rir, den an - dre gret Blo, den tre - a gret si Mo - der u - taa sor - tan Jord.

Nº38. Bejarblakkin.

Andante. Sillejord i Thelemarken.

Der sat tri Kjerrin - ger un - der ein Stein, dei tre - - a Guldsko, dei ska - pa den He - sten af Man - ne - bein. Saa vi - - e fa - ra dei Löyn - dar - ro.

Nº39. David aa en Jo.

Moderato. Sillejord.

Da - - vid han rei - ste o - ver Mo paa ei Øyk, i Ver - den at bo, saa

fik han no se saa vak - ker ei Möy, dæ æ mi sa' en Jo. Je rö - den til - si - ger den rö - de Guld - snor, i Ver - den at bo, Ja - gud - nok sa' en Jon.

Solfager.

Andante. Sillejord.

Nº40.

Dei stöyp - te Gull - krys - sen i Sol - fa - gers Haand, mæ de Vi - ve va saa ungt, at ho skul ve - ra kjen - de i fremmin - de Land. Mej ly - ster i Lun - den ut - ri - - - de.

Idde Hermo.

Andantino. Sillejord.

Nº41.

Dæ va Id - de Her - - mo dæ fy - ste han spret - te Tonn; (Tænder) An - go spe - la paa Tav - le - bo - re, aa Hug - jen i Jom - fru - gas Fang. Men en - naa æ kje fa - gra - ste Lil - jo - vunni - L -

Asmund Fregdegjævar.

Andante. — Sillejord.

Nº42.

p Dæ va Ir - lands Kong - gje bold, han ta - la te si - ne Menn, kvem skaa nor i Trol - le - bot - ten aa hen - te mi Dot - ter i - heim; Æ dæ in - gin Da - gjen.

cresc. *dim.* *rit.* *p* *cresc.* *rit.* *f* *dim.*

Unge Raamund.

Moderato. — Sillejord.

Nº43.

Dæ bur naa ein Bon - de in - kje langt her - i - fraa, ein som hei - ter.

Stein; han he_ve seg dei Sö_nin_ne tolv, men in_gjin æ sli_ _ke som ein. Aa dæ æ ful_la eg sa' n un_ge Raa_ _ _ mund.

Flanar-Ormin.

Andantino — Sillejord.

Nº44.

Eg va no meg saa li_ten ein Gut, eg gjæt_te Fe un_de Li_ e, saa kom den fri_ _ e Fla_nar_ _ _ ór_min, han mon_ne i Gra_se skri_ e.

For_ _di lig_ger Or_min i Y_se_land ut_ i Flo_ _ _ i.

Deiligste blandt Kvinder.

Moderato. — Raulandstrand.

Nº45.

Dei_lig_ste blandt Kvin_der! giv os der_om fuld Be_sked

Hvi saa hart du bin - der os ved El - skovs Ed? Hvad er, siig os San - den din da frem - for an - den, Mens du gaar saa öm og ve af Længsels - Saar?

Brorson.

Af Adams Fald.

Lento. 46-48 Salmætona fra Valders.

Nº46.

Af A - dams Fald er plat for - dær - vet Al vor Na - tur og Sin - de. U - den Kri - sti Tröst, Der os for - löst Ha - ver fra den store Ska - de, Der A - dam i os Al - le kom, Guds Vre - de paa os lag - de.

Den Synds For - gift er paa os ar - vet, At vi maa plat for - svin - de.

Aleneste Gud i Himmerig.

Lento.

Nº47.

A - le - ne - ste Gud i Him - me - rig Væ - re Lov og Pris for al sin Naa - de

De med * mærkede Ottendedele forlænges oftest til Fjerdendele, naar hver underlægges en Stavelse.

Der han ha_ver gjort i Jor_de_rig I dis_se sam_me naa_de_li_ge Da_ge, Paa Jor_den er kom_men stor Glæ_de og Fred Menne_ske_ne maa vel glæ_des ved Guds Yn_dest og go_de Vil_li_e.

Krist stod op af Døde.

Lento.

Nº48.

Krist stod op af Dö_de, Og frel_ste os al_le af Mö_de; Thi vil_le vi al_le væ_re glad, Og lo_ve vor Her_re i al_len_stad, Ky_ri_e_e_leis.

Springdands.

Allegretto. Hallingdal.

Nº49.

pp *cresc.* *f*

Halling.

Allegro moderato. Hallingdal.

Nº50.

p *cresc.* *f* *p*

Springdands.

Allegretto. Hedemarken.

Nº51.
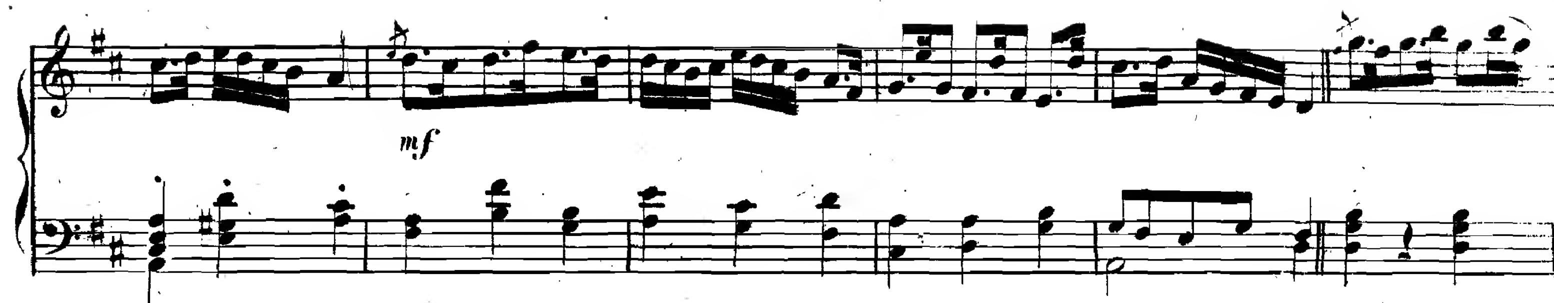
p *f* *p* *f*
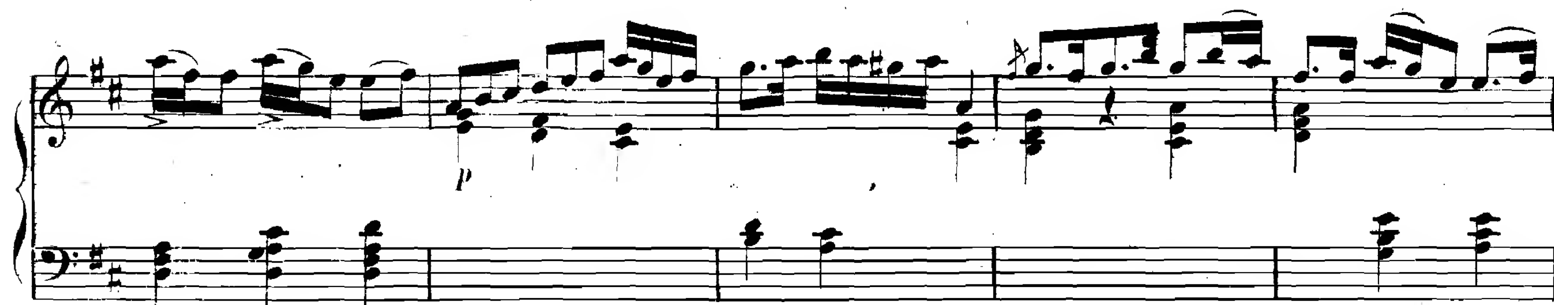
Springdands.
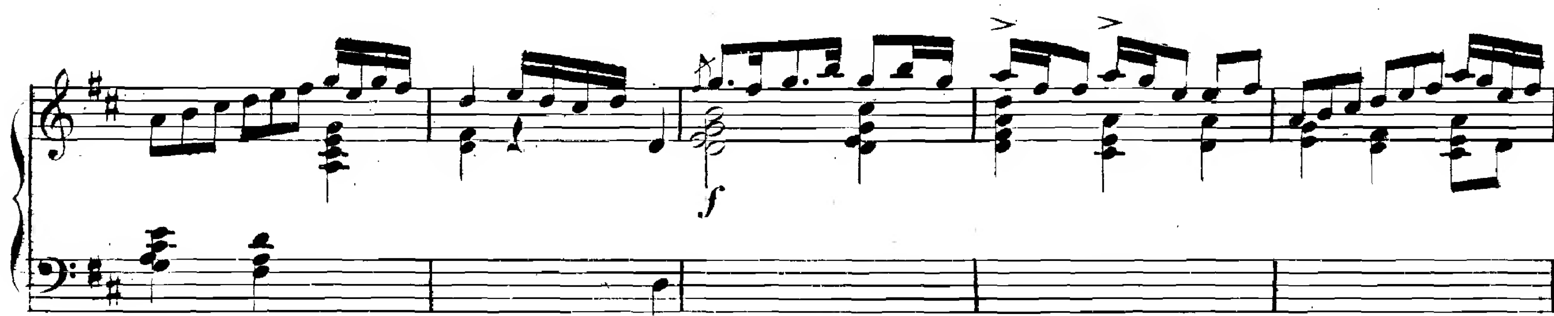
Allegretto. Asker.
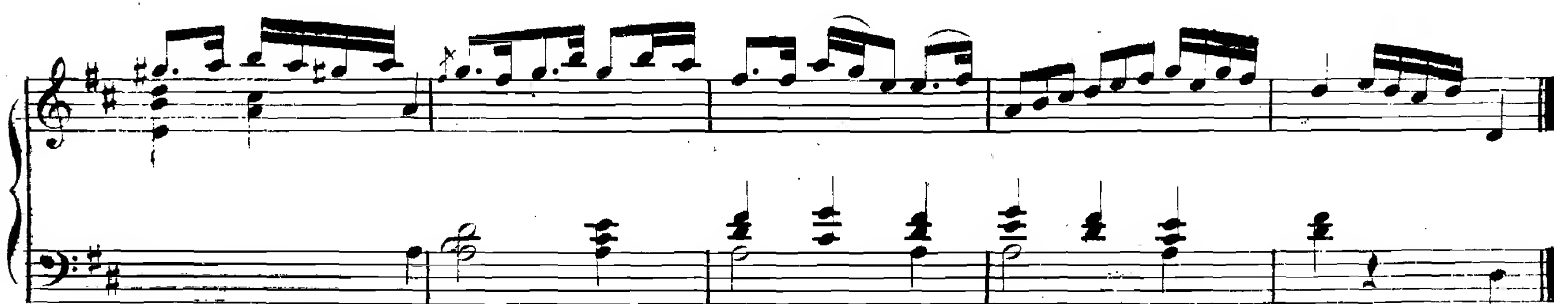
Nº52.

mf *p* *f*
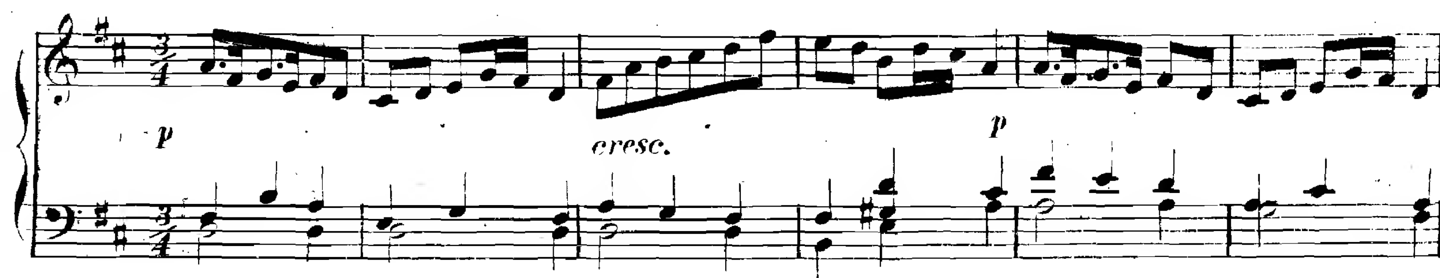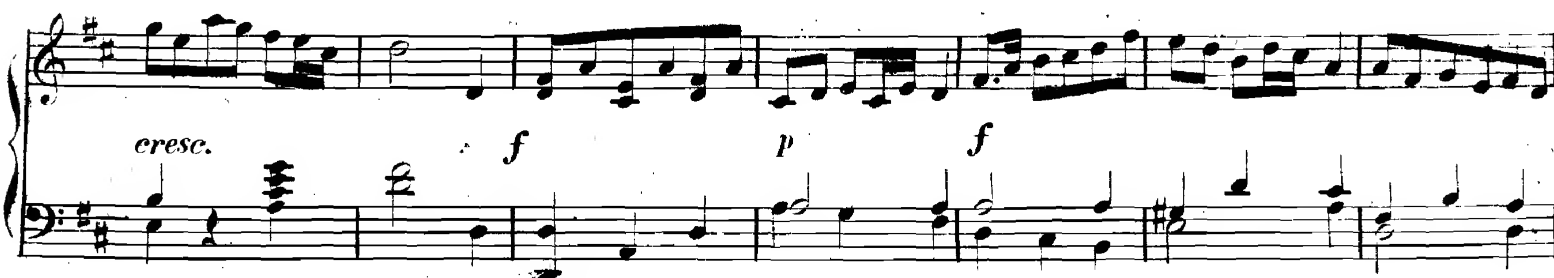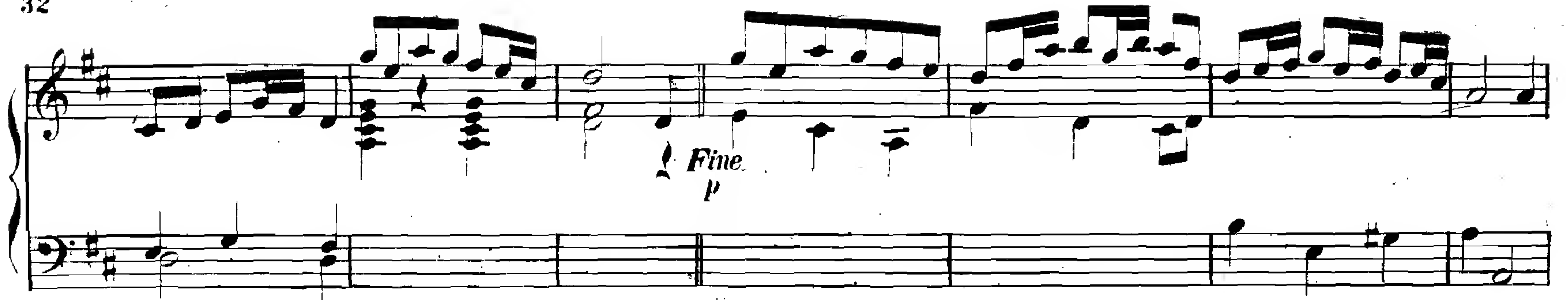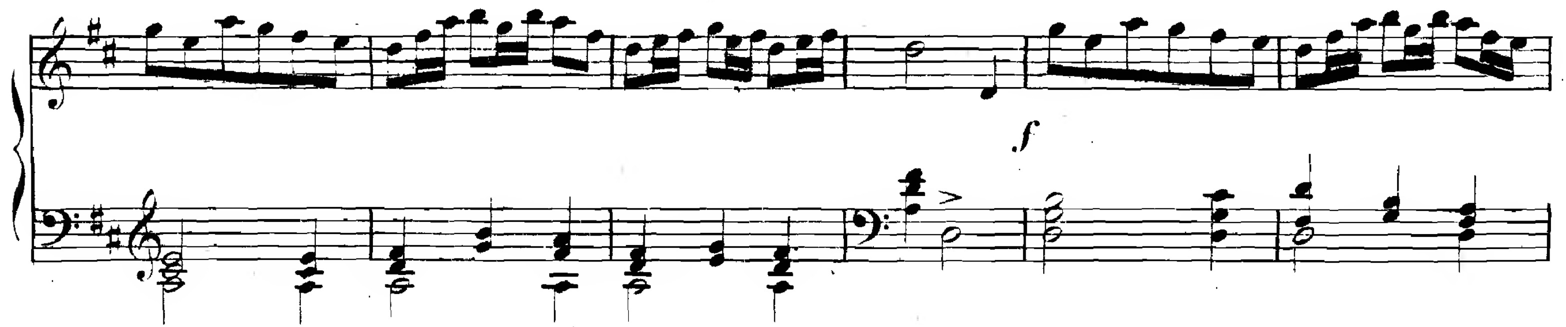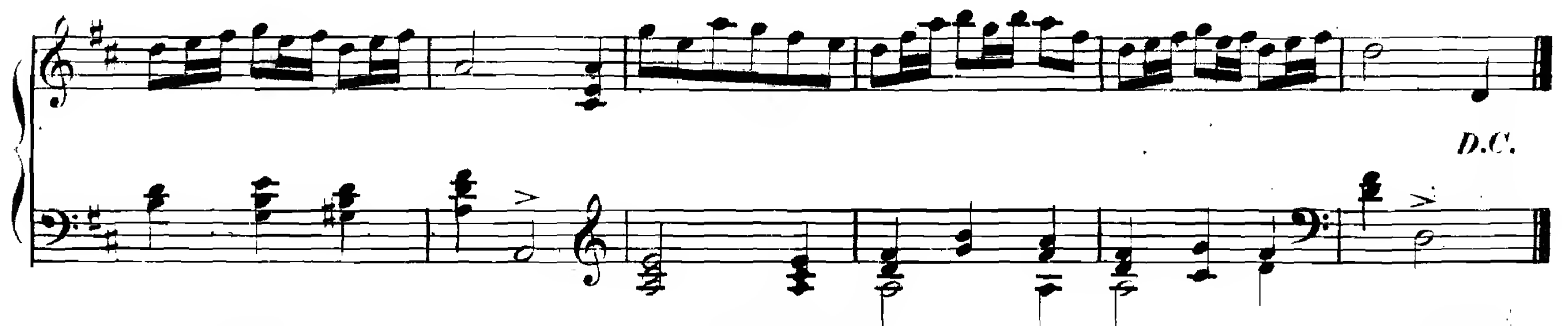

Allegretto. **Springdands.** Aamot i Österdalen.
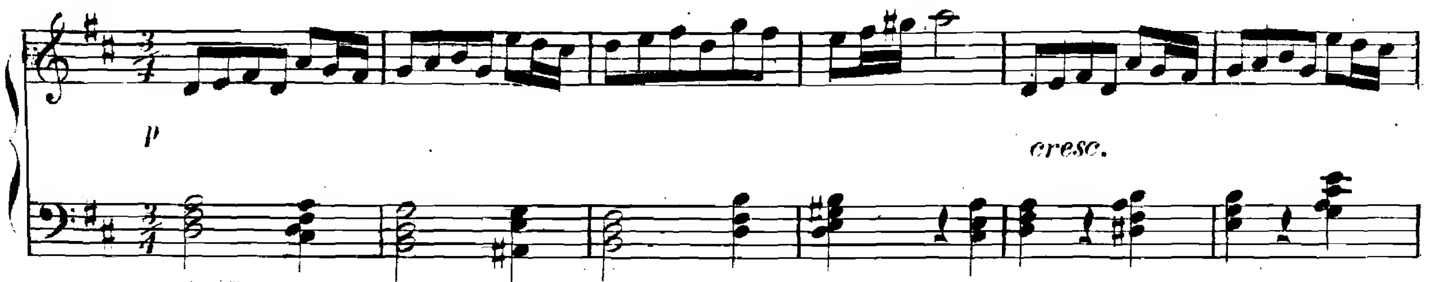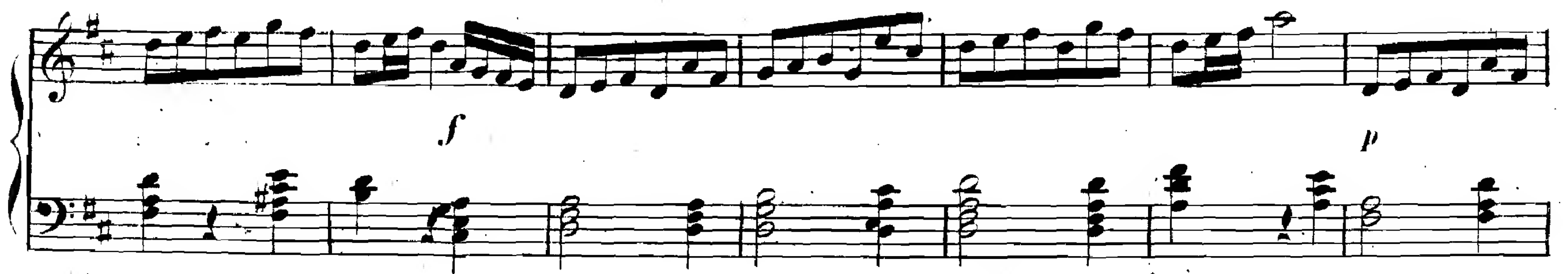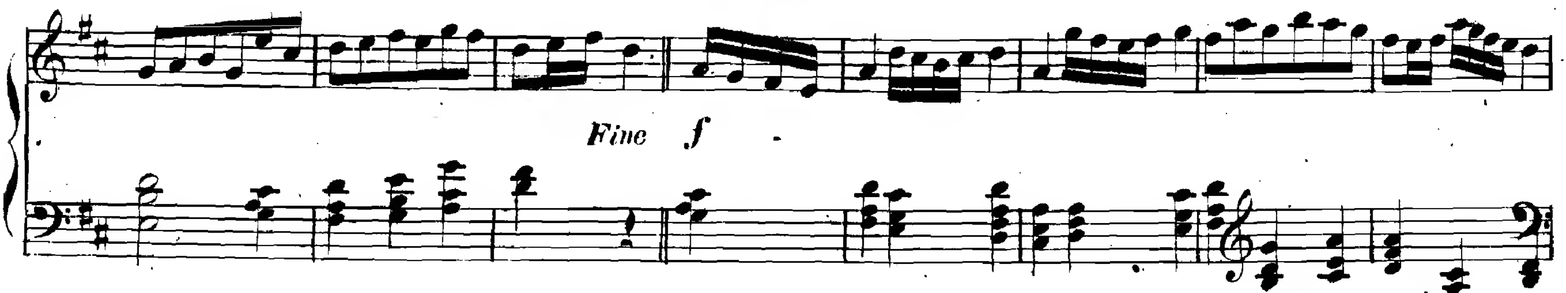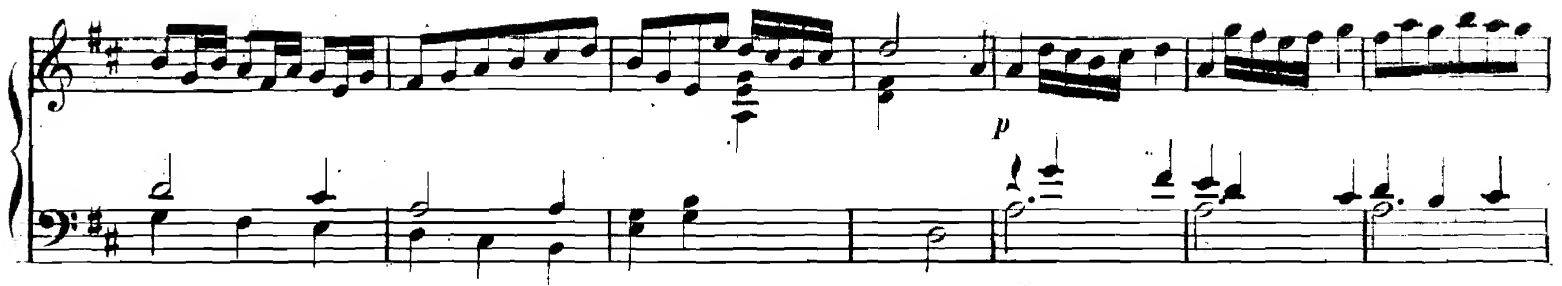

Allegretto. **Springdands.** Aamot.
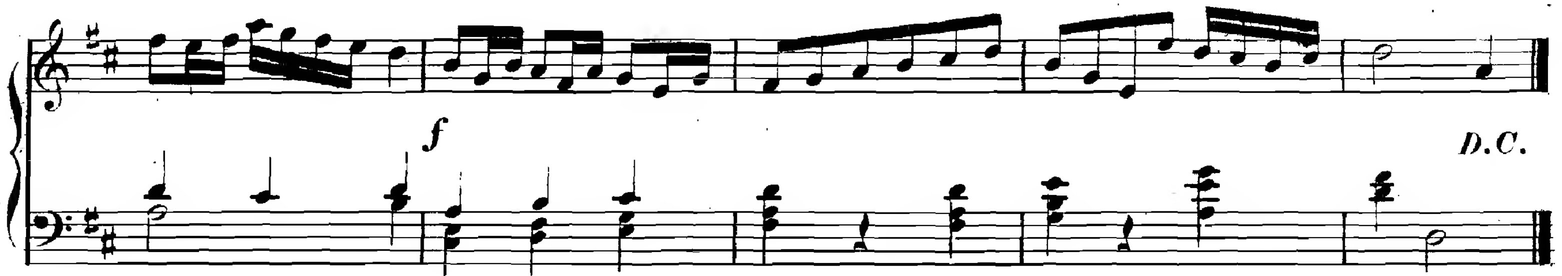
Nº54.
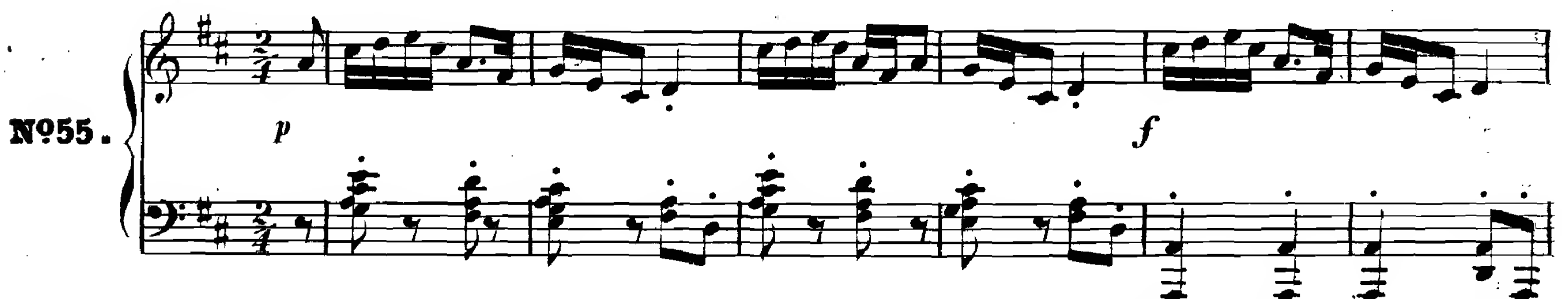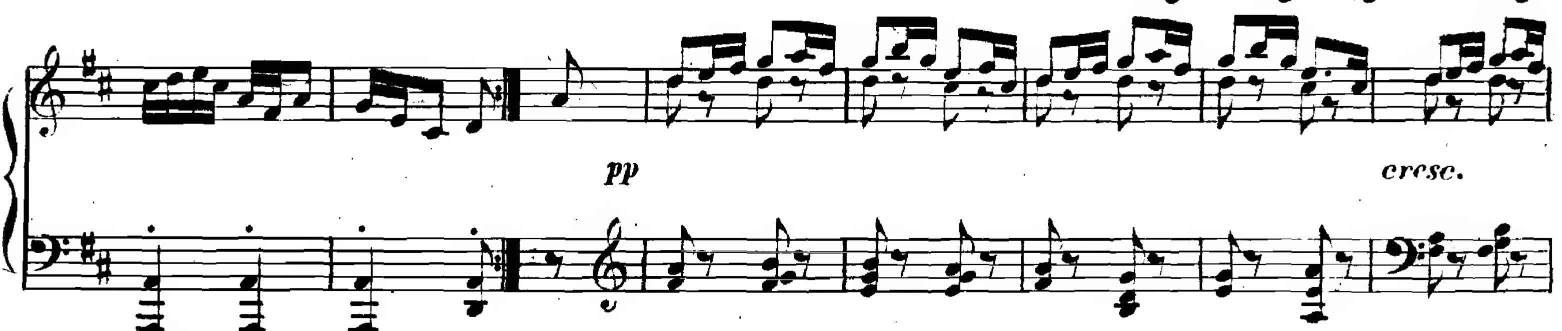

Halling.
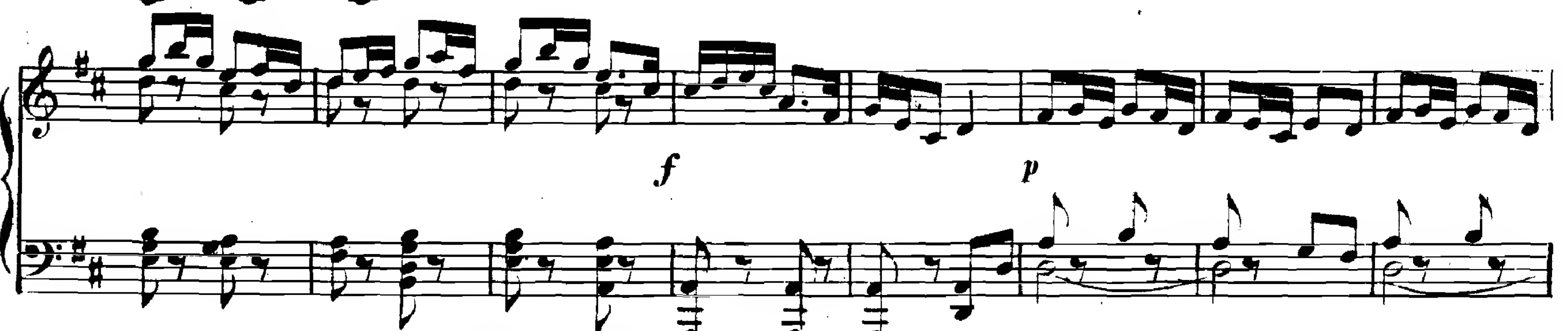
Moderato quasi Andante.
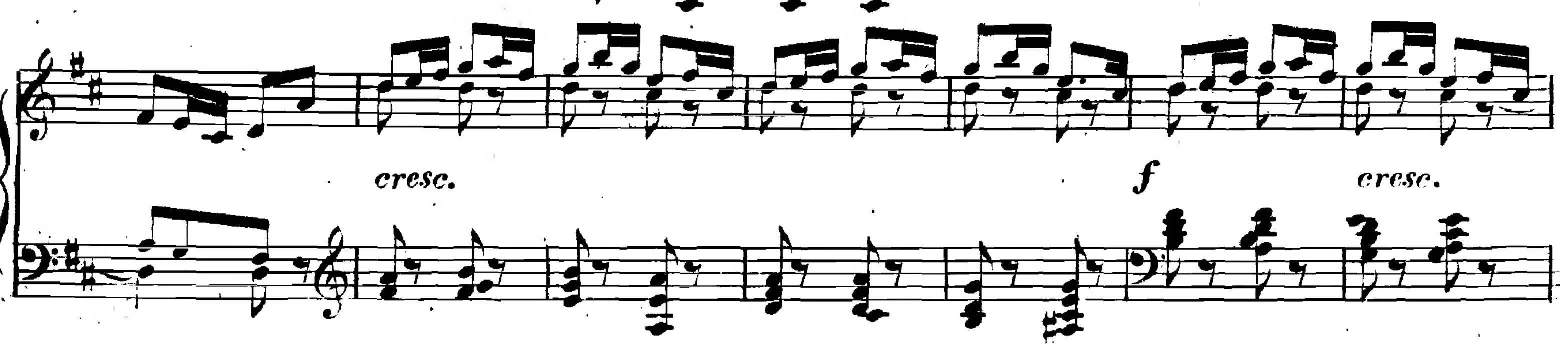
Aamot.

No. 55.

ff

p

Springdands.

Allegro.

No 56.

Springdands.

Allegretto.

Valders.

No 57.

Gaar e ut ein Kveld, fin - nö e ein Ven, jad - dö har e Lyst te drik - kö - e

drik_kö e me full, tril_la e i Köll, jad_dö faar e Löv te lig_ji lel.

Duva sættö se paa Liljankvist.

Moderato. Valders.

No. 58.

Du_va sæt_tö se paa Lil_jankvist, Gud at raa_de; ho syn_gö so vakkert um Je_sum Christ, Her_re Gud sen_nö us sin Naa_de!

Der stander et Slot i Österrige.

Allegretto. Valders.

No. 59.

Der stan_der et Slot i Ö_ster_ri_ge, som er saa vel be_pry_det med Sölv og med det rö_de Guld, med ut_hug_ne Ste_ne og Mu_re.

Dæ æ den störste Daarleheit.

Andantino. Valders.

No. 60.

p. Dæ æ den stør - - ste Daar - - le - heit i Ver - - den væ - ra maa at gi - va bort sin Kjer - - le - heit te den man ei kan faae. mf Hvad tænk - te du saa man - - gen Gang, du ven - - le me mod - tok? p du tænk - - te gje - - - ra me stor Skam o hel - - de de før go.

Baadn-Laatt.

Andantino. Valders.

No. 61.

p Burt i Gjy - plø - da - lo der æ godt o gjæ - te, der æ ing' - i Væ - te, der gjæ - le Gau - ken, o der - væk - sø Lau - ken, der kræ - ka Svæ - la høgt up - i Fø - ra, der kræ - ka

Man - radn høgt up - i Stau - radn, der si - ta Svei - nadn o spik - kø paa Gull - tei - nadn,

cresc. *mf*

der si - ta Du - vudn bin - dø paa Gull - hu - vudn. E set - tø me paa Hus - ke - laag o hus - ka me so

p

gjed - nö; set - tø burt mi Bjøl - lø - kjyr, ho eit - tø raue Gull - stjer - ne. Raun ba me
(Rognen)

cresc. *f*

ri - e, Viern ba me bi - e; Bjør - ke - tøp - pen sa, mi Fø skul - de ko - ma te o svi - e

Baadn-Laatt.

Allegretto. Valders.

Nº 62.

p *f*

Brum - bra - skøn i Bum - ba, Kat - ten slær up - paa Trum - ma o

fi - re My - sa dei gaa i Dands, so hei - le Jo - re ho dun - dra.

Den Ti e va liten.

Moderato. Valders.

Nº63.

mf

Den Ti e va li - - ten, e in - kje kun - na gaa; e leik - te me mæ Gjen - to, so Kat - ta næe Straa; *p* no tyn gjist min Fot, no graa - na mit Haar, dæ *cresc.* fel - le me so tungt et - te *dim.* Gjen - to o gaa.

Bondin o Revøn.

Allegretto. Valders.

Nº64.

mf

V.1. Bi, bi, sa Pon - - din, nei, nei, sa Rø vøn, rei - se du paa Tin - ge, so flaar dei taa de Skjin - ne, te For up - - un - - de Hu - va si

f

V.2. Men e ska gje - va de Gaa - sø - feitt so my - kjy du ør - ka o e - ta, *p* ess' e kan faa Hue di te Før up - - un - - de Hu - - va mi.

3 Hue o ha rø o mis - sø, men Ma - ten faar ve - ra for vis - so *p* e trur nok du faar Hue mi te

mf

For up - un - de Hu - va di. 4 Up sprang Rö - vöns Sy - ste, ho vil - dö mæ Rö - vön kvi - strö,

stuar no Fan sjöl i dit Sirn, vii du no gje burt Hu - e di te For up - un - de Hu - va si.

Langebergs Laatt'n

aat Langleike ell Langhörpun.

Andante. Valders.

No. 65.

p

cresc. *dim.*

cresc.

rit.

dim.

Skyttarn o Dyre.

Allegretto. Valders.

Nº66.

p

Den Mus ho kjæ_mö lau_pan_dis fraa Sön_den_hei; ho vil_dö dæ Ködnö bi_tö, ti ho va rei! Den Mus o dæ Ködn dæ Ködn i Hus, dei vil_dö den Dus_kön du_sö, ner Bon_din faar Köd_nö i Hu_sö.

(vred)

cresc. (Leve i Suus og Duus)

dim. Vers 7.(*

p

O Skyt_tarn kjæ_mö lau_pan_dis fraa Sön_den_hei. Han vil_dö den Bjöd_'n skjö_tö, ti han va rei. Den Skyt_tar den Bjöd_'n, den Bjöd'n den

V.7. V.6.

V.5. V.4. V.3. V.2. V.1.

Graa_bein, den Graa_bein, den Hund, den Hund o den Röv, den Röv o den Katt den Katt o den Mus, den Mus o dæ Köd'n, dæ Köd'n i Hus, dei vil_dö den Dus_kön du_sö, ner Bon_din faar Köd_nö i Hu_sö.

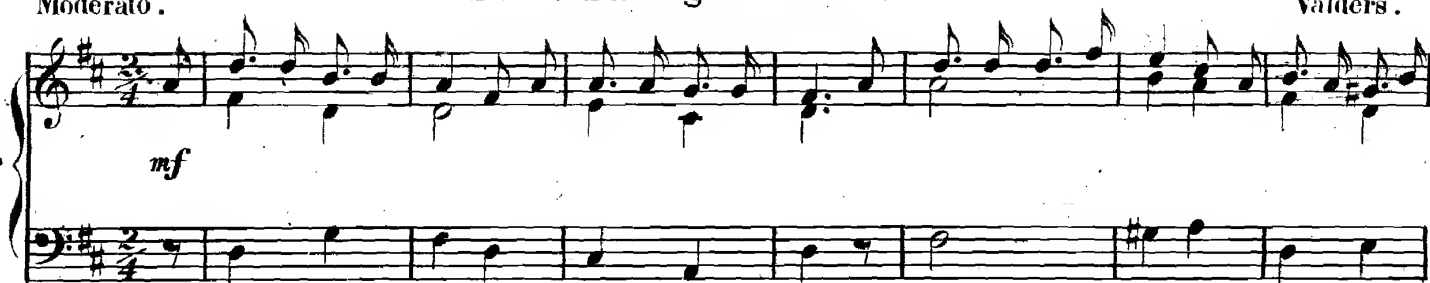
cresc. dim.

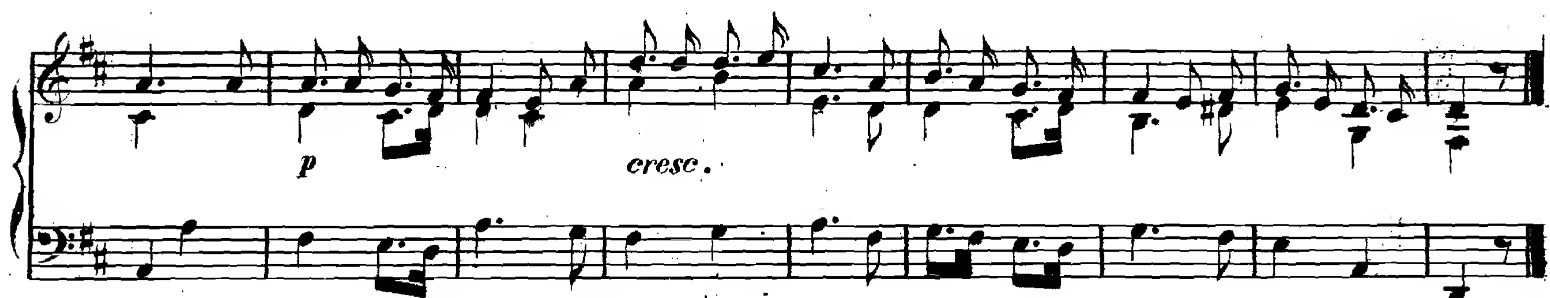
*) Ved det andet og følgende Vers ombyttes Ordene: "den Mus" med: "den Kat, den Röv, den Hund, den Graabein den Bjödn, den Skyttar," og efter Versenes förste Deel fortsættes fra det angivne tilsvarende Tal i anden Deel og ud til Enden.

Det hendte sig i Sommer.

Moderato. Valders.

N°67.

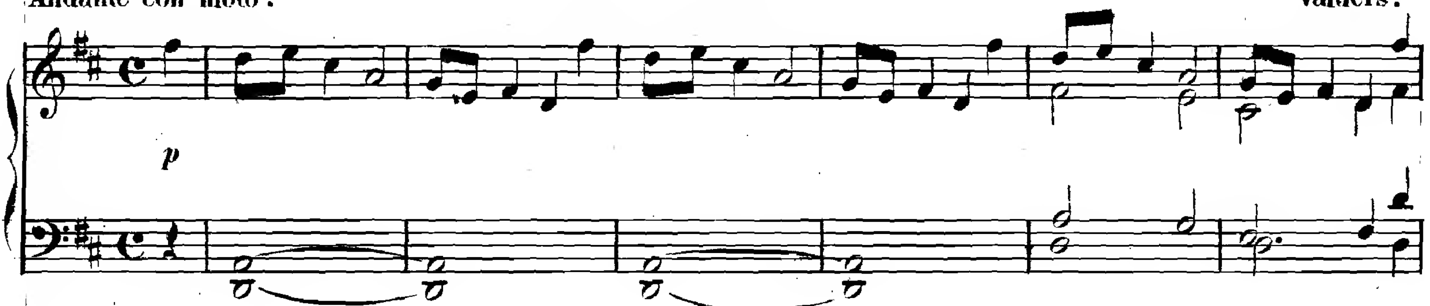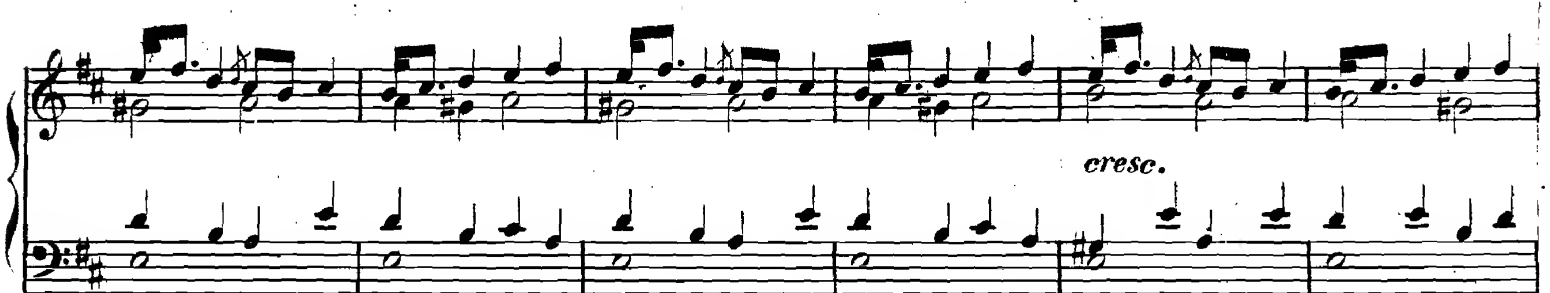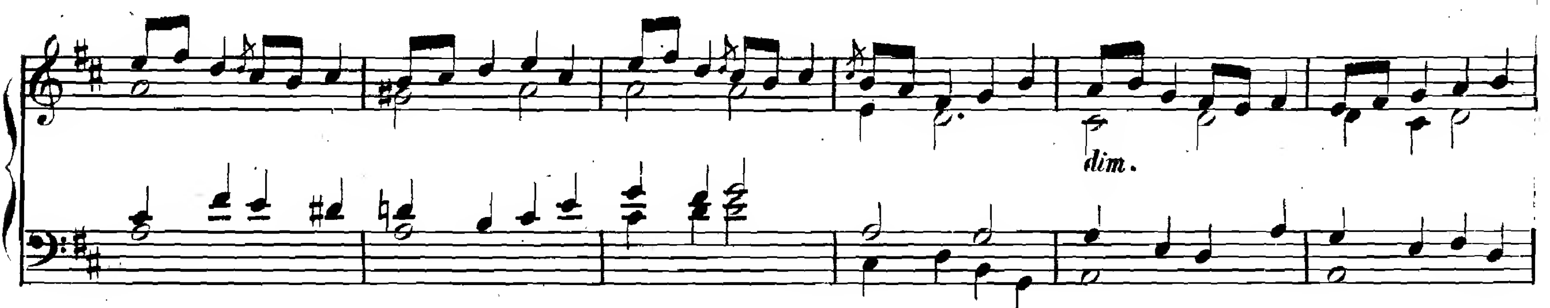

Hulder-Laatt.

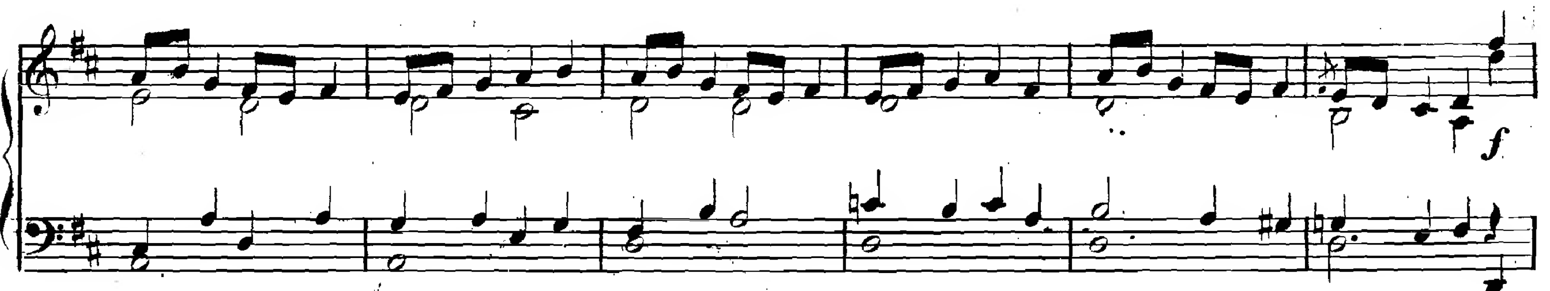
Andante con moto. Valders.
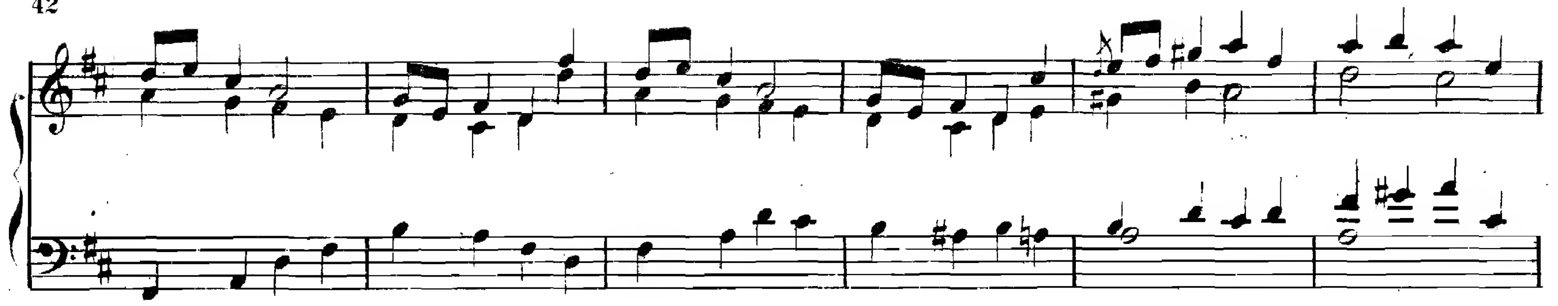
N°68.
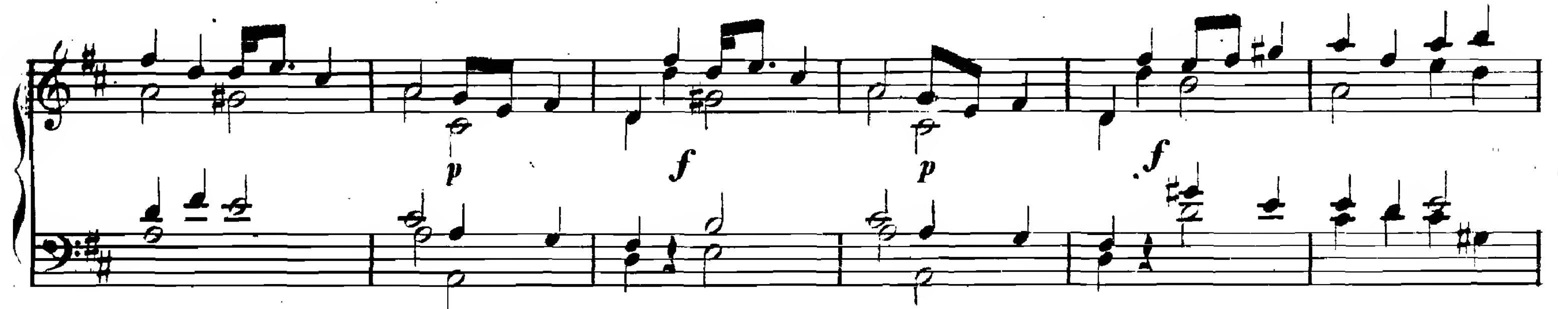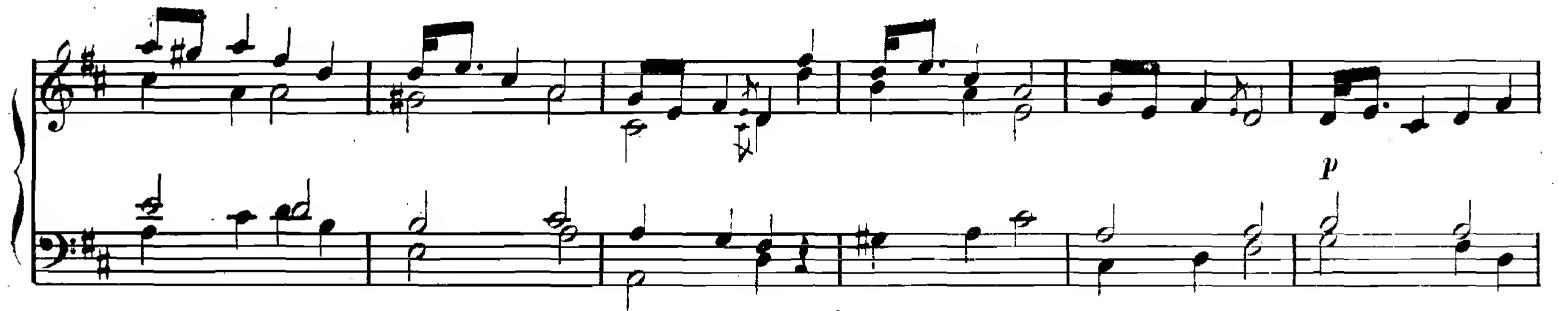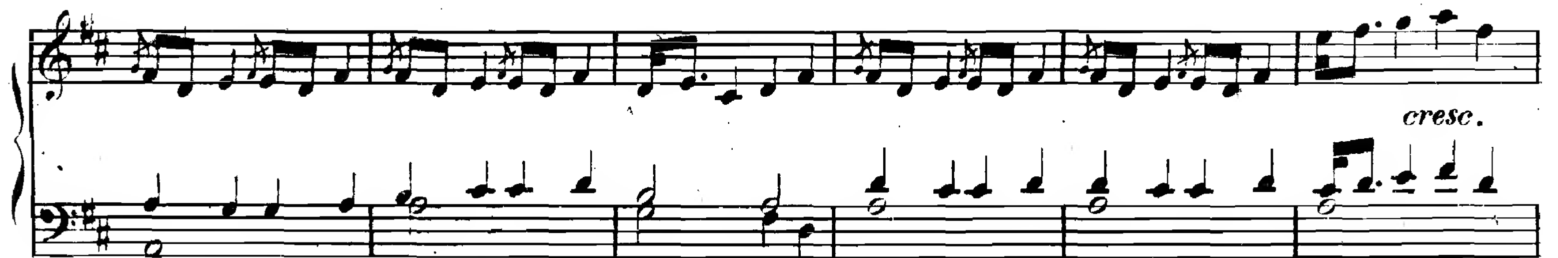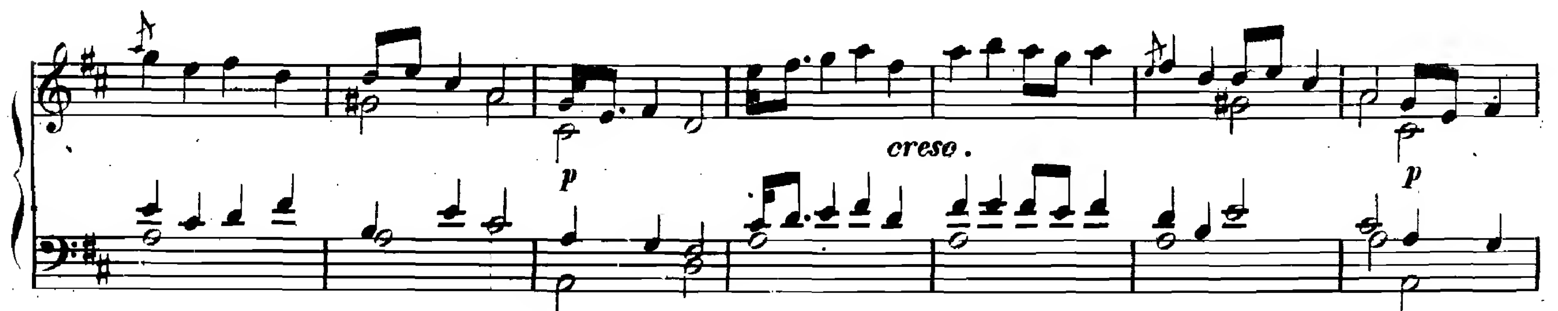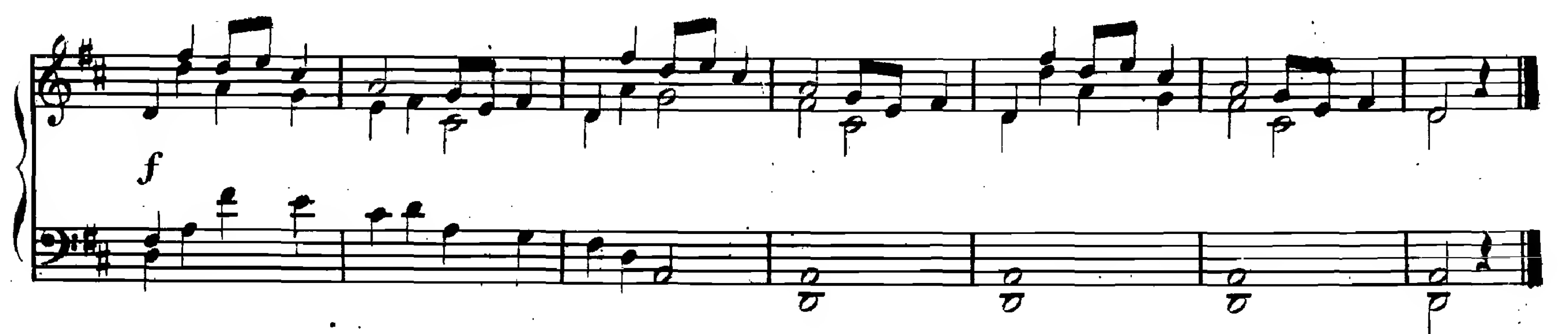

p
f
p
f

p

cresc.

p
cresc.
p

f

Vuggesang.

Lento.

Nº69.

p

cresc.

p

cresc.

dim.

Dæ va vel inga Kat.

Allegretto.

Trondhjem.

Nº70.

p Dæ va vel in_ga Kat, som ha Stöv_la aa Hat, *f* Skru, ru

dim. rum kum hei ut_i tra_ra_ra ut_i tra_ra_ra ut_i tra_ra_ra.

p

Huldre aa en Elland.

Nº71.

Moderato.

Gu - ten va tröytt, Saa - maar - da - gen heitt, In - - kje aa faa kvi - le tyk - tes hom för leid't, Klö - ve va tung, Öy - ken il - le sleit. For om Brek - ka steig ti (en lang Bakke) Væ - re, Han taa Sad - len, ned My - su - flæ - skunn la, Skun - da seg saa aat eit vak - kert Le - go - stad, Sta - e högt og tjukt og blom - strott Gra - se' va'; In - gor Dy - ne smaa - kaa

p *cresc.* *p*

HULDRE - KVÆE.

Andante.

bæ - re. Statt up, statt up sjaa al - en - de Höyr Sylvstrengjinn kaa dön læt! Sjaa ei Hul - der, som du bren - ne Som taa Lyst - na aat de græt, Man - ge veit eg paa' de sui - ka, Lat me bli di Gjen - te! Ju - gor som de bæ - re li - ka Ha du Bo aa ven - te.

pp

mf

C.f.

Lage aa Jo.

No. 72.

Allegretto.

Han La - ge ten - te i Kon - gens Gaar, Som dæ va no von,

J tret - ten Maa - na aa - der te et Aar. Ten trutt no saa Jo.

Aa om dæ ska ko - ste meg rö - den Guld, jæ föl - ger saa Jo.

p *f*

Kjölstadguten.

No. 73.

Allegretto.

mf Je tjen - te paa Kjöl - stad i Fjor Me my - e Sorg og Möi - e; Til

syn_tes je Nö _ a va stor Men je maat _ te la me nöi _ e; Je *p* set _ te mi Lit te

Gud, Og *mf* in_gen a' n Man; Te *f* Vaa_ren je slep_per vel ut, I _ fraa den slemme Fan!

Andante. **Den store Kraaka.** Kragerö.

Nº74.

p Aa Man han gjik te Skan_en ein_gang_ Op sing_lung sing_lung_lung sing_lung_lung

lei, der *cresc.* saag han ei Kraa_ke aa hu va naa stor. *f* Op sing_lung sing_lung_lung lei.

Andante con moto. **Han Mass aa'n Lass.** Kragerö.

Nº75.

Han Mass aa' n Las_se dei gjin_go paa Raa Try_aa hei_le Da_ge te En_de,

Koss_lein dei skul_de Bjöd_ner faa: Me skjot' en, sa'n Mass Aa tä_ka Huæ, sa'n Lass Seer du de, sa' n Mass te o Las_se.

En liten Gut ifra Tistedalen.

№ 76

Moderato.

p

En liten Gut ifra Tistedaln kjörte Bora, kjörte Bora. Den samma Daln for e gamal Kjæring te Jora, te Jora; Aa da di hennær paa Baara bar, saa gjor ho jamen de som værre var: jamen gola, ja de gjora.

Astri, mi Astri.

№ 77

Andantino.

p

Astri, mi Astri, som eine helt taa meg, Den Ti eg var deg saa inderlig go. Den Ti Du gret ko hver Gaang eg gjikk fraa deg, Som Hu hver einaste Laurdagskveld saa. Den Ti da va eg den gjævaste Gut, Inkje eg byt te me Prest elle Fut.

Den fyste Gong eg paa Friergang gjik.

No. 78.

Allegretto.

p

Den fy_ste Gong eg paa Fri_er_gang gjik, saa fekk eg kort Nei

accel.

Hu var da saa lei, hu sva_ra meg, nei! gjör kor du vil, du faar in_te meg. Um eg ska gaa kor Lur_dagskveld, eg hæ_va_ska deg

mf

Aa tig du kuns stil, du faar meg int' lel, um du naa gaar kor Lur_dagskveld. Den næ_ste an_den

p

Lur - dags-kveldn, saa maat - te eg ut aa gaa i - gjen. Eg gjik aa eg datt, for Væ - gen va glat, eg

kom in - te fram för langt paa Nat. Aa da eg kom te Sæ - ter - li te Gjen - ta mi,

p

eg la meg lit - ne snart fekk eg aa se dæ ljos - na i Sprunga aa Fug - lan - ne sjun - ge saa

p

maat - te eg ut aa gaa i - gjen. Eg skul - le vel föl - gja deg lit ut paa Veg, for du va hos meg

mea kjæm saa hu Mor, ser Ku - a mi staar, saa vil a ve - ta kor eg gaar. Men

vil du naa gjæ - ra som eg si - gjer deg, saa ska du faa meg. Gak heim til a Mor mæ

höf - li - ge Or, saa faar du meg baa - e mæ Serg aa mæ Bor. Saa drog eg paa meg

mf

Ho - sa - ne kvi - te, ja kvi - te som Snjog. Saa laup eg a - sla eg ta - la fuld bra, eg

fekk aa Ja. Naa hæ_ver eg æl_dir vö_ri saa gla sa Ge - - - - - ten.

p

8va loco.

pp

f

Nattergalvisen.

Moderato. Hallingdal.

Nº79.

Der stan_der et Slot i Ö_ster_ri_ge, som er saa vel be_pry_det med Sölv og med det rö_de Guld med Mar_mor_ste_ne og Mu_re.

Fruens Spiseseddel.

Allegretto. Kristianssands Stift.

No. 80.

1ste V. Hvad skal Fruen i Livet ha den förste Dag? Et Par hollandske Duer. 14de V. Hvad ska Fruen i Live ha den fjortende Dag? 14 V. Fjorten Munker med Hatter paa; 13de V. tretten Munker med Kapper paa; 12te V. tolv Karle som ere slagne; 11te V. elleve Piger som ere bedragne; 10de V. ti Tönder tyndt Öl; 9de V. ni Svaner med deres Dun; 8de V. otte Majorer med deres Kalun; 7de V. syv Senober; 6te V. seks Pund Skover og 5te V. fem Finger Flesk; 4de V. fire Pölser og 3die V. tre Kapuner; 2det V. to Par Ænder og Föderne med og et Par hollandske Duer.

mf *p* *cresc.* *f* *p* *cresc.* *f*

Almægtig Gud.

Andante. Hallingdal.

No 81.

Al_mæg_tig Gud vor Fæ_dres Her_re A_bra_ham, I_saks, Ja_kobs Gud,
som Him_mel, Jord har skabt med Æ_re og dem med Pragt staf_fe_ret ud.
Af_grun_den ved dit Ord er la_vet, be_seg_let til din Lov er Ha_vet.

Dæ æ so fagert i Finneslotte.

Andante. Vossevangen.

No 82.

Dæ æ so fa_gert i Fin_ne_slot_te aa sit_ja Brur; dar æ daa fa_grar i Mjöl_de_fjel_le, dar ski_ne so fa_gert ei Mor_go_sol, smil_da, hon_fru, til_ta til_ta til_til_tu.

Skomageren er en fattig Mand.

Allegretto. Solum i Thelemarken.

No 83.

Sko_ma_ge_ren er en fat_tig Mand; for Guds Skyld glem ik_ke ham. Han træk_ker Læ_ret ud med Tæn_ger, gri_ber i med beg_ge Hæn_der. Fat_tig, fat_tig, mi_ne Ven_ner fat_tig.

Aksel og Valborg.

Andantino. Hitterdal i Thelemarken.

Nº 84.

De leg_te Guldta_vel ved bre_den Bord til Lyst og Glæ_de med Al_le, de Fru_er

p

tven_de med Æ_re stor saa un_der_lig Le_gen mon fal_de; thi Lyk_ken ven_der sig of_te om.

cresc. *dim.*

Ridder Valivan.

Con moto. Sillejord i Thelemarken.

Nº 85.

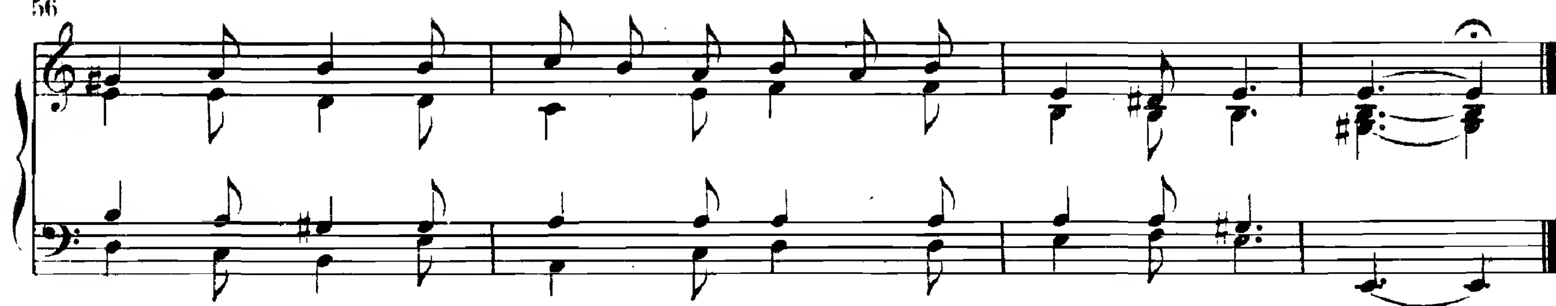
Der bur ei Gjen_te her up i By, dæ in_kje an_na

Gul_le, dæ ho mon_ne_sy; fæ Va_li_van sei_lar aar_leg.

Drost Peter.

Moderato. Sillejord.
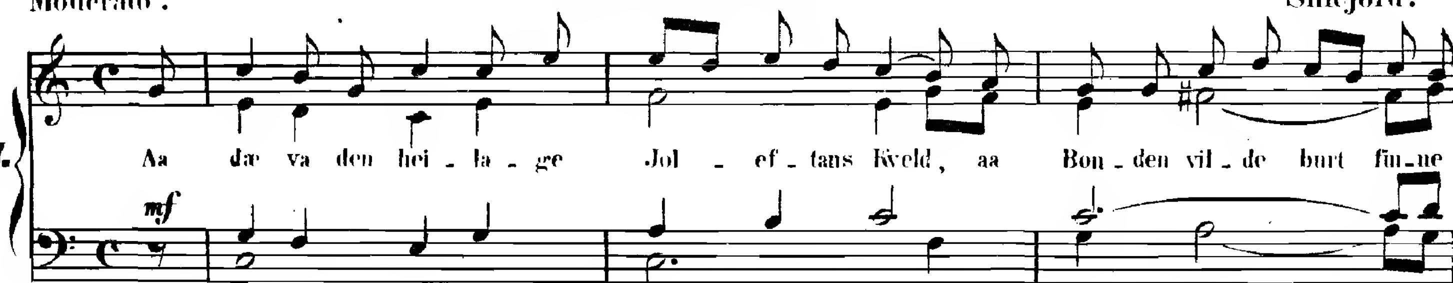
Nº 86.

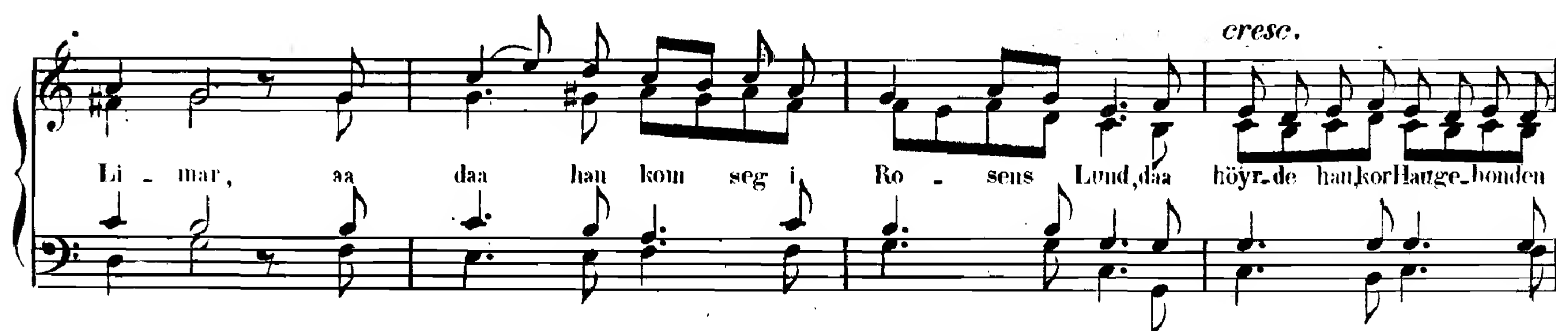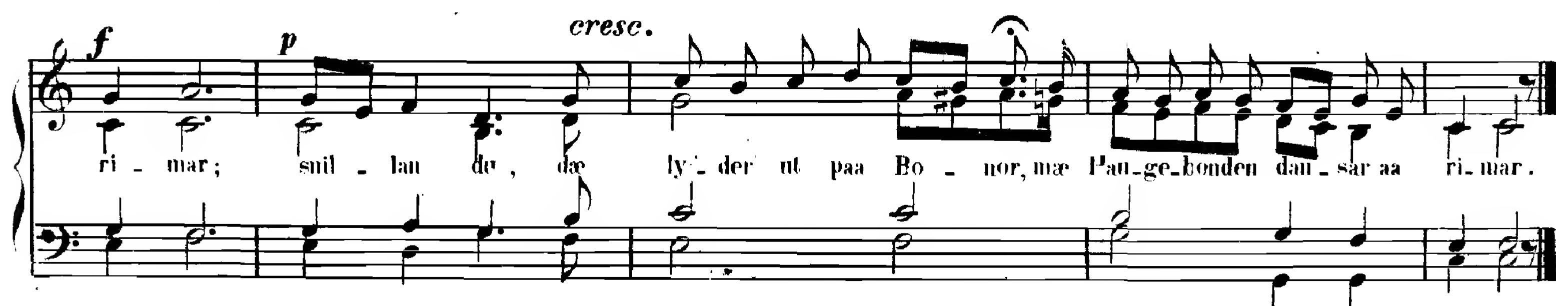

Haugebonden.

Moderato. Sillejord.

Nº87.
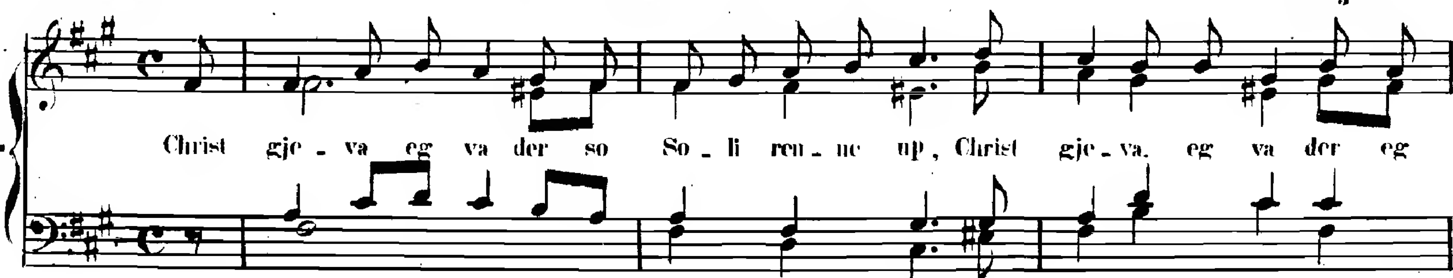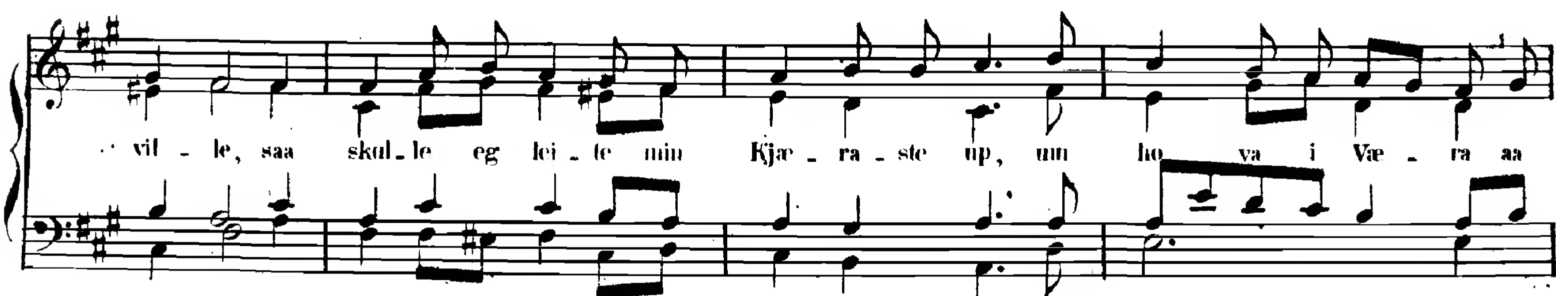

Christ gjeva eg va der.

Moderato. Sillejord.

Nº88.

fin - ne; um Sum-ma - ren, aa Sum-mar aa Eng aa al de Smaafug-læ dei sjun-ge.

Bejarblakkin.

Andante con moto. — Sillejord.

No. 89.

Der sat tri Kje-rin-gar un-der ein Stein, dei tre-a Guld-sko, dei ska - pa Blakkjen av Man-ne-bein; saa vi-e fa-ra dei Löyn-dar-or.

Unge Raamund.

Andantino. — Sillejord.

No. 90.

Dæ bur naa ein Bon-de in-kje langt her-i-fraa, aa han som hei-ter naa Stein, aa han he-ve seg dei Sö-nin-ne tolv, men in-gjin æ sli-ke som ein. Aa

dæ naa ful - - la eg sa' - - en un - ge Raa - mund.

Mit Belte.

Allegro. Sillejord.

Nº 91.

Dæ va ein Sön - dags Mor - gen - gang, eg sil - le te Kjer - ke ri - e, saa batt eg i - kring meg Bel - te mit, dæ sto meg saa snaalt kring Li - ve. For om dei - li - ge meg aas - saa Bel te mit i - kje kjen - ner du meg i - kje kjen - ner eg deg.

Folkvar Lomandson.

Mo i Thelemarken.

Nº 92.

Dæ va aar - le om Mor - go - nen, So - le hu - ry i Da - - lar, up sten - de Folk - var Lo - mand - son, leg - ge paa for - gyl - te

Sa _ lar. Rid _ da _ ren vaa _ gar han Li _ ve sit for den Jom _ fru.

Den store hvide Flok.

Andante. Hitterdal i Thelemarken.

No. 93.

Den sto _ re hvi _ de Flok vi se, Som tu _ sind Bjer _ ge fuld af Sne. Med Skov om _ kring Af Pal _ me_Sving, For Tro _ nen. Hvo er de?

Det er en Hel _ te _ Ska _ re, som Af hin den sto _ re Træng_sel kom Og har sig toed, I Lam _ mets Blod, Til Him _ lens Hel _ lig _ dom.

Der hol _ de de nu Kir _ ke _ gang Med u _ op _ hör _ lig Ju _ bel Klang, I höi _ _ e Kor, Hvor Gud han bor Blandt al _ _ le Eng _ les Sang.

Brorson.

Krist laa i Dödens Baande.

Lento. 94.95. Salmætona fra Valders.

No. 94.

Krist laa i Dö_dens Baan _ de For vo _ re Syn _ der gi _ ven,

Han er i _ gjen op_stan _ den. Bar os det e_vi_ge Lev _ net

dest. sin.

At vi skul - le al - - tid væ - re glad, Han - nem tak - ke og pri - se i

dest *sin*

Al - len - stad, Og sjun - ge Hal - le - lu - ja, Hal - le - lu - ja!

dest *sin*

Den som mig föder.

Nº95. Lento.

Den som mig fö - der, Det er Gud min Her - re, Mig fat - tes ei hvad min Nöd - törft mon væ - re, Paa grön - nen Eng gjör han mig Ro og Li - se, Og kvæ - ger mig med Vand, Som han mon vi - - se, For sit Navns Skyld han og min Sjæl om - ven - der, Og naa - de - lig den ret - te Vei mig kjen - der.

Springdands.

Allegretto. Bergen.

Nº 96.

mf *p*

mf *p*

cresc. *f*

p *cresc.*

p

cresc.

Springdands.

Allegretto. Nummedal.

Nº 97.

p

cresc.

f

p

f

p

cresc.

f

p
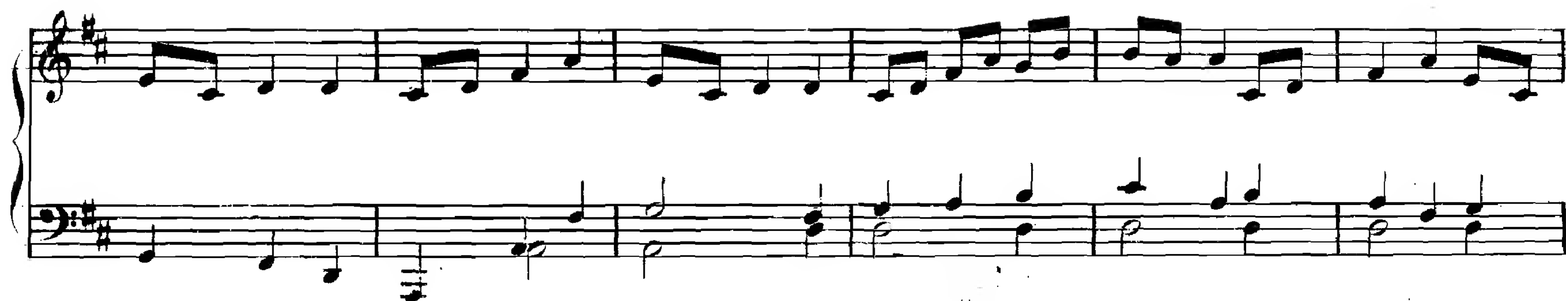
Springdands.
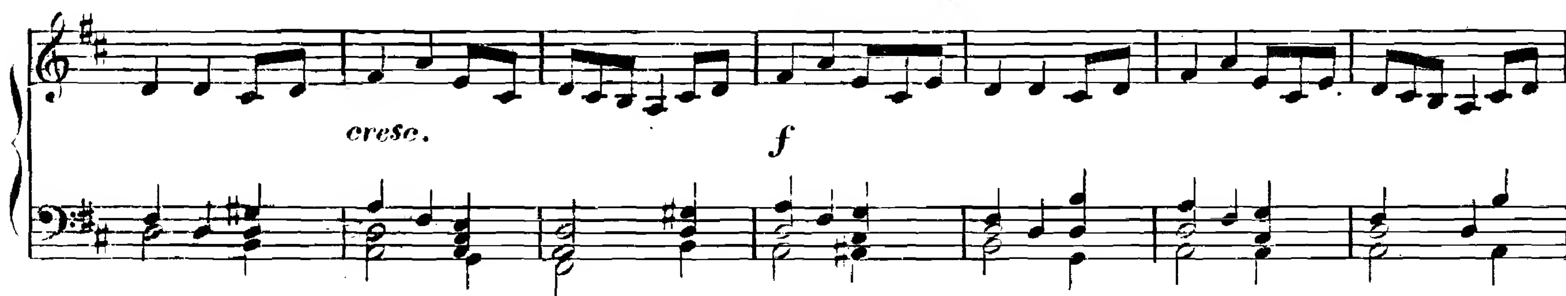
Allegretto.
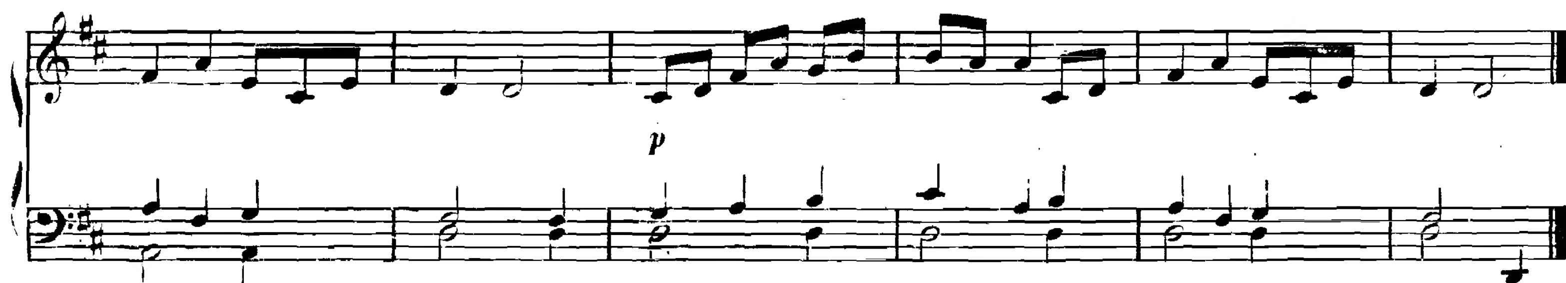
Hitterdal i Thelemarken.

No 98.

p *tr* *cresc.* *f* *p* *cresc.* *f* *p* *cresc.* *f* *dim.* *p*
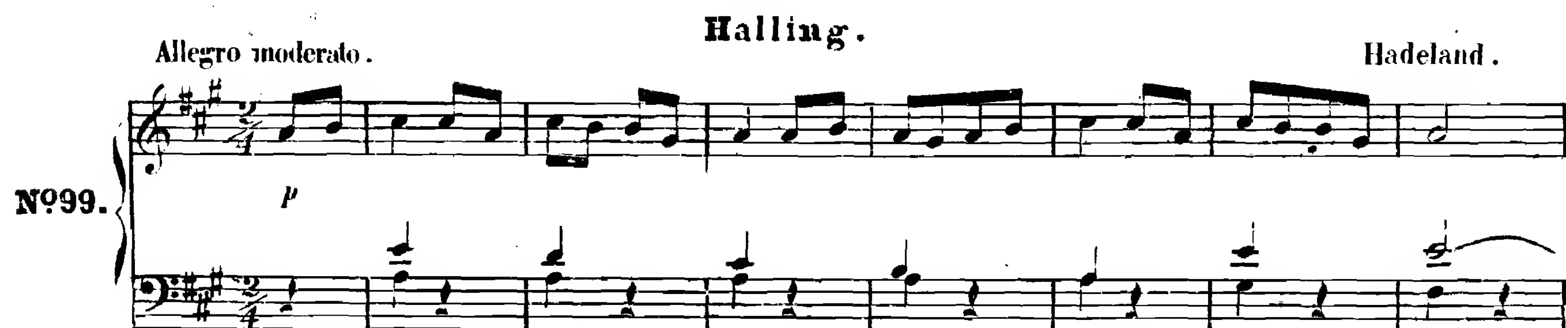

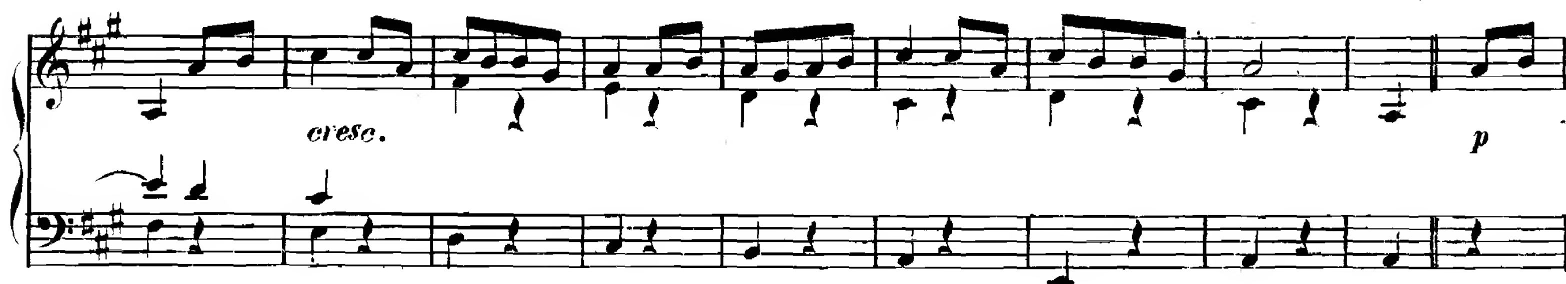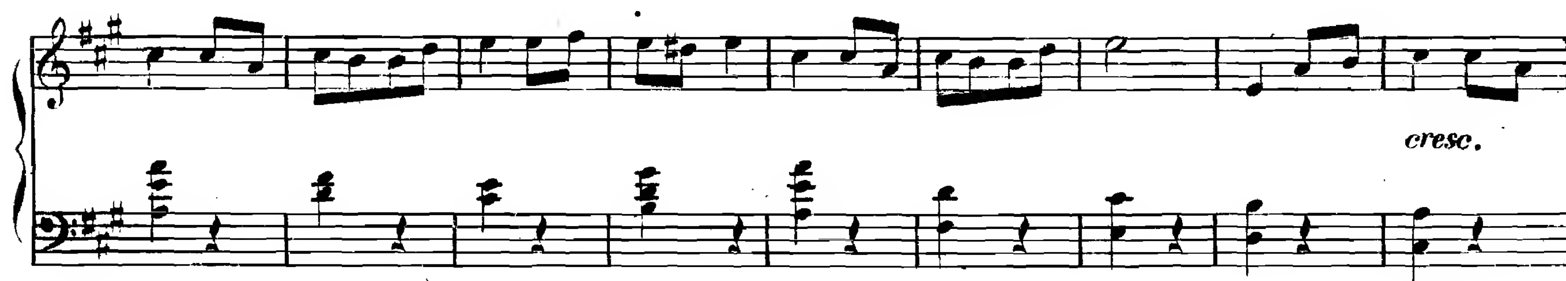

Halling.
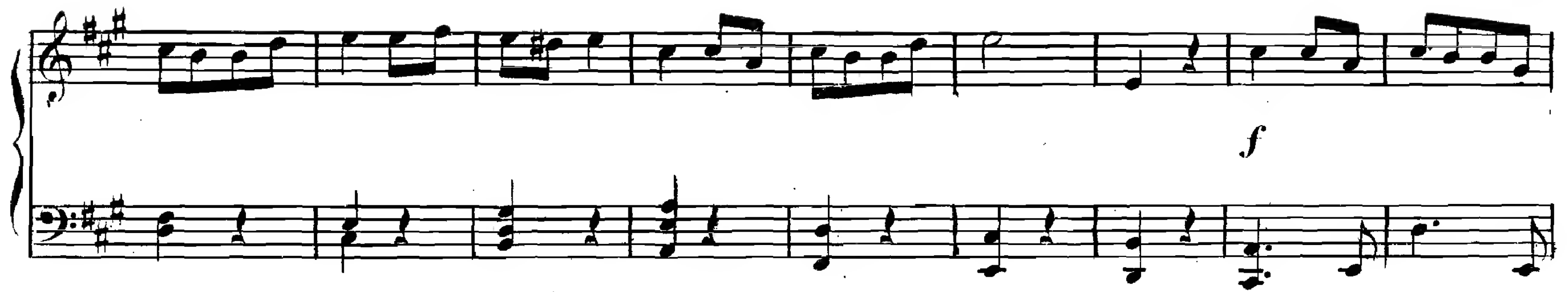
Allegro moderato. Hadeland.
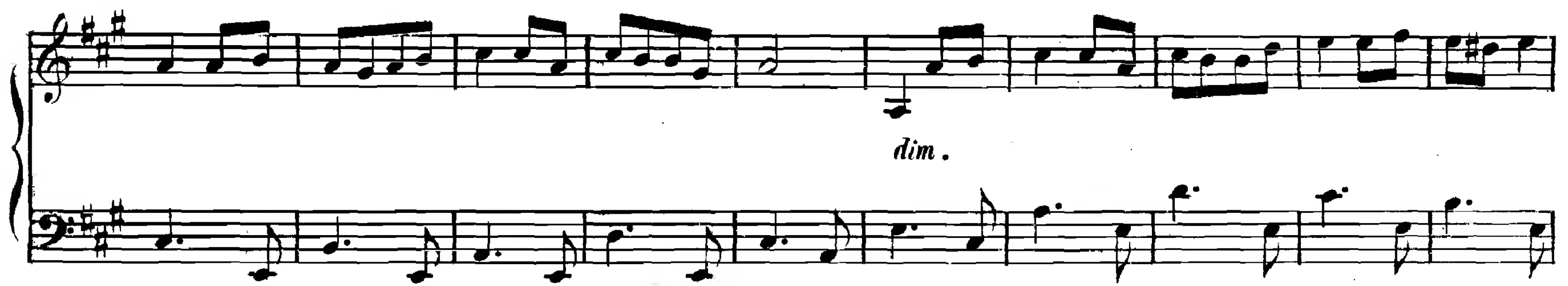
№99.
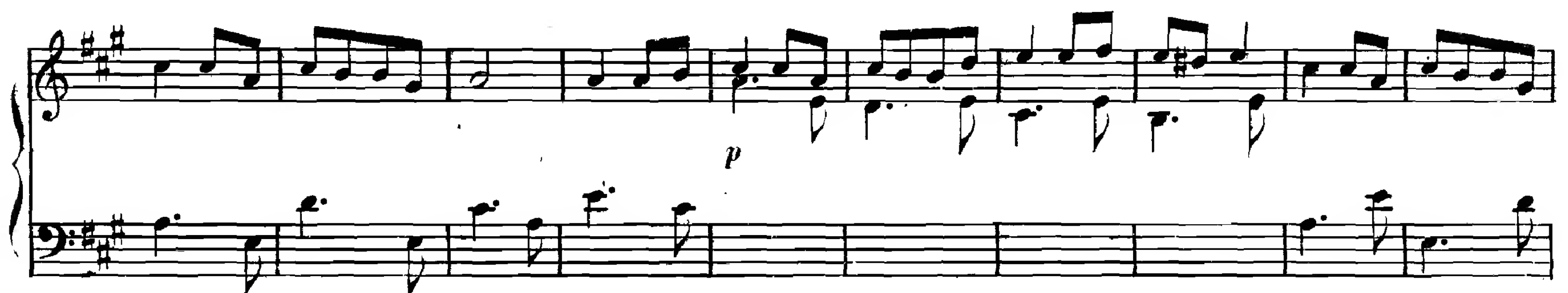

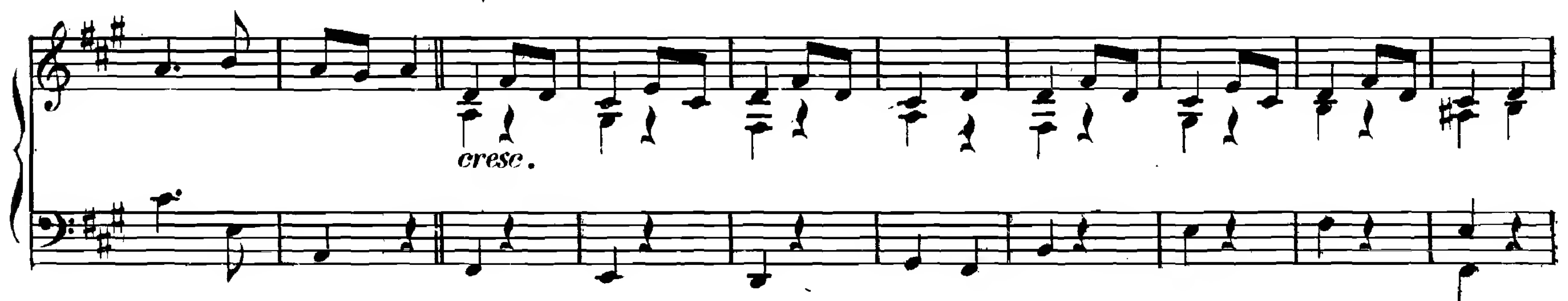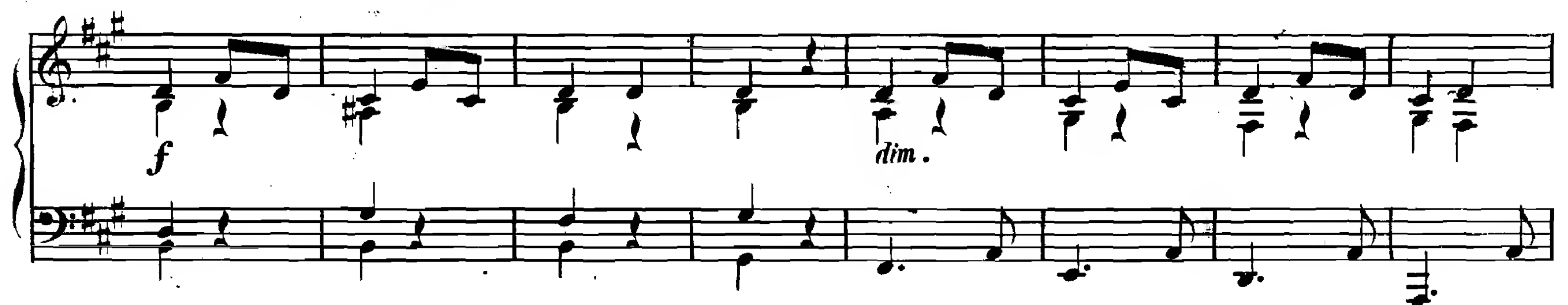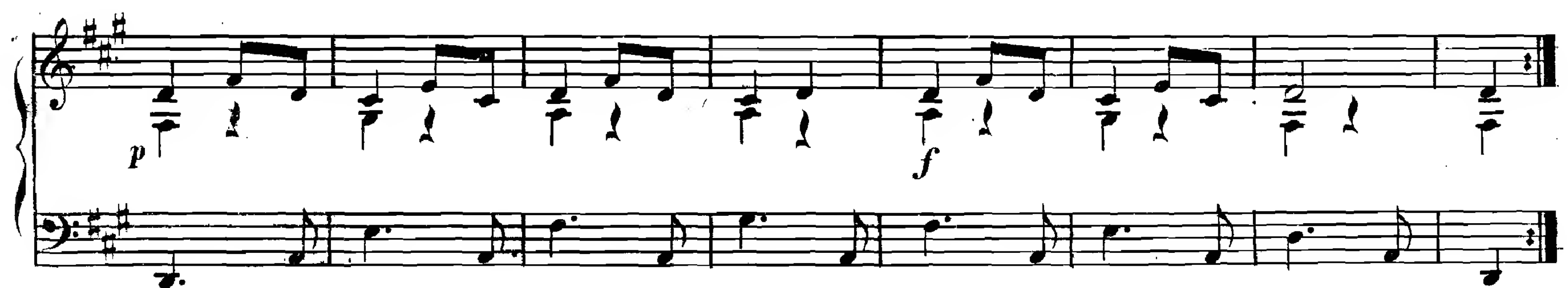

f

dim.

p

cresc.

f
dim.
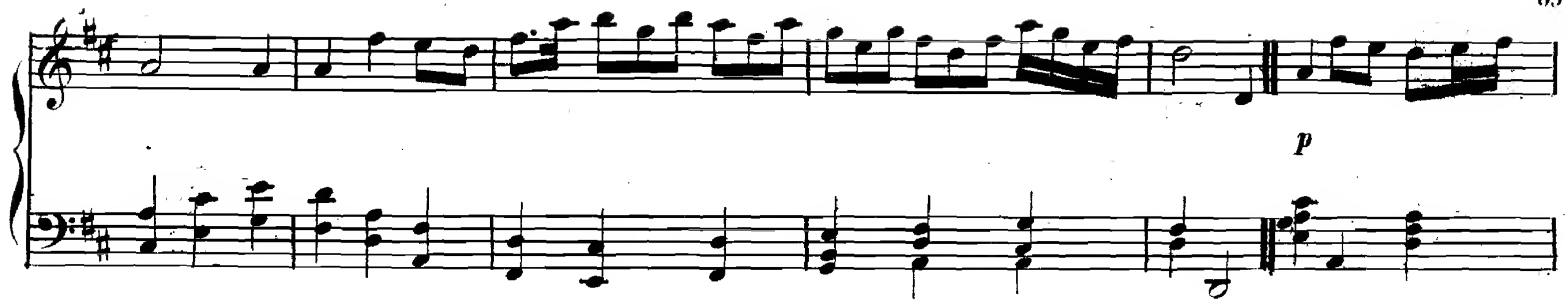

p
f
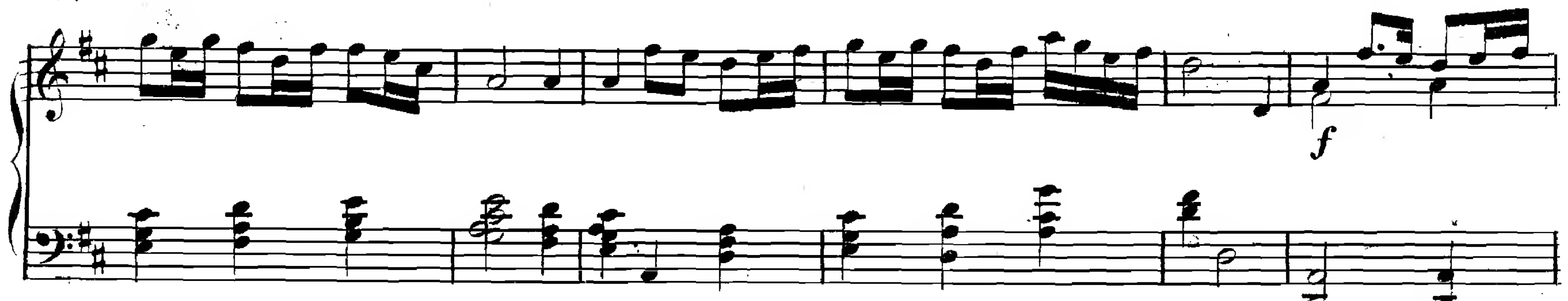
Springdands.
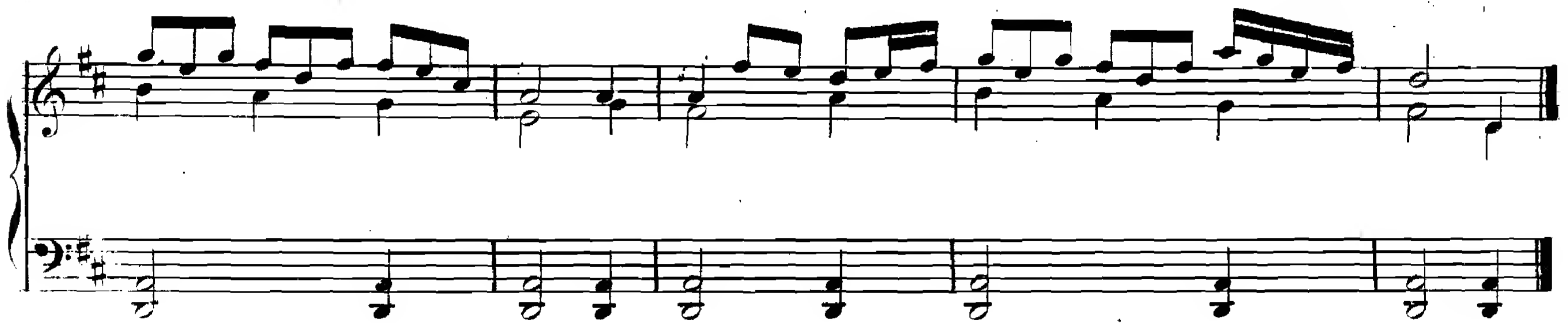
Allegretto.

Grundset.

Nº100.
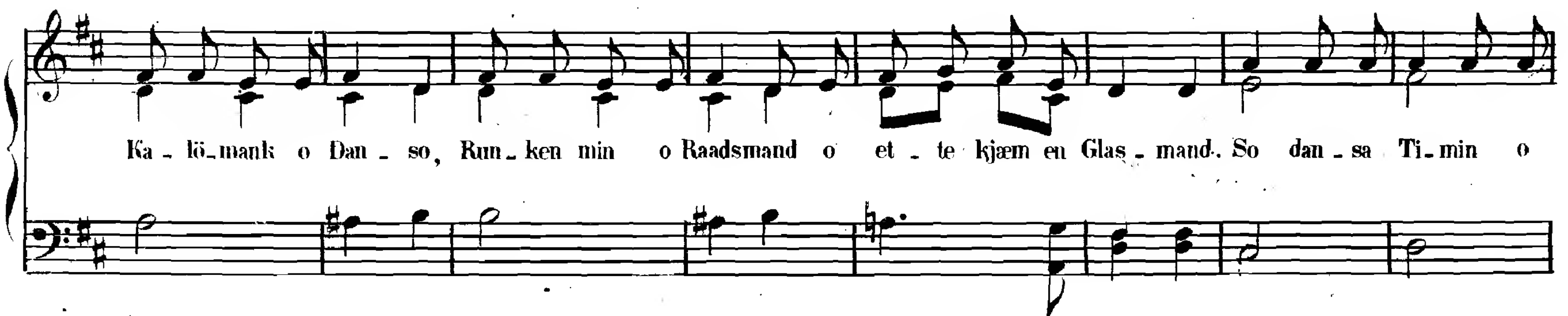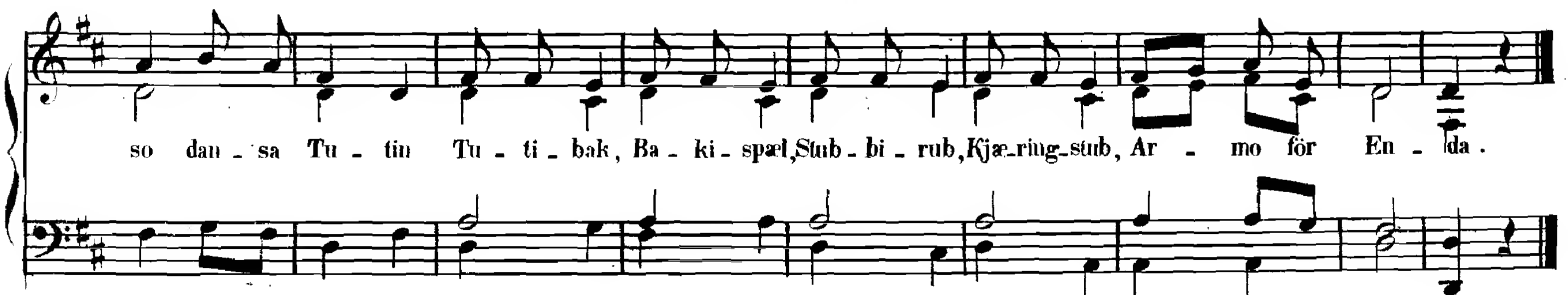

Moderato. Valders.

Nº 101.

Her dan_sa A_do o her dan_sa E_do, Ik_ke_ko, Bib_bö_ro, Bib_bö_ro o Ran_so,

Allegro moderato.

Halling.

Valders.

№105.

mf

Ha du 'kji hop - pa, so hop - pa du væl no, vö - re du 'kji ga - lin so flaug du 'kji so ha du 'kji hop - pa, so hop - pa du væl no, vö - re du 'kji ga - lin, so flaug du 'kji sö sur - li ul - lam sur - li du sur - li ul - lam sur - li du sut - tam sur - li - te dut - tam sur - li - te dut - tam sur - li - te dut - tam sur - li - te du sur - li - te sur - li - te du - i.

f

Moderato.

E tente hjaa ein rikö Mann.

Valders.

№106.

p

1. E ten - te hjaa ein ri - kö Mann, so ri - kast kun - na ve - ra. Tvær Hö - no had - dö han, den ei - nö gån me, vil du ve - ta, ko Hö - na mi ho ei - - - -

cresc.

8 Vers.

mf p

-te o Hö-na ei-te Böl-le-ru paa Ty-sko. E ten-te hjaa ein

*)

ri-kö Mann so ri-kast kun-na ve-ra. Tvo Uk-sa had dö han; den; ei-no gån

cresc. 8 V. mf

me; vil du ve-ta, ko Uk-sen min han ei--te: Uk-sen ei-te

7 V. 6 V. dim. 5 V.

Bau-li-graa, Kjy-re ei-te Kry-ple-hynt, Buk-ken ei-te Bret-te-spæl, Gjei-te ei-te

4 V. p 3 V.

Ræm-Jar-berg, Sau-en ei-te Trip--trap, Gaa-se ei-te Lang--hæls,

2 V. cresc. 1 V. f

Ha-nin ei-te Nat-te-gal o Hö-na ei-te Böl-le-ru paa Ty-sko.

*) tvo Hana, tvær Gjæsa, tvo Saue, tvær Gjeita, tvo Bukka, tvær Kjyra, tvo Uksa.

Andante. **E stuta ein Stut.** Valders.

Nº107.

p *cresc.* *f* *dim.* *p*

E stu - ta ein Stut, e ven - ta me ein Gut kom - ma no - ran - te, e kok - tö Prim, hau hög - dö Ve o laag hjaa me paa Haus - stö - le.

Lua-Laatt.

Andante. GJYGRE ROPA TE MANN. Valders.

Nº108.

p *cresc.*
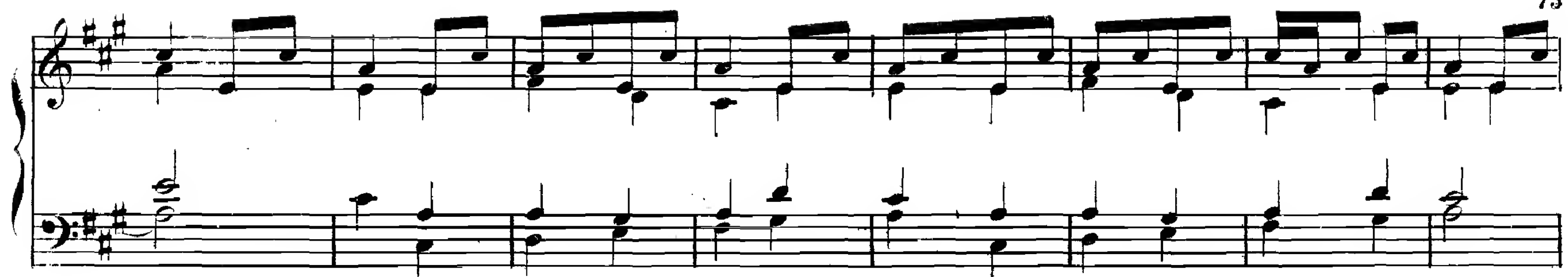
Höy - re du Mann, höy - re du Mann, klæ paa de Bro - ke, ta Byr - sa paa Kro - ke o skjöt kvi - tö Fug - lad' u skjöt in - kji me; skjö - tö du me, al - dör i Væ - ren de Lyk - kö ska skje.
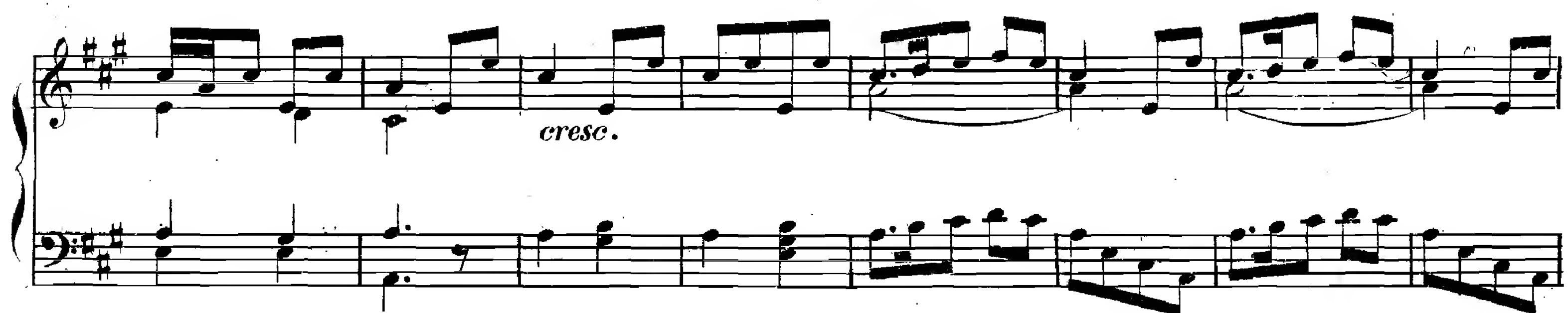
St. Thaamas-Klukke-Laatten.
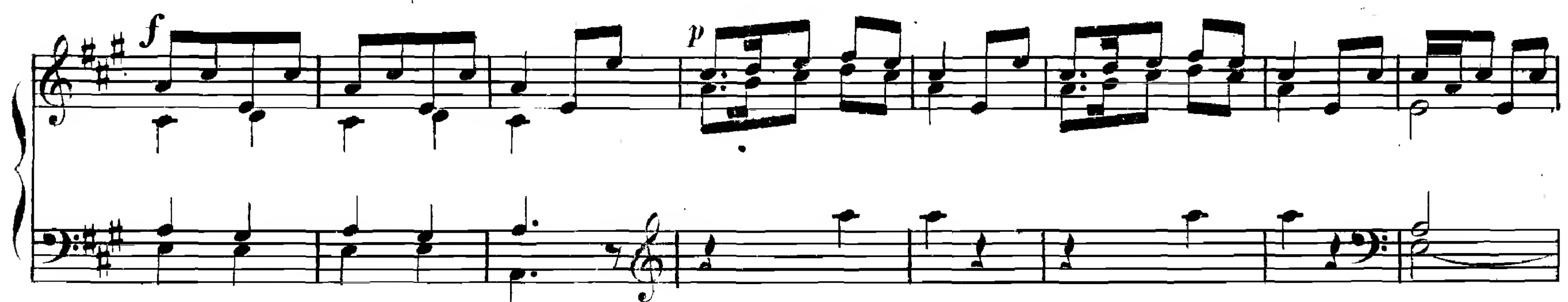
Moderato. Valders.
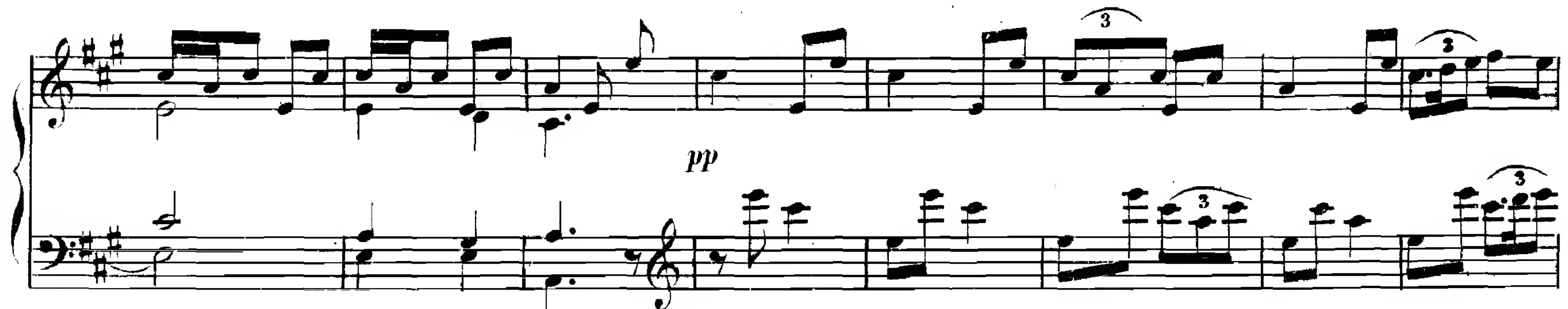
Nº109.
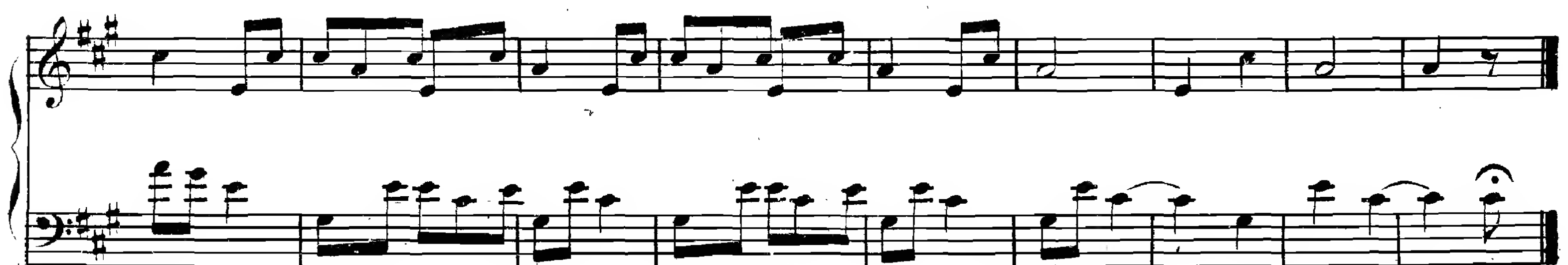
p
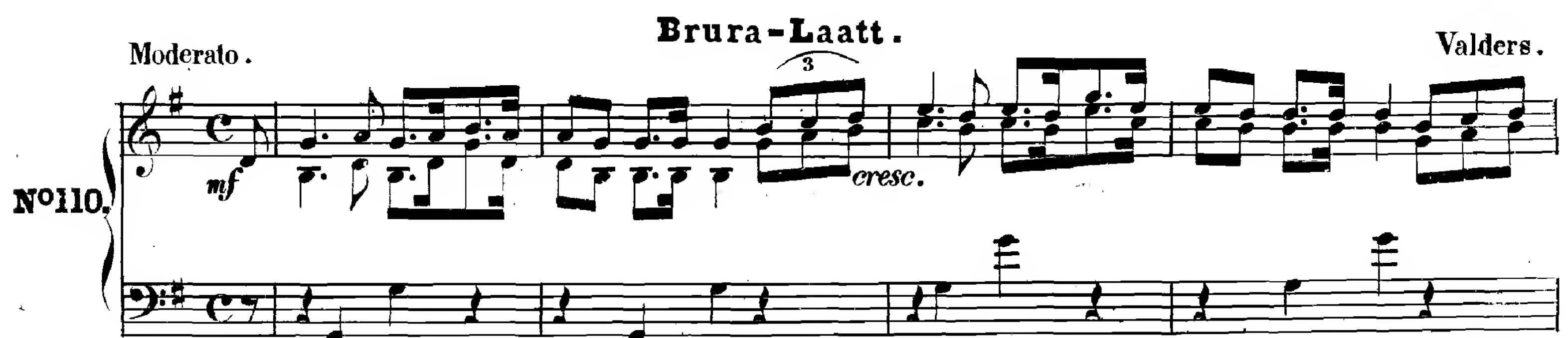

Brura-Laatt.

Moderato. Valders.

No 110.

dim.

cresc.

dim.

p

sm mf

dest.

Munkön.

Andante con moto. Valders.

No. 111.

Dan_sö min Munk, dan_sö min Munk, dan_sö min ny_dö_le Her_re; e ska gje_va de ai Höns; Mun_kön sva_ra gan_skö spönskt e dan_sa in_kji so gjed_nö.

Friarn hennö Olia.

Allegretto. — Valders.

No. 112.

mf Dæ staar ain Fri - ar ut - i Ga - re, Mor lil - - - la, hau hau, ko *dest.* man - ge Pæin - ga ha - ver han, du mi Döt - te O - li - a, hem, hem.

p *pp*

En Konge hersked i Österdal.

Andante. — Ringerige.

No. 113.

En Kon - ge her - sked i Ö - ster - dal, hans Navn var Haa - gen den kjæk - ke; han Stridsmand hav - de for - u - den Tal, hvis blot - te Syn kun - de skræk - ke, men der - i - mod har han in al - len Stund en Dat - ter som næv - nes i al - les Mund for Ragn - hild den fau - - re.

Der stander to Gjenter paa höjen Loft.

Moderato. — Vaage.

No. 114.

Der stan - der to Gjen - ter paa hö - jen Loft aa ven - de seg li - ge i Nor;

fæk dem se et Skjip kom-ma sei-len-des tre Gre-ver der om-bor; Gre-ver der om-bor.

Sæterreisen.

Andantino.

No. 115.

p Os har gjort kva gje-ras skul-le, y-sta Ost aa kjin-na Smör, *mf* No staar att aa klöv-ja Öy-kjom, set-ja Laas for Sæ-ter-dör. *p* Kor-kje fins dæ *cresc.* mei-re Fö-e *f* her for Hei-e hell for Krist, *dim.* Gla æ os, *p* os slepp aat Byg-den, mei-re gla æ Ku-e vist.

Möllervisen.

Moderato.

No. 116.

p Der sto tre Skjel-mer aa ma-ka paa Raa; *mf* Skru-ru rum-pum-pei, *p* Han hjel-per mej for Tri-nau den lig-ger i tra-ra-ra, Kos-leiu di Möl-le-reus

Dat - ter skul - le faa, De rus - ler i Ro, de tril - ler i Tro for Tri - nan - den lig - ger i tra - ra - ra.

Den gamle Main mæ den raue Hua.

Allegretto. Bergen.

No. 117.

Den gam - le Main mæ den rau - e Hu - a, han mein - te han skul - le

cresc. *dim.*

Soldatens Afsked med sin Kjæreste.

Andantino. Asker.

No. 118.

O ve mig, ve mig ar - me Mö! Du har ud - ru - stet dig, Du maa - ske skal i Kri - gen dö, og hvem skal trö - ste mig?

Allegretto.

Da skal den Helt som kom - mer hjem for - tæl - le dig om mig, at jeg paa Hel - te - vis drog frem, og det skal trös - ste dig.

Zetlitz.

Der var engang en Ridder.

Allegretto. Hallingdal.

No. 119.

Der var en_gang en Rid_der der_til en Rid_der_sön, han gjor_de til sin Fa_der saa yd_myg en Bön om Or_lov og For_lov at rei_se ud i Ö at fæ_ste sig en Mö

Brurelaatt ner Brurefæle reise aat Kjyrkjun.

Moderato. Hallingdal.

No. 120.

mf

Grivilja.

Moderato.

Nº121.

Gri _ vil _ ja hun sad i Guld_væ _ ven og vov den hvi _ de Melk ud _ af Bry _ ster _ ne stod, he _ ja!

Hoskold.

Allegretto. Kristianssand.

Nº122.

Hos _ kold han slo sond Fe _ la si, han Ho _ skold, Ho _ skold han slo sond Fe _ la si han Ho _ skold, kjöp _ te To _ skil_lings Stumpen aa Bren_ne_vins_dun_ken aa Flat_brod_lei_ven aa Kjin_ne_klin_gen aa Lef _ sa.

Harald var Kong Halfdans Son.

Andantino.

Nº123.

p *cresc.* *p* *cresc.*

Andante.

Underjordisk Musik.

Bergen.

No. 124.

p

concrizando

cresc.

f

p

f

concrizando.

dim.

dest.

p

f

Allegretto.

Tordyviln.

Thelemarken.

No. 125.

p

Tor - dy - viln bandt paa sit Strem - pe - band, pir - ram; saa flaug den seg ut - i Flu - gu.

I Hjerdalsdalen der har eg gjengji.

Allegretto. — Hjerdal.

No. 130.

I Hjer_dals_da_len der har eg gjengji aa Öl aa Bren_ne_vin har eg feng_ji aa Öl aa Bren_ne_vin har eg faatt saa læng_ji Pen_gar i Pun_gen rokk, saa længji Pen_gar i Pun_gen rokk.

Stölt Öli.

Moderato. — Tudal.

No. 131.

Haatt æ dæ fe no_ko Ve_solt_ve, som æ saa ti_leg u_te saa djupt ut_i Sne? Saa il_le bli han svi_kjen mæ dei Ru_ko.

p *cresc.* *dim.*

Herre Per.

Allegro. — Siljejord.

No. 132.

Her_re Per kje_me seg ri_aus i Gar i_vi Bo_re aa ut sto hans Mor mæ ut_sleg_ji Haar. Dei lei_ka saa let om dei to_re.

Herr Nikelus.

Andante con moto. Nissedal.

No. 133.

Her Ni-ke-lus te-ner i Kon---gens Gaar, han ten-te sjau Ve--trar og saa eit Aar. Men fa-gran Fo-len og han traa-var en--no.

Gud bære os for vor Kjellarmand.

Allegro. Solum.

No. 134.

Gud bæ-re os for vor Kjel-lar-mand, han er nu saa be-drö-vet, han kan ikke pak-ke Tön-den tæt for Tap-pen den er klö-ven, vort go-de Öl det ren-der ned; faar Brud-gommen det at vi-de, tar han Kjel-lar-mand og sæt-ter i et Band tæt ud med Töndens Si-de.

Hjasen[1] han sille te Gjæstebod fara.

Moderato. Lærdal.

No. 135.

Hja-sen han sil-le te Gjæ-ste-bod fa-ca, tri-um fi-rum fem, Re-ven han sil-le dei Gjæ-san-ne

1) Haren.

gjæ - te Niels Fi - skar aa Niels Fem - bur aa Per Skji - nar aa Guldmund lei - kar me Li - ra.

En Jæger gik at jage.

Moderato. Hitterdal.

Nº136.

En Jæ - ger gik at ja - ge, en Jæ - ger gik at ja - - ge, alt ud - i Sko - ven grön, ja, ja, alt ud - i Sko - - ven grön.

Paa Grönali Heje.

Moderato. Hitterdal.

Nº137.

Haatt æ de som tyt aa al - le ti - gjer paa Grö - na - li He - - je? haatt æ no de, som an - de - laust li - ver? men Hu - gjen lei - kar fe - dem.

Guds Sön har gjort mig fri.

Andantino. Hitterdal.

Nº138.

Guds Sön har gjort mig fri fra Sa - tans Ty - ran - ni, fra Syn - de - stand, fra

Eia mit Hjerte ret inderlig.

Lento.

Salmetone fra Meldalen.

Nº139.

-fe-rer, Naar jeg be-tæn-ker, At Dö-dens Læn-ker Sön-der-brudt er, og Li-vet mig skjænkes af Naa-de.

Kristus Jesus for os offret.

Lento. Valders.

Nº140.

V.1. Kri-stus Je-sus for os of-fret, Den lo-ve vi al-le Krist-ne V.2. Guds Lam har i-gjen-löst si-ne Faar Kri-stus u-skyl-dig ha-ver for-ligt Gud Fa-der og al-le Syn-de-re.

Et trofast Hjerte o Herre min.

Lento. Valders.

Nº141.

Et tro-fast Hjer-te o Her-re min Skal dig til-re-de væ-re,
Du mig for-lö-ste at jeg er din, Der bör dig Priis og Æ-re,
Det lærer sig selv, Du un-der os vel, Paa Kor-set for os slogs du i-hjel, Vo-re Syn-der vil-de du bæ-re.

Et lidet Barn saa lysteligt.

Lento. Valders.

Nº142.

Springdands.

Allegretto.

No. 143

p *mf* *p* *cresc.* *f* *p* *f*
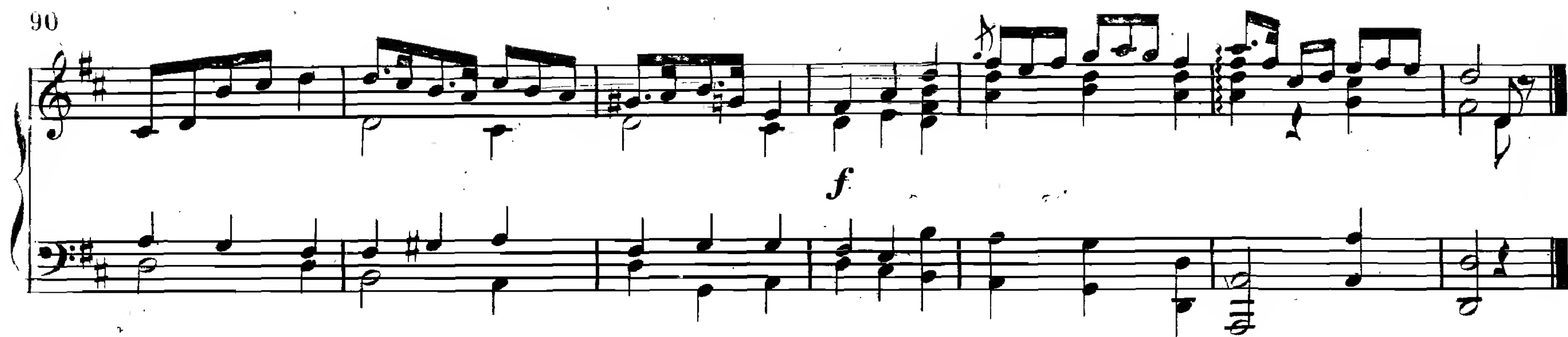
Springdands.

Allegretto.

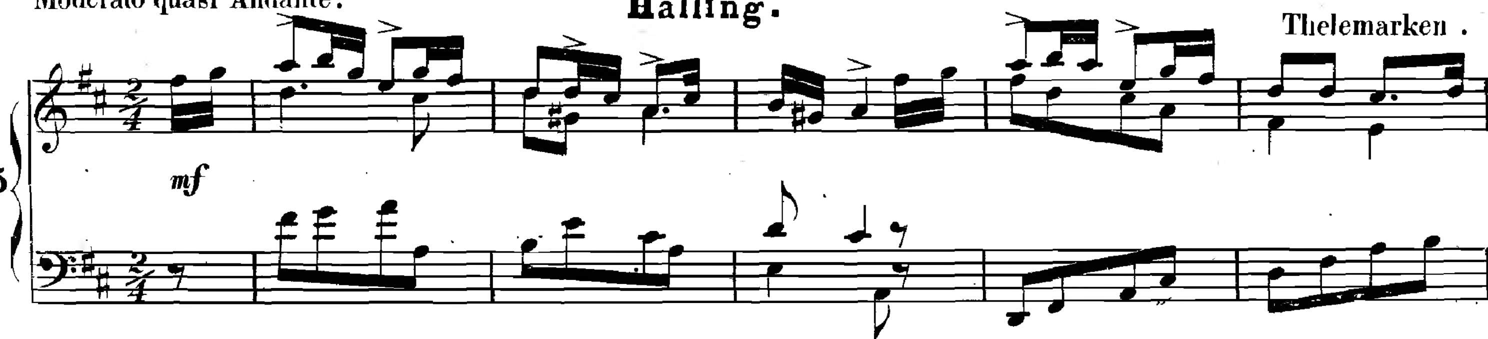
Bö i Thelemarken.
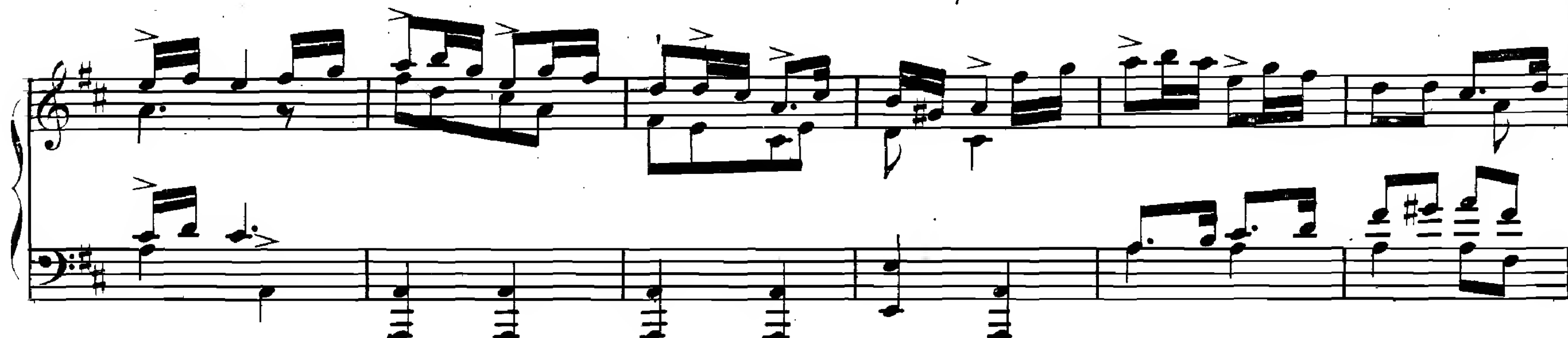
No. 144
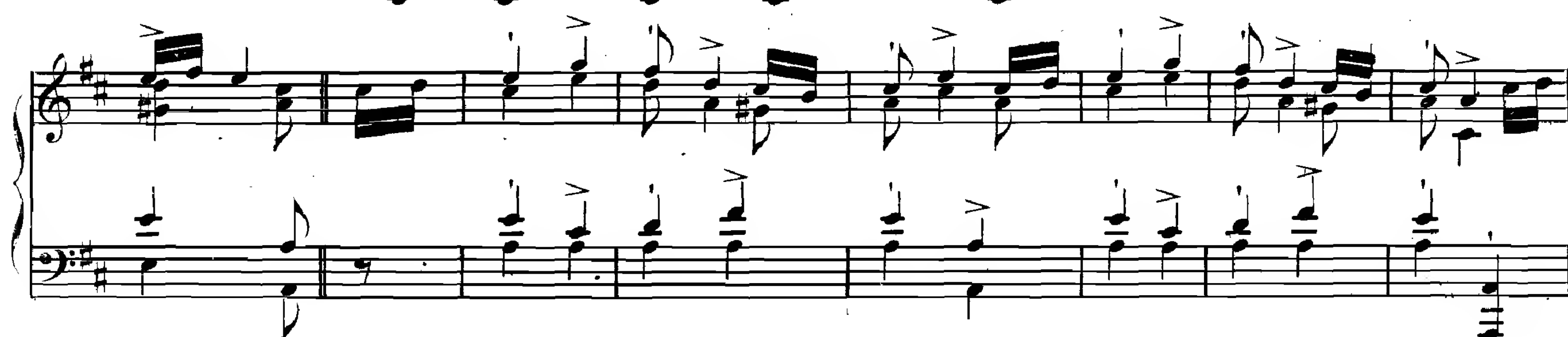
mf *f* *p* *cresc.*
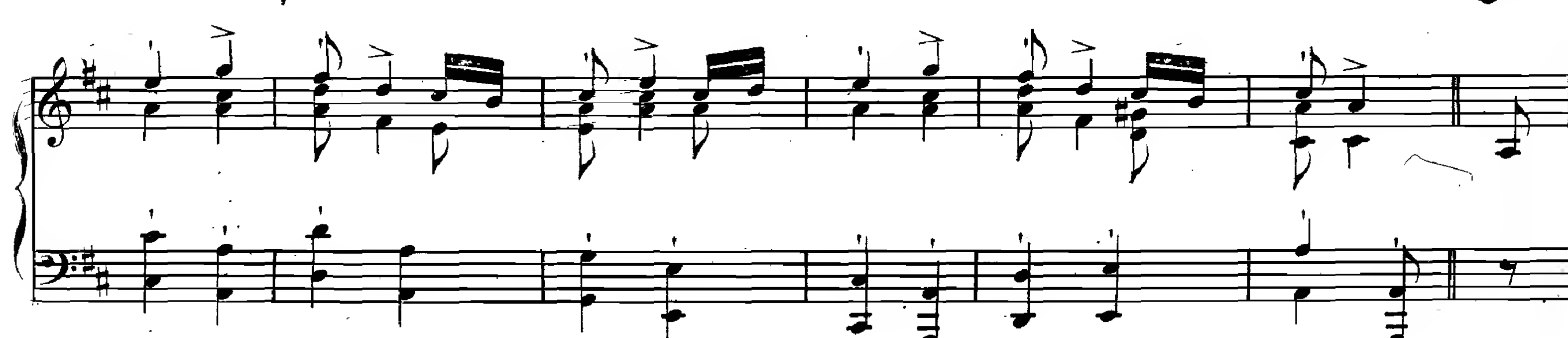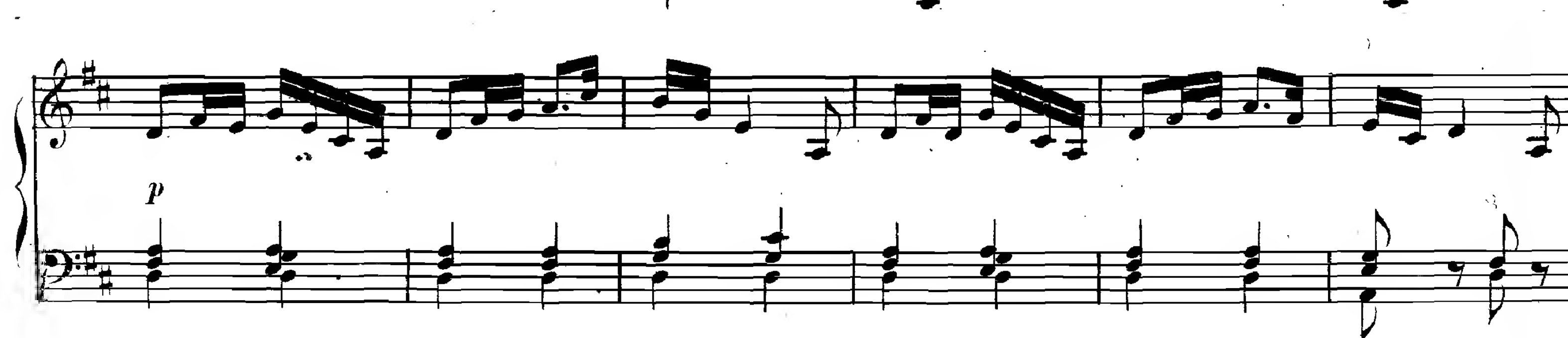

Moderato quasi Andante. **Halling.** Thelemarken.
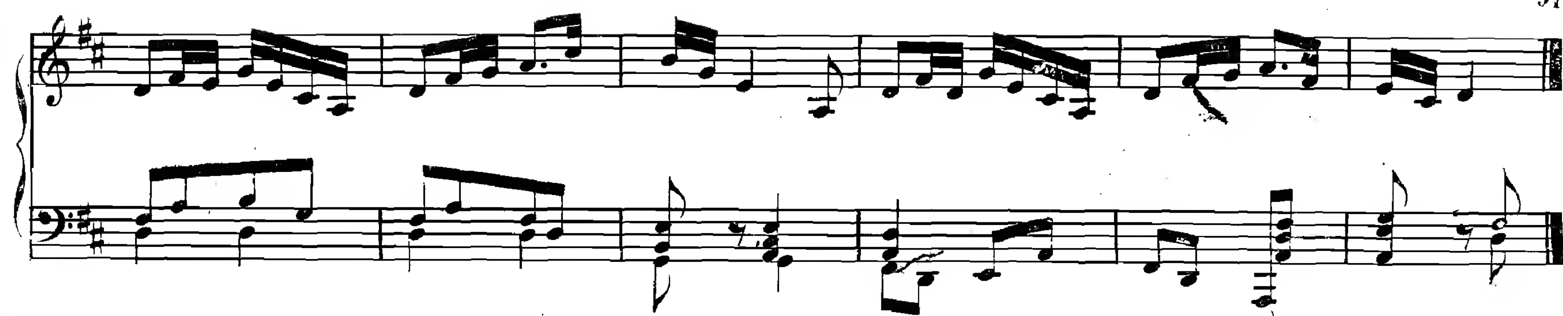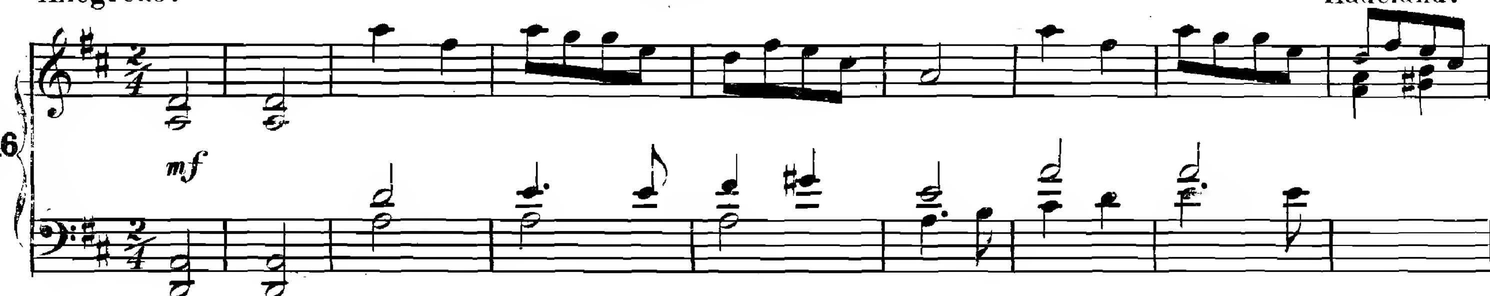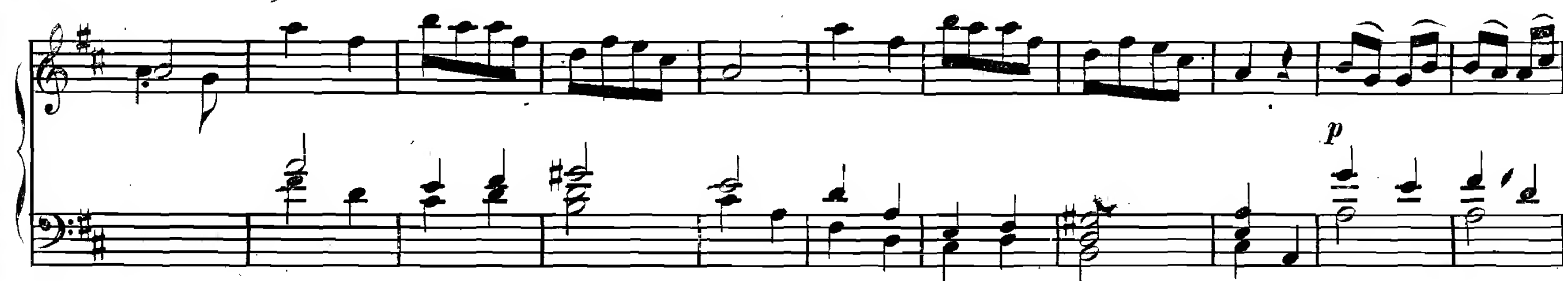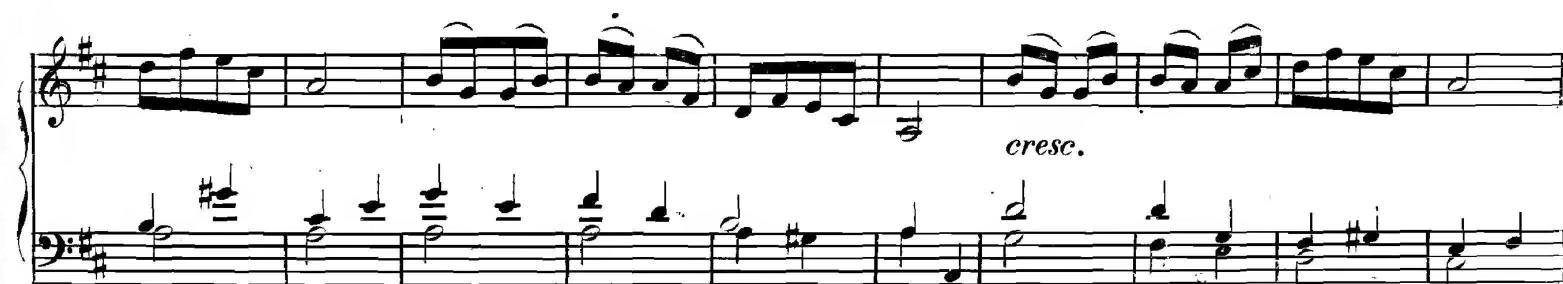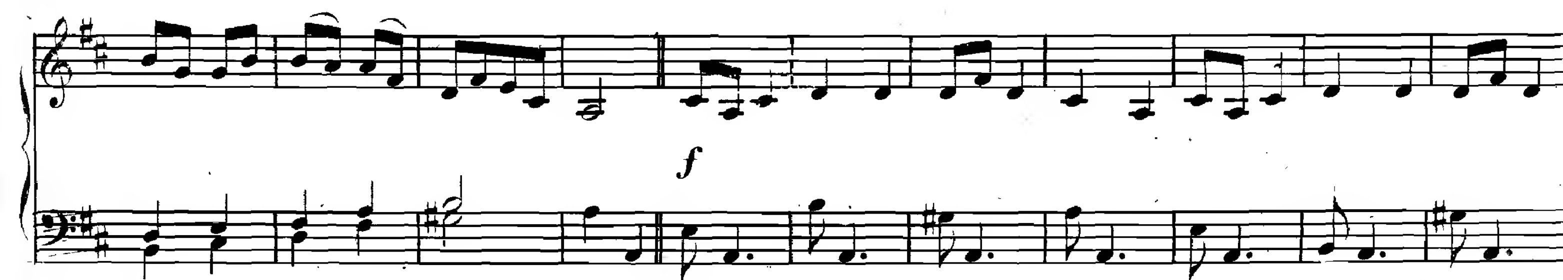

Halling.
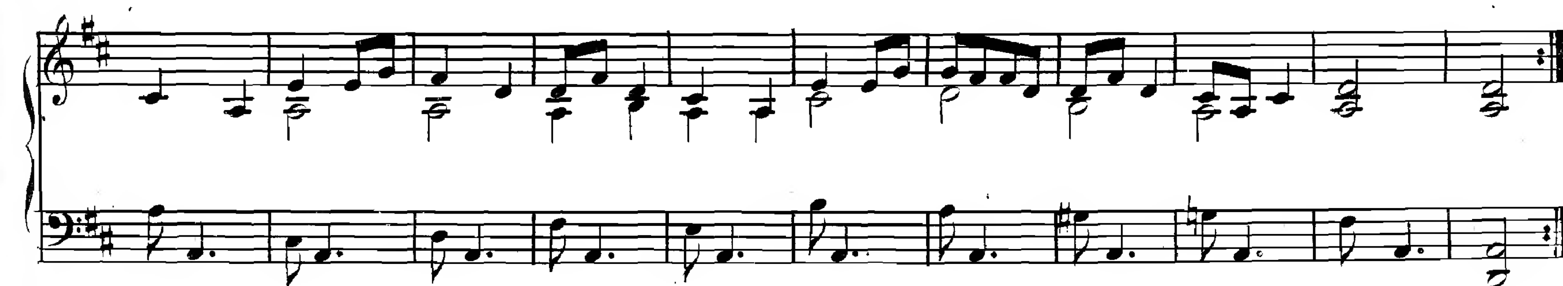
Allegretto. Hadeland.

Springdands.

Allegretto. Østerdalen.

Nº147

mf

Halling.

Allegretto. Aamot.

Nº148

mf

p

cresc.

p

Springdands.

Allegretto.

Aamot.

No. 149

mf

cresc.

p

mf

p

cresc.

f

Kvaalins Halling.

Moderato.

Valders.

Nº150.

Herr Lovmand red sig under Ö.

Moderato. Valders.

Nº151.

Herr Lovmand red sig under Ö, dandser I vel min skjönne unge Viv. Han fæstet stolt Ingerlil saa ven en Mö. Hun maatte vel være min, hun.

P. Syvs Kjæmpeviser.

Brudesang.

Lento. Valders.

Nº152.

KJÖGEMESTEREN. BRUDESVENDEN.

Giv mig Lyd saa vil jeg sjunge Brudgommen en Æres-sang. Jeg har ogsaa Maal og Tunge, svare vil jeg dig engang. KJ. Hvormed stemmer du da i? BR. Brudens Dyd med Harmoni. KJ. Se vor Brudgom han er dydig, som er sagt om Abraham. BR. Da er hun som Sara lydig, gjörer ei sin Herre Skam.

Han Ola min kom nora te.

Andante. — Valders.

№153.

Han O - la min kom no - ra te mæ gu - le Skjinn-bro - ken o Knap-pa ve Kne han laag hjaa me o gjæt-tö Fe.

piu Allegro.

E kok - tö 'n Graut i Flö - te 'n flaut, e vip - pa mit Haar o la dæ i Ring e rei - stö so heim-at te Kjæ - re - sten min.

lesto

Her dansa Bakar.

Allegretto. — Valders.

№154.

Her dan - sa Ba - kar o Ba - kar' ns Dreng, hei ly - stig paa Ra, hei Pær up - i Kra, hei Pum - pö - li - lump, hei Stik - kö - li - sump, Kjær - lum - pen min.

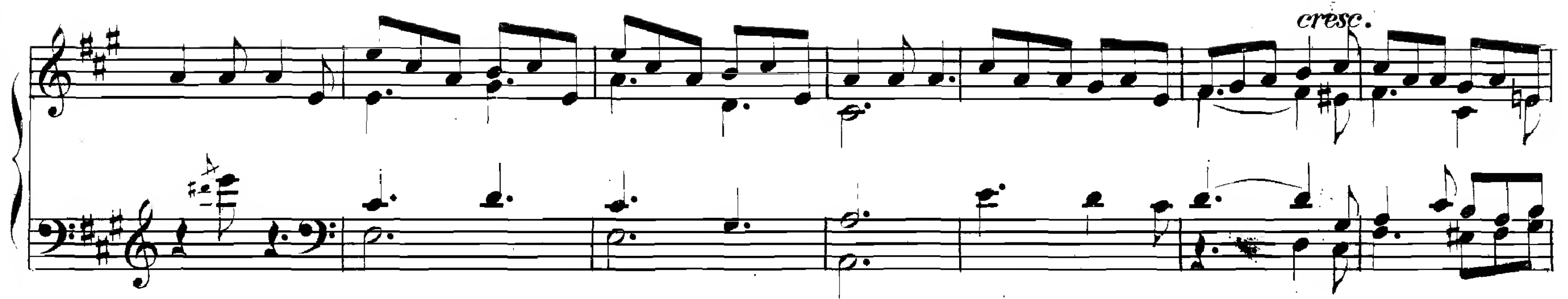
St Thaamas-Klukke-Laatten.

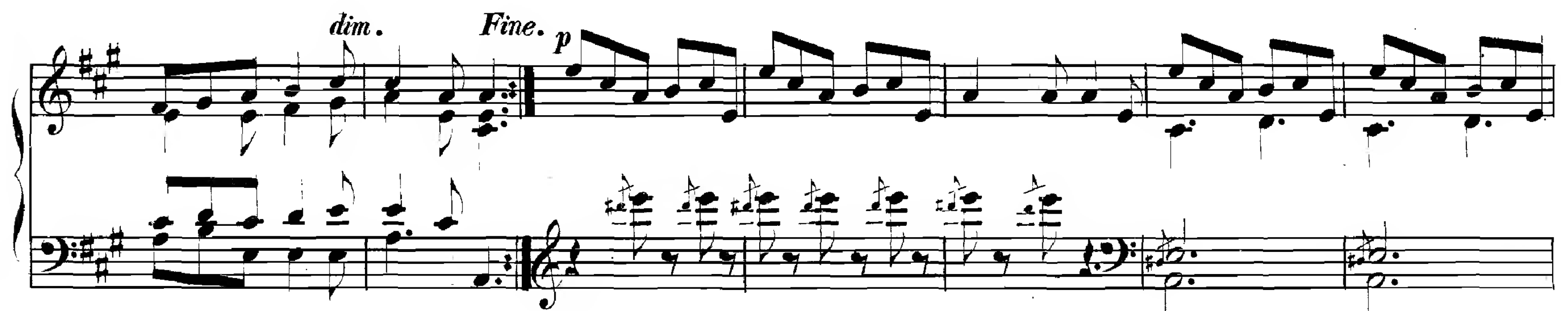
Aat Langleike.
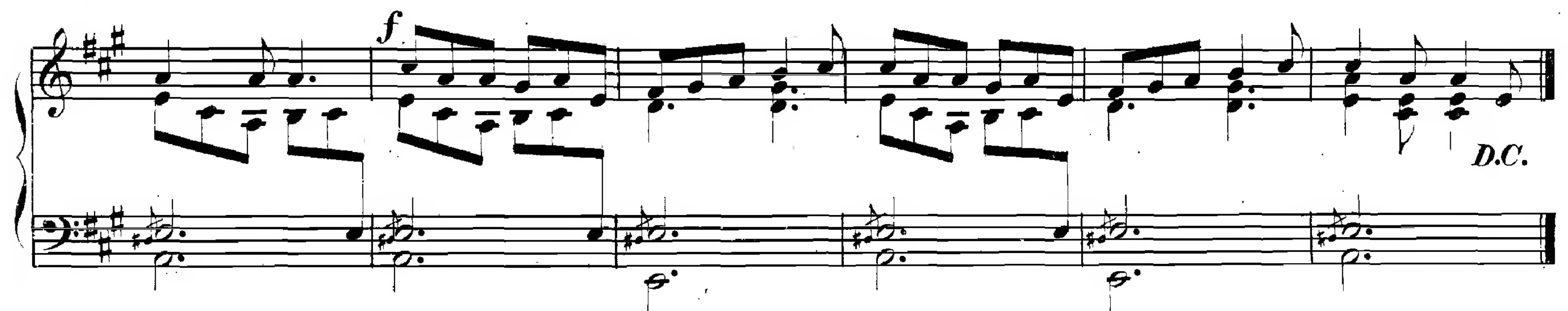
Moderato. — Valders.

№155.

p
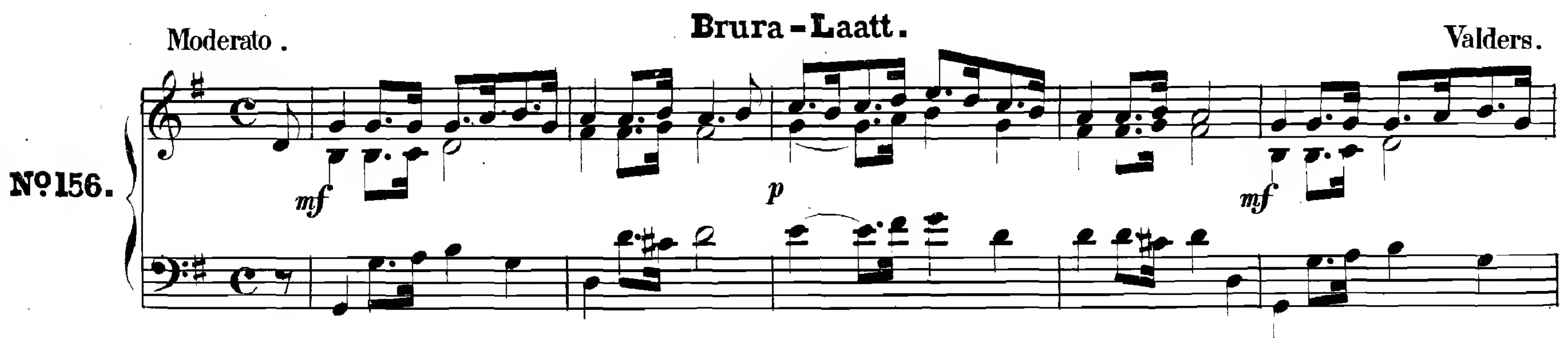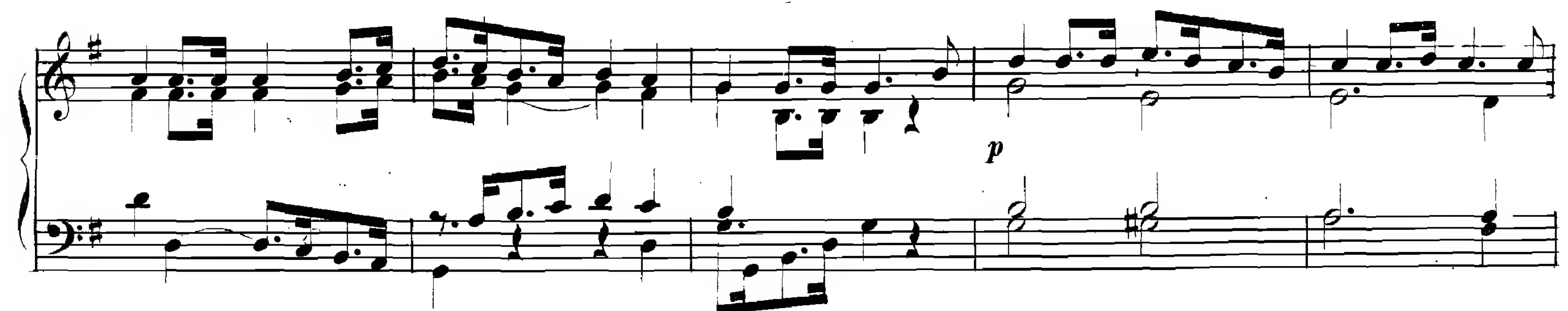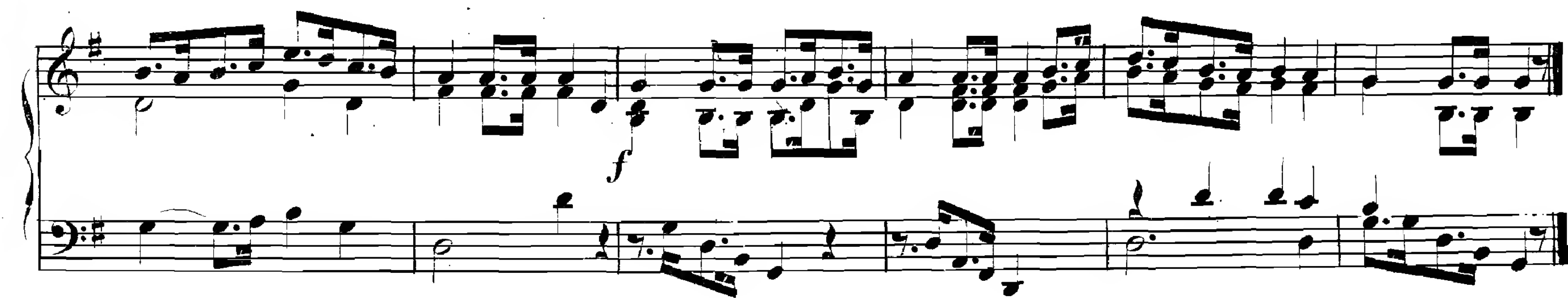

Brura-Laatt.

Moderato. | Valders.

No 156.

Daa e va ein Gut.

Moderato. — Valders.

Nº157.

Daa e va ein Gut i mit söy-kjan-dö Aar, e ok no paa Skji ne for Bak - ke, so friskt so ei Pil i Flugten ho gaar o so kvækk o so gla ou-de Gre-no e satt o um in-gjinTing ba.

m.d.

p

Döl'n.

Allegretto. — Valders.

Nº158.

Döl 'n gaar paa Ga - tun alt mæ sit us - lö Smör o Smör, o Döl 'n gaar paa Ga - tun alt mæ sit us - lö Smör; Ko vil du ha for Smö - re dit end - skjönt dæ æ so traatt o kvitt? Hei hop kon fa - le - li la la la end - skjönt du æ ein Döl.

1 2

Gjætar-Slaatt.

Andante. — Romsdalen.

Nº159.

p

cresc. *p* *m.s.* *cresc.* *m.d.*

dim. *m.s.* *p* *pp*

Skjön Anna.

Andantino. Vaage.

Nº160.

De Rö-ve-re vil-le til stæ-le at gaa saa langt i fremme-de Lan-de. Döm stæ-le-de bort et Kon-gens Barn, en Jom-fru hed-de skjön An-na.

P. Syvs Kjæmpeviser.

Ja staute Kara voro te.

Allegretto.

Nº161.

Ja stau-te Ka-ra vo-ro te allt u-ti dæ sto-re Sli-ri-gjeld.

Lars Linkelifot.

Allegretto. Nordland.

Nº 162.

Saag du 'n Lars Lin - ke - li - fot, saag du 'n Lars i Lei - ron, saag du 'n Lars Lin - ke - li - fot, saag du 'n Lars i Lei - ron! Jau e saag 'n i - gaar, han kjem vel i - dag, han træf - te os paa Vei - on; jau e saag 'n i - gaar, han kjem vel i dag, han træf - te os paa Vei - on.

De'rnte greit for rektig Kjærst aa faa.

Allegretto.

Nº 163.

De'rnte greit for rek - tig Kjærst aa faa, Di, Kan je sjöl te - hau je li - ker gaa Di? Sku 'n en - te li - ke mej, saa op - klæd Pi - ke; ær - li Gjen - te er je au in - naa si!

Tatervise.

Andante.

Nº 164.

Jeg nep - pe tolv Aar var, jeg mi - sted Mor og Far. Jeg fik dog ik - ke at

læ - re saa vel som man - ge Fle - re, som har sin Far og Mor, ind - til de bli - ve stor.

Hör du Kari.

Moderato.

No 165.

p

Hör du Ka - ri vil du vel bli min Æg - te - ma - ge

cresc. *dim.*

Paal paa Haugen.

Allegretto.

No 166.

Paal si - ne Hö - no paa Hau - gan ut - slep - per Hö - nun saa lett o - ver Hau - gan sprang;

Paal kun - ne vel paa Hö - nun fer - nem - ma Re - ven va - u - te mæ Rum - pun saa lang; Kluk, kluk,

kluk sa Hö - na paa Hau - gom Kluk, kluk, kluk sa Hö - na paa Hau - gom Paal han

sprang og vræug - de mæ Au - gom No tör eg iu - kje ko - ma heim aat 'n Mor!

Aksel og Valborgs Vise.

Andantino. Hallingdal.

No 167.

p *cresc.* *p*

De leg - te Guld - ta - vel ved bre - den Bord til Lyst og Glæ - de med Al - le, De Fru - er tveu - de med Æ - re stor, saa un - der - lig Le - gen mon fal - de; thi Lyk - ken ven - der sig of - te om.

cresc. *dim.*

Han Mass aa han Lasse.

Allegretto. Hallingdal.

No 168.

mf *p* *f*

Han Mass aa han Las - se dei gjen go paa Raa Try - aa hei - le Da - ge te En - de Kos - lein dei skul - de Bjöd'n faa: Me skjotn sa'en Mass Aa taka Hue sa'en Lass Ser du de, sa'n Mass te o Las - se.

destr.

Herr Sinclar.

Moderato.

No 169.

Herr Sin - clar drog o - ver sal - ten Hav, Til Nor - rig hans Kurs mon - ne

stan - de; Blandt Gud-brands Klip-per han fandt sin Grav, Der van-ked saa blo-dig en Pan-de.

En gammel Visetone.

Andantino.

No 170.

p

Kjetta sett up Væven sin.

Moderato. Thelemarken.

No 171.

p Kjet - ta sett up Væ - ven sin mæ lan - ge Na - sar aa vran - ge *cresc.* saa slo ho i baad' Sik - kur aa Straa, saa let ho Væ - ven gan - ge. *f* Ha - nen fekk baa - de Buk - sur aa Kuf - le, Hö - na fekk ei Gjei - re, *dim.* ves - le Gut fekk Tur - kar - klut saa rokk in - kje Væ - ven mei - re.

Ikonn.

Andante con moto. Sillejord.

No 172.

I - konn sto i Bak-kjin slo du maa tru han snör-de, Skjæ-ri le-ste, Kraaka drog aa Röy-se-kat-ten han kjöyr-de.

Moderato.

Fans Mars.

Thelemarken.

No. 173.

f *p* *cresc.* *f* *p* *cresc.* Fine. *f* *p* ✻ ✻ *canerizando.* *cresc.* destr. sin. *f*

cresc.

p *cancrizando.*

destr. *sin.*

D.C.

Mindre Alf.

Moderato. Hjerdal.

No 174.

Elv han æ i Norgje_land föd, han ly_ster der in_kje at væ_re; han har vel femten Her_rar i Lön, han kunde sig der_af næ_re. Fæ dæ klæ_der. Elv baa_de Stag_gel aa Hjul saa högt i_vi Ör_sund.

P. Syvs Kjæmpeviser.

Fillefanten.

Allegretto. Hjerdal.

No 175.

Fil_le_fan_ten reis_ste seg bort aa fri, hei fa_le_lit aa la_la_lei, laan_te han paa seg et nyt Li_be_ri, hei fa_le_lit aa la_lal_lei.

Paa Grönali-Hei.

Andante. Hjerdal.

No 176.

Men haatt æ no de so tyt aa æl - ler ti - gjer, paa Grö - na - li - Hei?

Ja Fos - sen æ de, so tyt aa æl - ler ti - gjer paa Grö - na - li - Hei.

De lei - kar aa dej ri - mar, de lei - kar ei Jom - fru i Ti - mands Hu - gen saa gla - de - lig.

Brynjulf.

Allegretto. Hjerdal.

No 177.

I Heg - ge - li - Nu - ten der stan - der ein Toll, (Fyretræ) Bron - fö - len löy - per lett, aa Bryn - julf han ri - der ve Mid - nats - Bil for dæ reg - ner aa blæs nor - att un - de Fjel lo in - natt un - de Hel - lo, (Stenhelle) der lei - kar de.

Herre Per.

Moderato. Sillejord.

No 178.

Her - re Per kje - me seg ri - ans i Gar i - vi Bo - re, der

sto ho - noms Mor va sveipt ut - i Maar. Dei lei - kar saa lett um dei to - re.

Liti Kirstis Hevn.

Moderato. Sillejord.

Nº179.

Her - re Per ri - er te Skaa - ne By, han be te Bryl - laup at paa - ny. Dæ vek - kjer in - gjin Aa - se li - ti af mi - ne Ar - mar.

Baanetull.

Vivace. Haukelifjeld.

Nº180.

Fö - re ri e Bru - re li - te aa ung aa saa ung, ung, ung, aa saa ung, ung, ung, et - te kje - me Bru - gommen ga - mall aa tung, aa saa tung, tung, tung, aa saa tung, tung, tung!

Herr Olaf.

Andante. Laurdal.

Nº181.

Herr O - laf han tje - ner i Kong Gaard, han tje - ner der for Klæ - der og for

Fö - de, jeg vil be - de dig naa-di - ge Her-re om For-lov at rei-se til de ro-senlandske Lan - de.

Stolt Öli.

Moderato. Hitterdal.

Nº182.

Haatt æ dæ no fæ ein ve - sol Vægt, som spring saa lett ei Hög - tids - naatt, aa saa il - le blei han svi-ken un-ge Raa - mund.

Paa Grönali-Hei.

Andante con moto. Hitterdal.

Nº183.

Haatt æ - no de, som tyt aa al - der ti - gjer paa Grö - na - li - Hei? aa haatt æ no de, som æ de Men-ni - ske lei - ast? fe Hu-gen lei-ka fe dem.

Jeg vandrede i Ensomhed.

Andante. Hitterdal.

Nº184.

Jeg van - dre-de i En-som-hed i Sko-vens grön - ne Lund, gav Agt paa de Fu-gle der de

sjun - ge; jeg hör - te de - res Sang, som gav saa lif - lig Klang, som al - drig jeg beskri - ve kan til - fül - de.

Her vil bies.

Moderato. Raulandstrand.

No185.

Her vil ti - es, her vil bi - es, Her vil bi - es, o sva - ge Sind! Fine.

Vist skal du hen - te, kun ved at ven - te, Kun ved at ven - te, vor Som - mer ind D.C.

Brorson.

Gud være lovet altid.

Lento. Meldalen.

No186.

Gud væ - re lo - vet al - tid og be - ne - di - det, Som os selv ha - ver be - spi - set Med sit Le - gem og med sit Blod, Det gi - ve os Her - re Gud til Go - de. Ky - ri - e e - lei - son.

Et Barn er födt i Bethlehem.

Lento. — Vang i Valders.

No 187.

Et Barn er födt i Beth-le-hem, I Beth-le-hem, Thi glæ-der sig Je-ru-sa-lem, Hal-le-lu-ja, Hal-le-lu-ja!

Frisk op min Sjel, forsage ei.

Lento. — Valders.

No 188.

Frisk op min Sjel* for-sa-ge ei; Gud vil sig nu for-bar-me,
At hjel-pe dig si-ger han ei nei, Han trö-ster saa vel de Ar-me,
Om Kor-set er svart, I Ro-sens Gaard Kan man ei al-tid dand-se. Hvo paa Gud tror, Han tryg-ge-lig bor, Og ta-ber ei sin Skand-se.

Springdands.

Allegretto. Aamot.

No 189.

f

Fine. p *cresc.*

p *cresc.* *p*

cresc. *p* *cresc.* *D.C.*

Halling.

Moderato. Aamot.

No190.

p

mf

p

f

Springdands.

Allegretto. Sigdal.

No191.

p

cresc.

p *cresc.* *f*

mf

p *f*

p *cresc.*

p *f* *p*

f

1 2

Springdands.

Allegretto. Österdalen.

No. 192.

mf *dim.* *f* *mf* *dim.* *f* *Fine.* *p* *f* *p* *cresc.* *dim.* *f* *D.C.*

Halling.

Moderato. Tin i Thelemarken.

No 193.

p *f* *p*

cresc. *f*

p *cresc.*

Springdands.

Allegretto.

No 194.

p

cresc.

f *dim.* *f*

Springdands.

Allegretto

Bergen.

No. 195.

p

cresc.

f

dim.

p

cresc.

f

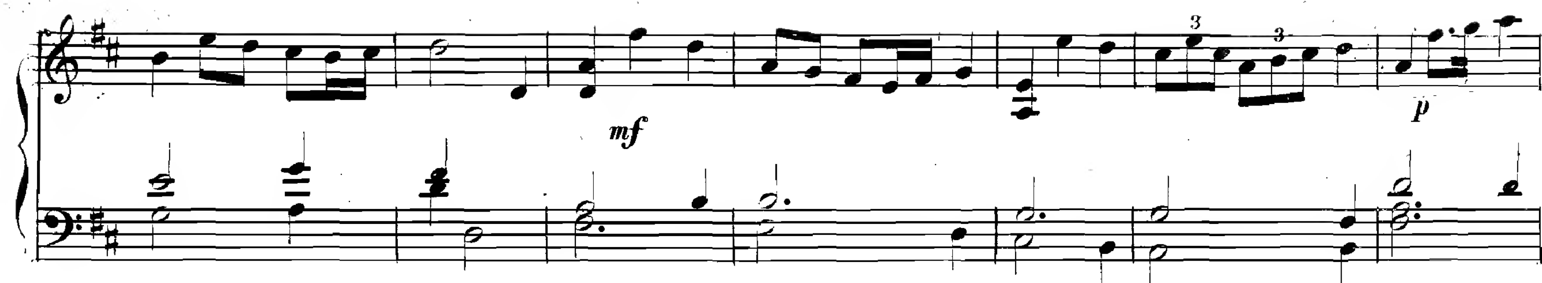
Springdands.
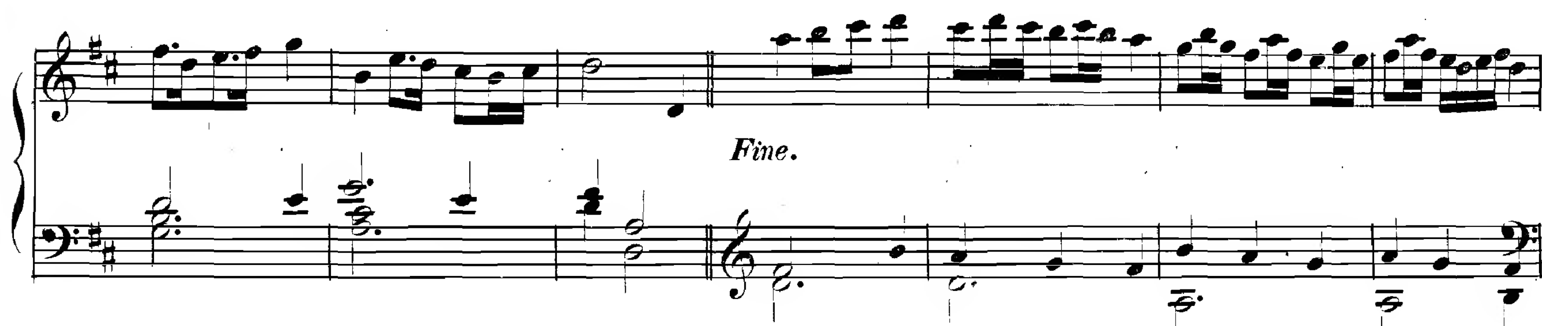
Allegretto.
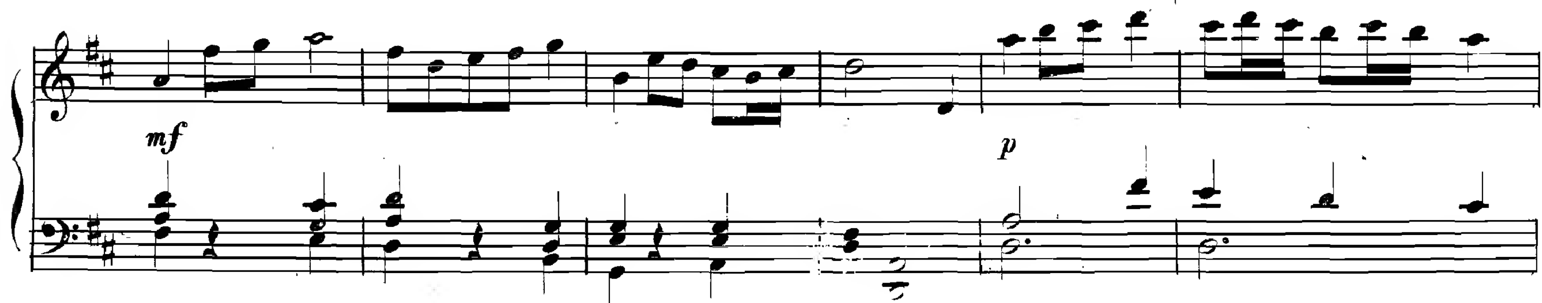
Aamot
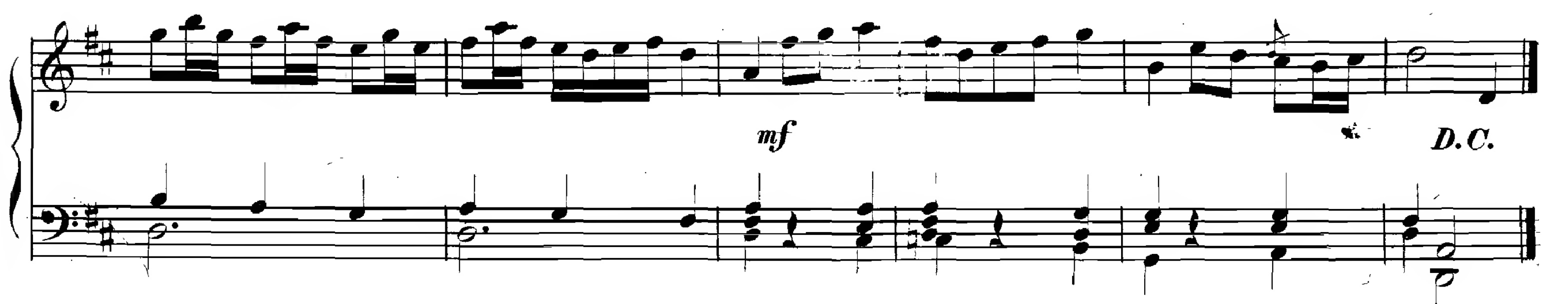
No. 196.

p
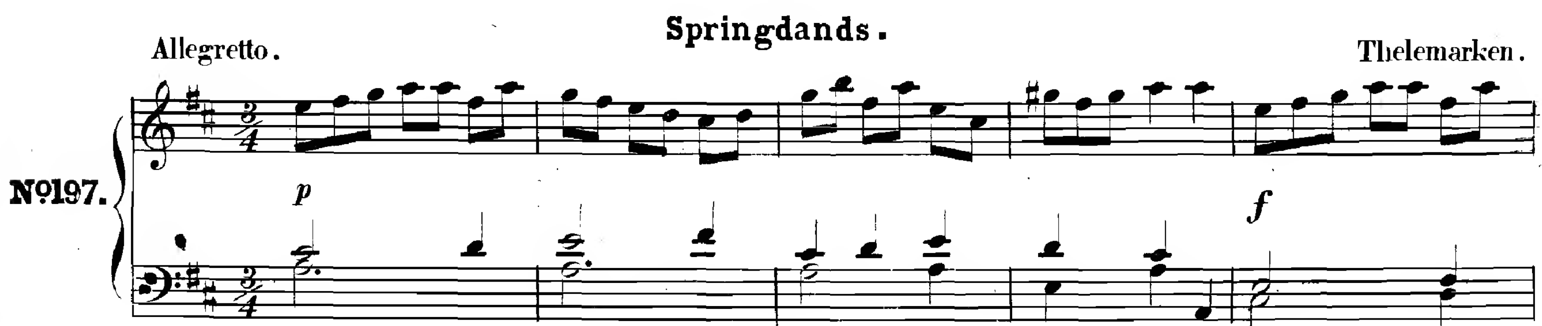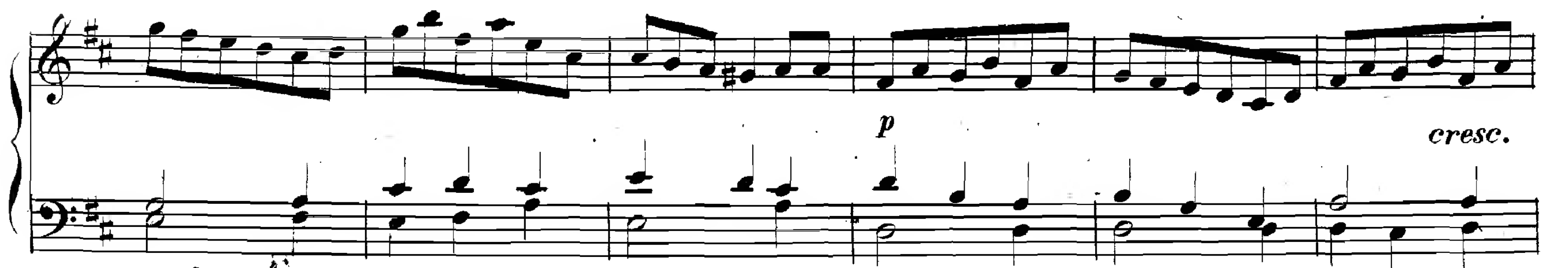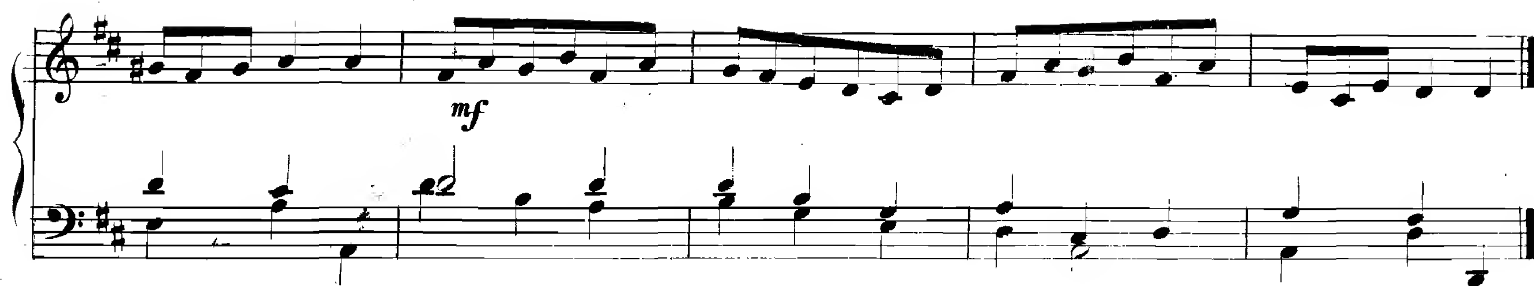

Springdands.

Allegretto. Thelemarken.

No197.
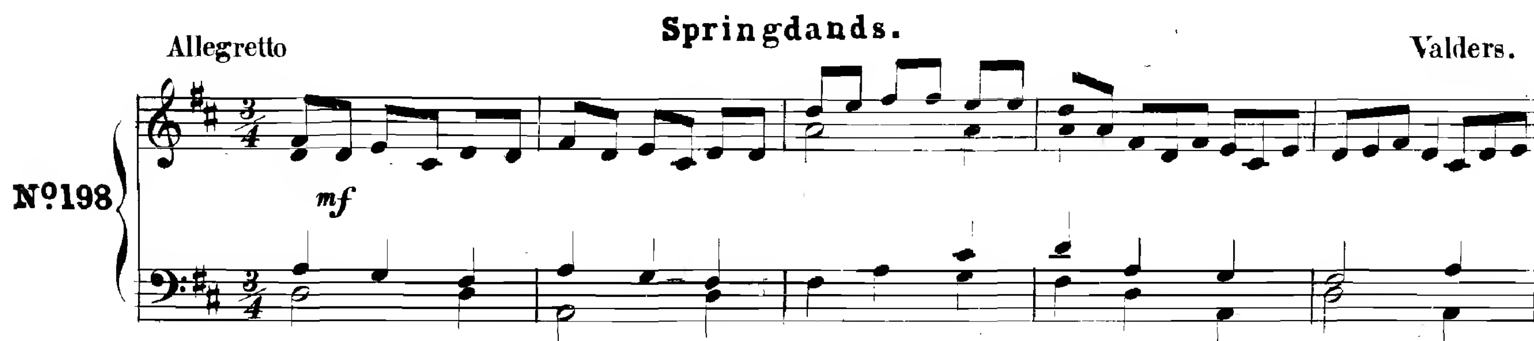

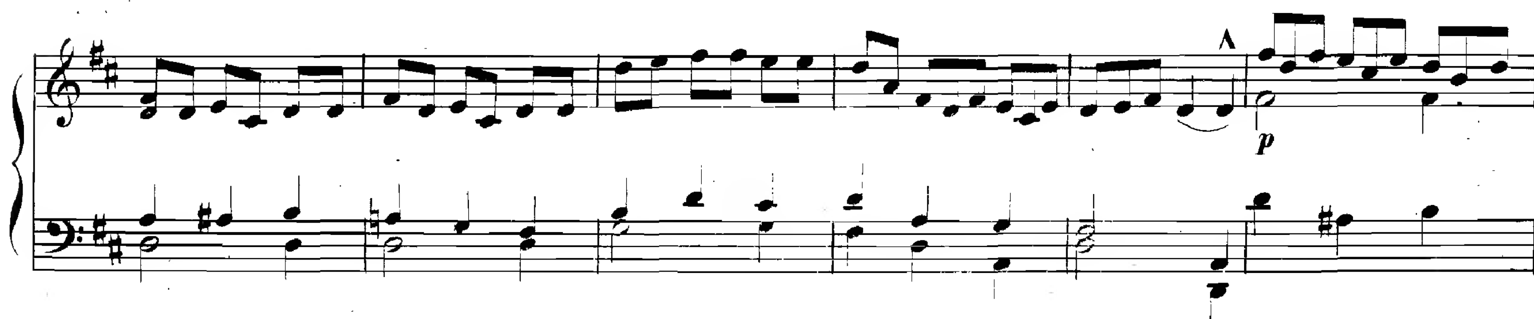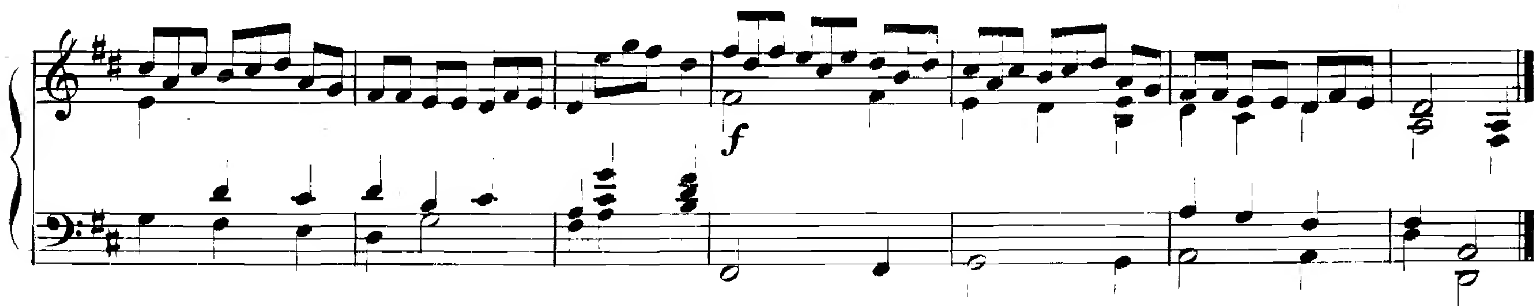

Springdands.

Nº198 Allegretto — Valders.
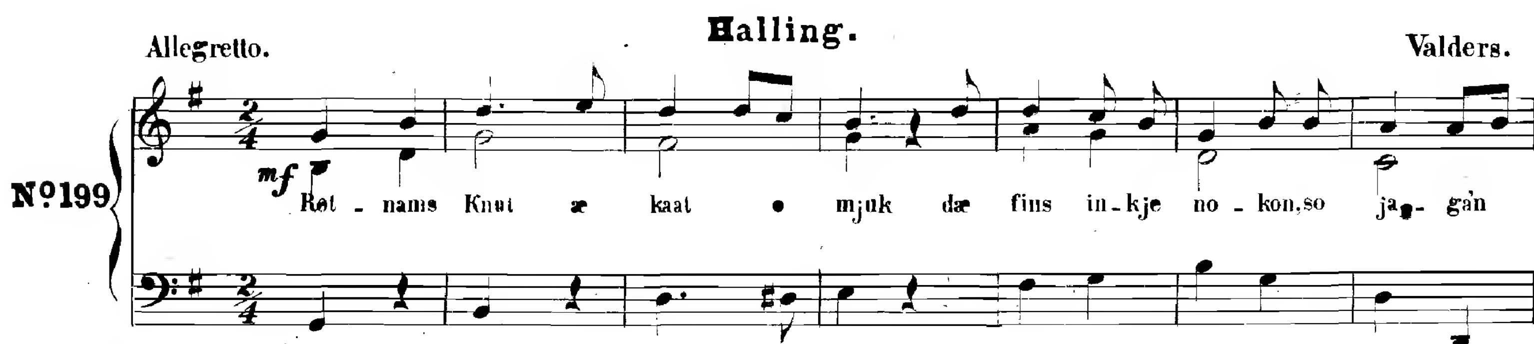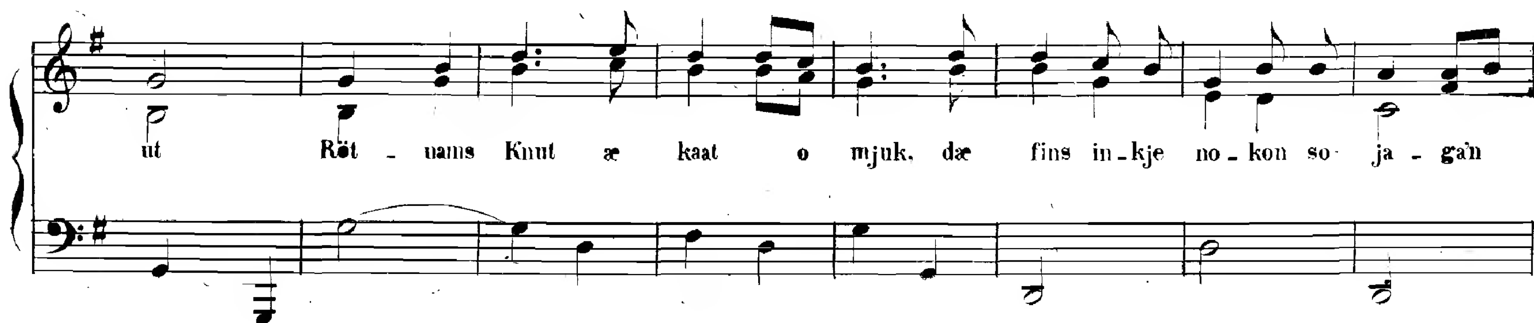

Halling.

Nº199 Allegretto. — Valders.

ut, sur - li ul - - lam sur - li du, sur - li ul - lam sur - li

du, sur-li ul - lam sur - li du, sur - li ul - - lam sur - li du.

Iködn.

Allegretto. Valders.

Nº200

J - ködn sto i Engen o slo, ing-g'in Mann dæ vi - - stö, Kraa-ka ho breid-dö

Du-va ho drog, ves-lö Pjökkön kjeyr-dö, i - - mor-go so ska mit Bryl - - laup staa mæ

fi - re o kju-ö He - sta, mæ tolv o kju-ö Pre - - - sta sum - le ri - ö

sum - le gaa, ves - lö Pjök-kön ja - - ga paa, til lil lil Plom - ma.

Her Peder.

Allegro maestoso. Valders.

№201.

mf Her Pe - der han rei - ste ut aa mei - de, *f* det blaaser kalt Ve - der i - fra Sjön, *p* alt ef - ter si Sy - ster aa lei - te; *f* blaaser kalt, kalt Ve - der i - fra Sjön.

Han Tarald.

Moderato. Aadalen.

№202.

Han Ta - rald skul - de paa Skjyt - te - ri gaa, det da - ga - se no s'an, tra - re - ri - tra, saa tok en Ræf - la mæ Hyl - te - rum paa; Ta hit Krute mit du s'an, Han Ta - rald lig - ger i Lun - den i si Le - - - go.

Han Ole.

Andante. Valders.

Nº203.

Han Ole han tjente i Kon-nin-gens Gaard, der tjen-te han for Klæ-der og for Fö-de, so fik han eit Brev i-fraa Ro-sen-de-Lund, som siger, at hans Kjæreste var dö-de.

Hindraleiken.

Allegretto. Valders.

Nº204.

1. Hin-den o-ver Hei-de, so faa me a-ra flei-re, Fa-ger-Hin-den ha-va me, men Hjort ha me ing-'in; so gaa me hen för kor Mands Dör o spör um Hjort æ hei-me.

2. Statt upp Hjort, fölg mæ me, Fa-ger-Hinden gje-e-de, Han æ so strak i Ryg-ge, so Stöl-pe staar en tryg-go, han æ upp-rön-nin, so ei Röyr; væl va den Fe-star-möy, so Han faar.

3. O væl va dei Lo - var so det - te Haa - re to - var,[1] o væl va dæ Sy - ster,[2] so
cresc. cresc.

det - te Haa - re by - ster, o væl va dæ Fin - ga smaa, so den - ne Hat - ten se - tö paa. Tre
f

p Gön - ge vil me ren - nö för Hjor - ten Hin - den kjen - ner, tre Gön - ge vil me lö - pö för
cresc.

Hjor - ten Hin - den kjö - per, tre Gön - ge vil me gaa i - kring för Un - ge svein faar Jomfru - en sin. Kjeks
f

in - kji den yng - stö; kjeks in - kji den eld - stö, men kjeks de ei i sa - ma Ring, o

la so Lei - ken gaa i - kring. 4. Dæ bra - ka i By - o, ner Brud - menn - ad - n ri - ö, o
p

(1. forener (2. om den anden Haand.

ner dei ri - ö al - lö - mest, daa han N. N., N. N. fæst. So len - gji ha o
cresc. *f* *p*

gjen - gji, de go - ö ha o fyn - gji. Hau lei - e ho - na aat Lyk - kens Gar - gje hen - ne Sal mæ
cresc.

Sil - kji paa. Fint Sil - kji ska ho sli - tö, der - for let ho se li - tö, godt Klæ - e skul - dö o
p 1 *cresc.*

sli - tö, ti vild' o det - ta frei - stö; ko - ma kæm, so ko - ma vil, bur - tö æ ho N. den

ve - ne Möy. Kæm ha ho burt - ta - ke, han N. hen - nö Li - kje. 5. Mi Bru æ
f *pp*

bur - tö ho - na, e vil et - te hen - nö gang' - a, no ra i Ve - gjo, He - le - brand o
cresc.

(1. lede.

leg - gjo, skul - dö e ho fin - nö in - kji skuld' - o sprin - gö. Kjæ - re Far o Mor statt upp, la me faa Löv o lei tö. 6. Mi Bru den ha e fön - ne, raudt Gull, dæ ha o spön - ne, o al - le sko kjys - sö o al - le sko klap - - pö.

p cresc. ff

Kjydn gaa i Lio.

Moderato. Valders.

Nº 205.

Kjyd' - n gaa i Li - o, o So - le ho skji - nö, Kjyd' - n gaa i Li - o o So - le ho skji - nö, o kjæ - re mi - na Gjen - to de bi - ö me der, o kjæ - re mi - na Gjen - to de bi - ö me der, bi - ö me paa des - sa Klan - - te.[1]

p cresc. f dim. pp

(1 Klippestykke.

Jolöleik ette Haugakjæring'n, ein Budei-Laatt.

Moderato. Valders.

No. 206.

Laatten so den Vonde tralla i Taarne.

Allegro vivace. Langeleiklaat. Valders.

№ 207.

f

piu lento.

Fine. *p*

cresc.

rit.

D. C.

Gjenta so vildö gjiftö se.

Allegretto. Valders.

Nº208.

p E vil in-g'in Spe-lemann ha, taa e kan in-kji dan--sö, men e vil me ein Skrædd ar ha, so söy-ma fi-ne Kran-sa; Hei hop-sja fa-le-li-la, hei hop-sja fa-le-li-la-lal-la, hei hop-sja fa-le-li-la, hei hop-sja fa-le-li-la.

cresc. *f* *dim.*

Draumekvæe.

Vivace. Skien.

Nº209.

Aa som eg kom at Kjyr-kje-le'-e, eg stud-de meg in at Stet-te, saa man-ge som paa mit Bel-te saag, dei löf-te paa Hatt og paa Het-te. I vil-lan Hei högtupp i Lan-di der kjenner dei meg.

p *cresc.* *f* *rit.* *p*

Kan eg nu slet inkje di skjöne Dotter faa.

Andante con moto. Bö i Thelemarken.

№ 210.

Kan eg nu slet inkje di skjö-ne Dot-ter faa, saa vis-se-lig maa eg ut af Land og Ri-ke gaa, og le-ve der af Ser-gen al-e-ne.

Den store Kraaka.

Moderato. Saude.

№ 211.

Mann han rei-ste at Bei-te-skog, hei fa-la at Bei-te-skog, saa fekk han höy-re den Kraa-ka gol, hei fa-la li-de-li li-de-li la-la-la.

Laugmann rider sig under Öy.

Moderato. Hjerdal.

№ 212.

Laug-mann ri-der seg un-der Öy, dan-ser I vel mit skjö-ne un-ge Liv, han fe-ster ho In-ge-bil saa ven ei Möy; maatt-a vel væ-ra mi.

Kjivlemoÿarne.

Andante. Andantino. Sillejord.

No. 213.

p *pp*

cresc *f*

mf *Fine.* *p*

cresc

f *pp*

p

cresc. *f*

D.S.

Moderato. **Liti Kersti.** Sillejord.

Li_ti Kersti va seg saa li_tit eit Viv. Bron_fo_len löyper let; ho kun_na kji raa_de sit un_ge Liv, mæ dæ reg_ner aa dæ blæs, fe no_ran un_de Fjöl_fo, der lei_ka dei Nor_menn.

No 214.

p *f* *pp*

p *mf*

cresc. *f*

Baantull.

Andantino. — Sillejord.

No. 215.

p

Mit Baan si_te paa ei Tu_ve, spin_ne Gul_le te ei Lu_ve, spin_ne grant fint som eit Haar, dæ hev ho gjort i alt det_te Aar. No vil me burt aa gjæ_te Sau_in_ne vaa_re, Mit Baan dæ söve li_te de.

Kom Kjyne min'o'Fjella.

Moderato. — Laurdal.

No. 216.

p

Kom Kjy_ne mi_no Fjel_le: Ring_rei aa Rang_rei, Jo_le_bott aa Tand_rei, Lil_le_fokk aa Lau_ros, Spi_le_pot aa Haug_ros, Hop_rei aa Tri_böt, Kji_ra Ring_gol Stu_ten.

cresc. *f*

Kongen aa Dronningen sidde ved Bord.

Allegretto — Mo i Thelemarken.

No. 217.

Kon_gen aa Dron_nin_gen sid_de ved Bord, Vi hö_re naar el_le_ve Ør_ne fald_ne, de ta_la saa_man_ge skjemtan_de Ord alt om den un_ge Kong E_rik.

Knut liten aa Sylverlin.

Moderato. Nissedal.

№218.

Aa Kon-gen aa Knut li-ten dei sat i-vi Bord, I-se-lil-jan, dei ta-la saa man-ge dei skjem-tan-de Ord, saa saa-re syrgjer Sylver-lin för lis-le Knut i Löyn-dom.

mf cresc. f p

Bonden i Bryllaupsgaren.

Vivace. Hardanger.
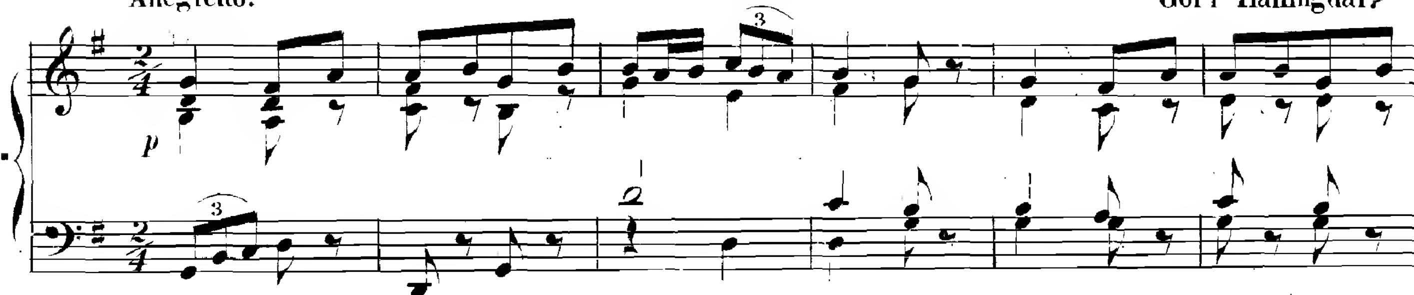
№219.
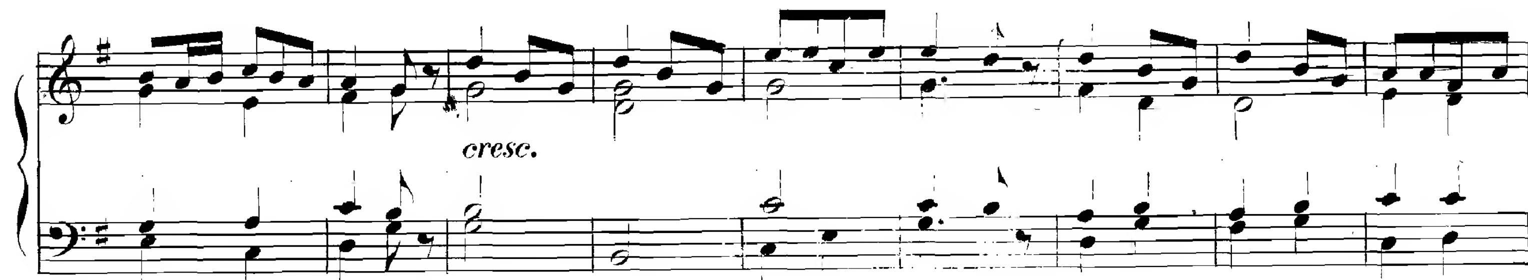
I rju-kan-de U-ver aa fju-kan-de Vind i Fjo-ren eg bau-ta för eg kom her in aa Sjo-en han sto i ei Rö-ra; men rett som eg va no ein Mo-le i-fraa daa haur' eg da ljo-na aa dun-dra i Skraa, da brast so ein Dott for mit Öy-ra.
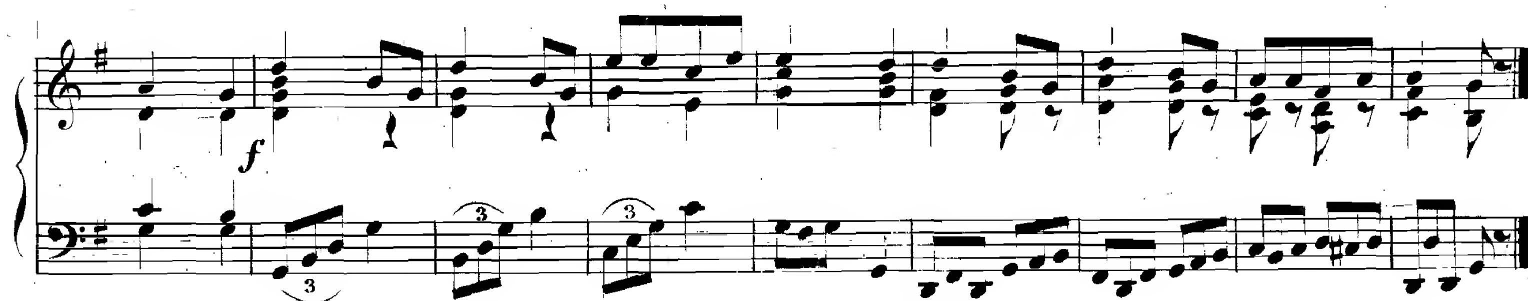
Brurelaatt naar Brurefæle kjem inni Galen.

Allegretto. Gol i Hallingdal.

Nº220.
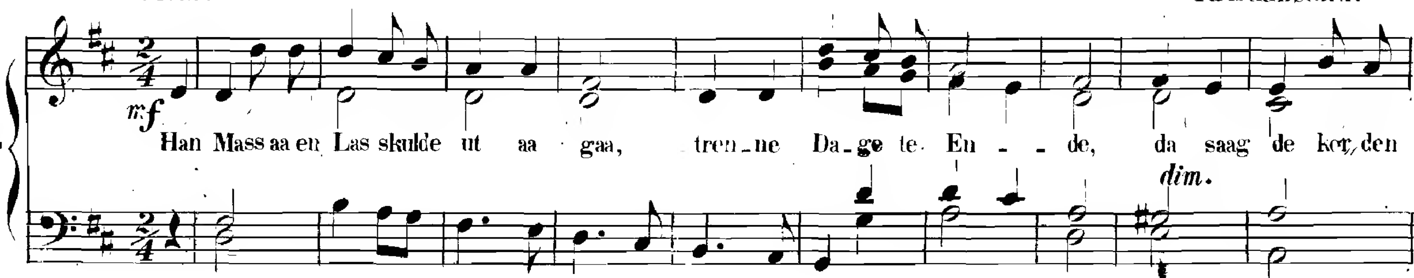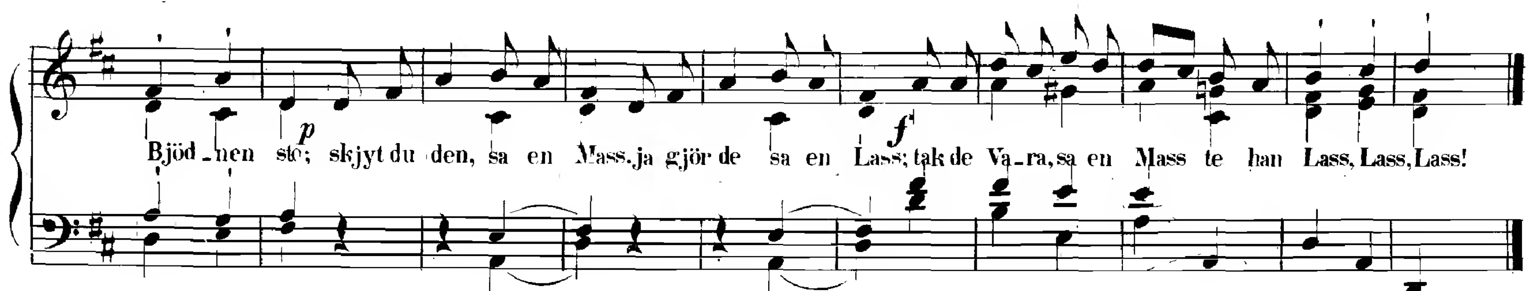

Mass aa en Lasse.

Vivace. Kristiansand.

Nº221.
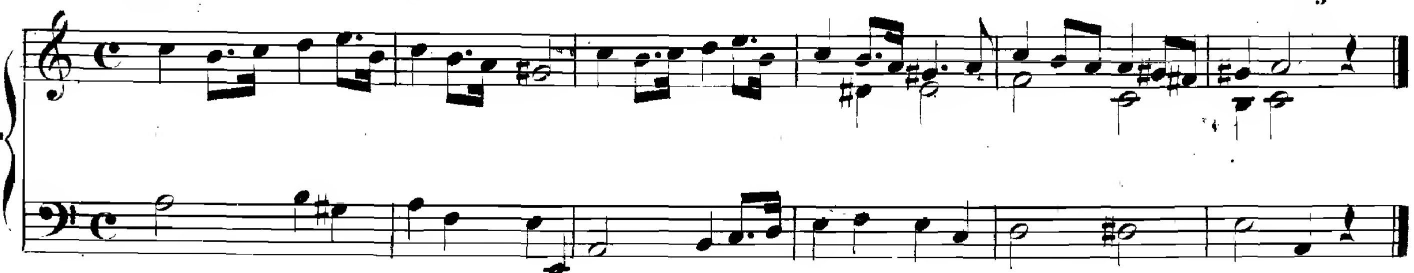

Bryllaupsvise.

Allegro. Lessje

Nº222.

Husk op i Ring Ola Gutten min.

Allegretto. Trondhjem.

No 223.

Alderdomin.

Andante. Trondhjem.

No 224.

Snus hoin tok, Stab-bin set-te han seg paa, Byd-ja skjöl-vand kved-ja saa.

cresc. *pp*

Fjeldbyggen.

Maestoso. Trondhjem.

No 225.

p

Fjeld-byg-gen ag-ter paa Ti--den om Vin-tren naar Da-gen er li-den,

Tar han Øks paa Nakken i Bak-ken gaar i dy ben Sne op til Lænder-ne, fin der sig et Træ,

cresc. *piu mosso.* *p*

kroget til at se, gjör sig deraf Me-je, som plei-e bruges under Slæder paa Ve-je.

tempo 1mo. *f*

Jeg var en Gut i mit femtende Aar.

Moderato. Trondhjem.

No 226.

Sæterreise.

Allegretto. Ørkedalen.

Nº227.

Markje grönas, Snjogen braa_na, Fjell bli bært aa Lau_ve sprett, Mu_ri_ _ny_kil staar ti Da_lom, Ku_e seg fæ e_ta mæt. Al som li_vi byr_ja kræ_ka, Fjönnen kjem taa Hi_e fram, Ut_ur Fjö_se spring for_nög_de Ku aa Kalv aa Sau aa Lam.

Bryllaupe aat hu Siri.

Moderato. Aker.

Nº228.

Höyr du Si_ri, Dot_ter mi, Per i Li vil te deg fri ut_i dis_se Da_ga, ut_i dis se Da_ga. Kan din Hog te honom staa, saa vil eg du han ska faa te din Ægte_ma_ka, te din Æg_te_ma_ka.

I Fjol gjætt'e Gjeitinn.

Lento.

Nº229.

I Fjol gjætt'e Gjei_tinn i dju_pa_ste Da_lom, I Fjol gjætt'e Gjei_tinn i

dju - pa - ste Da - lom, I Aar maa e gaa mæ ein Vaak kring i Ga - lom, I Aar maa e

p

gaa mæ ein Vaak kring i Ga - lom. I Aar maa e gaa mæ ein Vaak kring i Ga - lom.

eller

Aa kjære Ola.

Con moto.

No 230.

mf Aa kjæ - re O - la ta paa deg Ve - sten paa den - ne Dag, *p* aa spend saa

fö - re den Tam - bur - he - sten aa bed te Lag; *mf* for Svei - no An - der - sen aa Ki - sti

Kang - le - sken aa Kas - per Spe - le - mann aa'n Jör - gen Fe - ste - mann aa Ver - ten sjöl, aa han Mik - kel

Jen - sen aa Ki - sti Mit - skang aa Hel - je Bent - sen aa Lensmand Hol - te - bÿ aa Löitnant

ritenuto.

Svin_dal aa Pre_sten Rön. Men Jom_fru Ros_næs, min hjer_te Bro_der, hun blev no glöymt.

Springdands.

Allegretto.

No. 231.

Kjær_rin_ga mæ Sta_ _ven, höyt op i Hak_ke_da_ _len; Aat_te Pot_ter Rö_me, fi_re Mer_ker Smör saa kjin_na Ka_ri O_la had_de för Kjæ_rin_ga mæ Sta_ _ven.

Hvad er det godt at lande.

Andantino. Hitterdal.

No. 232.

Hvad er det godt at lan_de i Him_lens sö_de Havn, Fra Ver_dens vil_de Stran_de Fra frem_med Land og Stavn; Fra Rö_ver_Nest til En_gle_fest, Fra Svi_ne_egn til Fa_ders Favn! Hvad er det godt at lan_de I Him_lens sö_de Havn, I Brud_goms Skjöd, fra

Strid og Stöd, Ja Alt, hvad har af Sor-rig Navn, hvad er det godt at lan-de I Him-lens sö-de Havn!

Brorson.

Lento. **Jeg haver min Sag til Gud hjemstilt.** Valders.

No. 233.

Jeg ha-ver min Sag til Gud Gud hjem-stilt, Ved al min Sor-rig ha-ver han mig skilt, Jeg gi-ver mig un-der hans fa-der-li-ge Vil-je, er taa-lig og stil-le, In-gen Ting skal os ad-skil-le.

Lento. **Herre Jesu Krist, sand Menneske og Gud.** Valders.

No. 234.

Her-re Je-su Krist, sand Men-ne-ske og Gud, Som Bang-hed Pi-ne og sor-rigfuldt Mod For mig led ind til Kor-sets Död, Og frel-ste mig fra den e-vi-ge Nöd.

destr.

Lento. **Hjertelig mig nu længes.** Valders.

Nº235.

Hjer - te - lig mig nu læn - ges Ef - ter en sa - lig End, Thi jeg yn - ke - lig træn ges Af Drövel - se og E - lend, At van dre er jeg re - de Fra Ver den med en Fart Til Him - me - ri - ges Glæ - de; Kom, Je - su! kom nu snart.

Lento. **Hvo sig fortröster Alt paa den Höiestes Magt.** Meldalen.

Nº236.

Hvo sig for - trös - ter Alt paa den Höi - e - stes Magt, Han sig for - ly - ster Un - der hans Skyg - ges Vagt, Og si ger selv til Her - ren blid, Naar mig feil og brö - ster Est Du al min Til - lid, Est Du al min Til - lid.

Allegretto.

Nº237.

p

cresc.

L. M. Lindemans Fjeldn

Springdands.

Allegretto. Aamot.

Nº237.

Springdands.

Allegretto.

Aamot.

No. 238.

f

p

cresc.

f

Fine. *p*

cresc.

f

D.C.
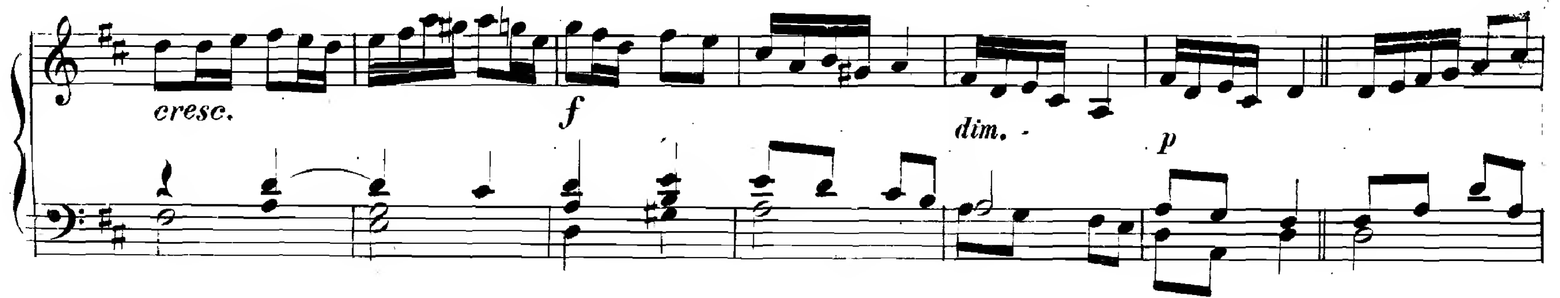
Halling.
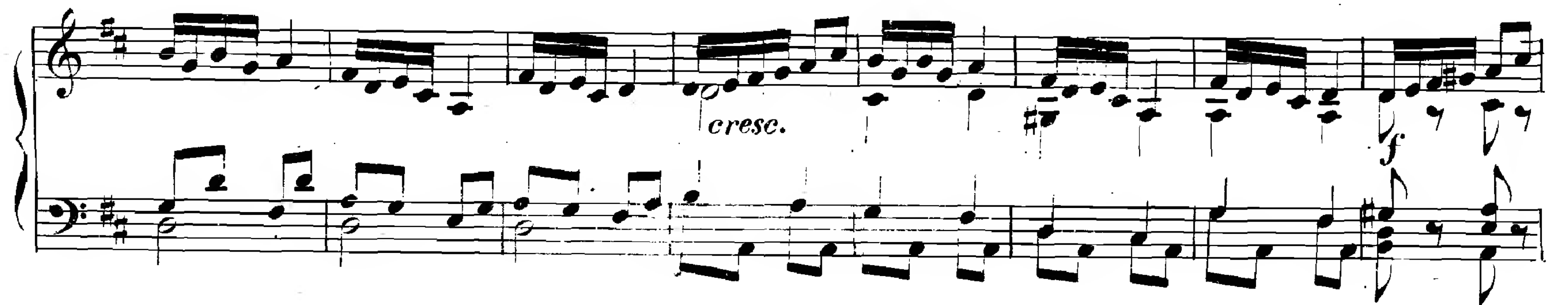
Moderato.
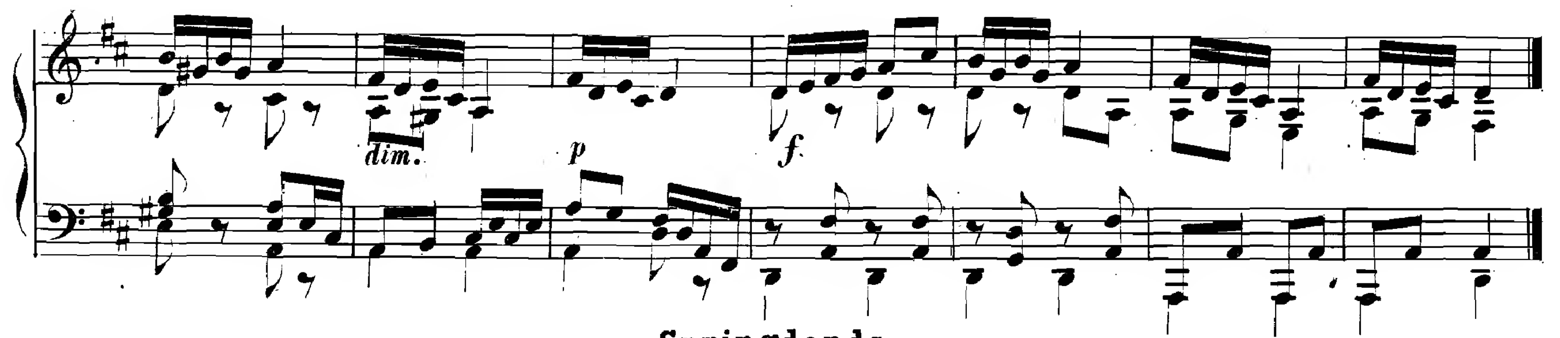
Aamot.

No. 239.

p
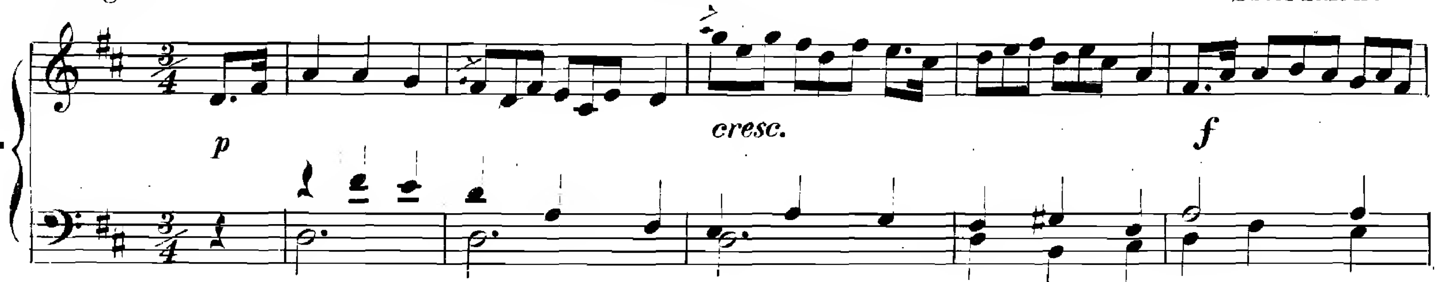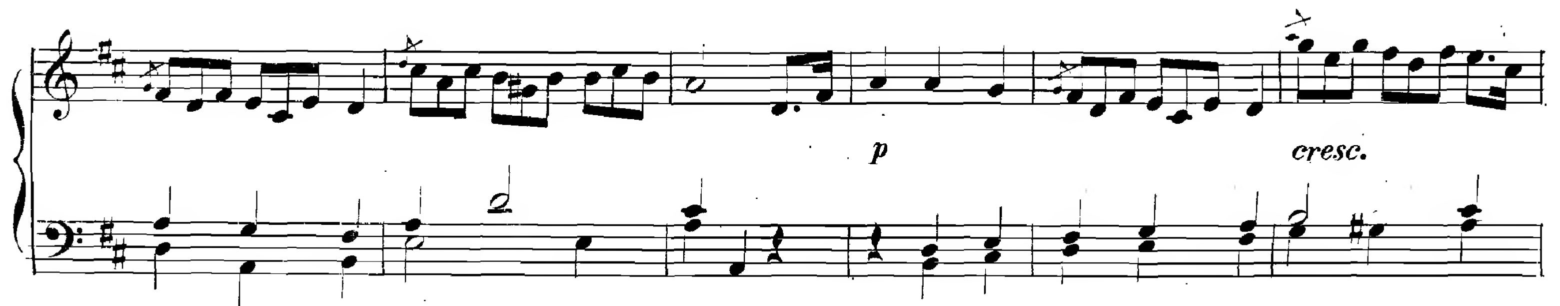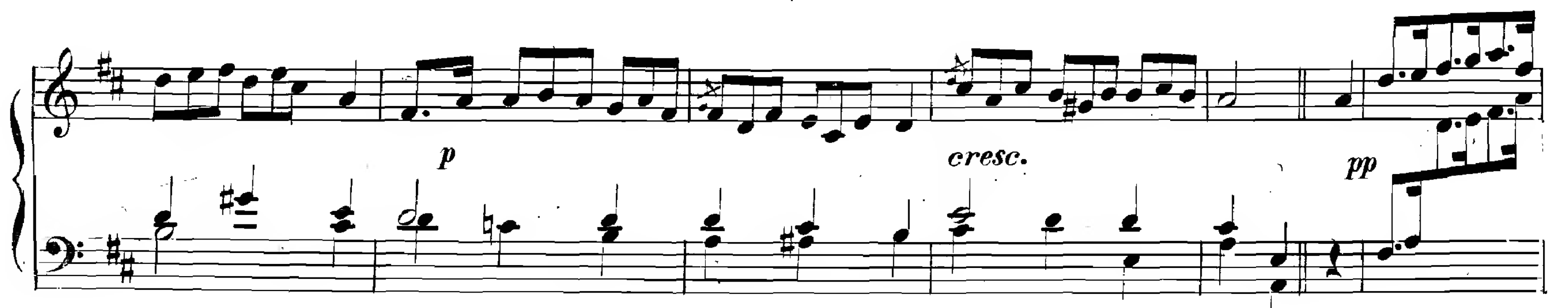

Springdands.

Allegretto. Østerdalen.

No240.

cresc.

p *cresc.*

f

Allegretto. **Springdands.**

No. 241.

mf *dim.* *p*

f *dim.*

f *p*

ceresc. p f p

cresc. f

Halling.

Moderato. Tinn i Thelemarken.

No. 242.

p cresc. f p

cresc. f

Halling.

Moderato.

№243.

p *f* *p* *f* *p* *cresc.* *f*

Springdands.

Allegretto.

Sigdal.

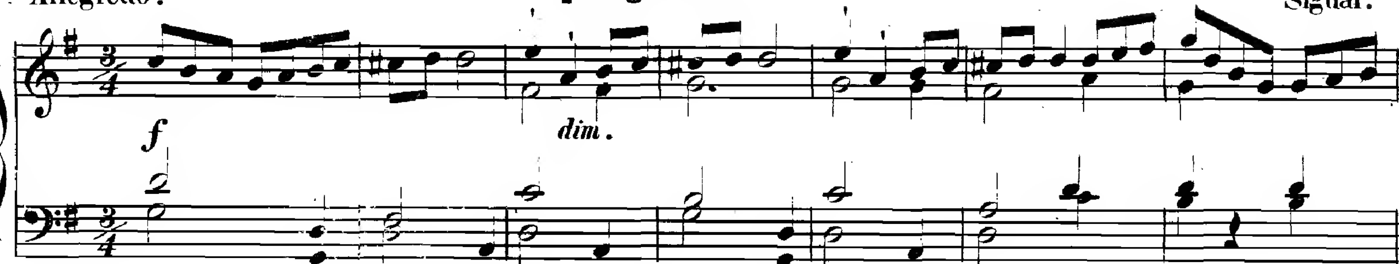
№244.
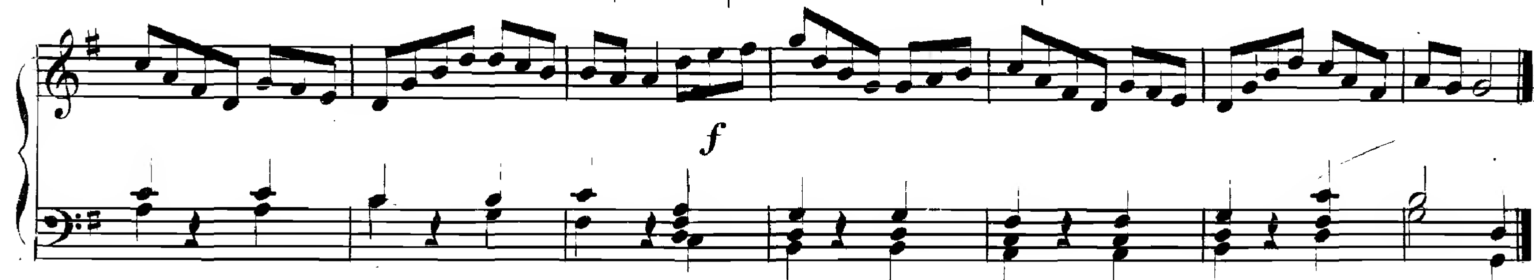
p *p* *cresc.* *f* *p* *f*

Springdands.

Allegretto. Sigdal.

Nº245.
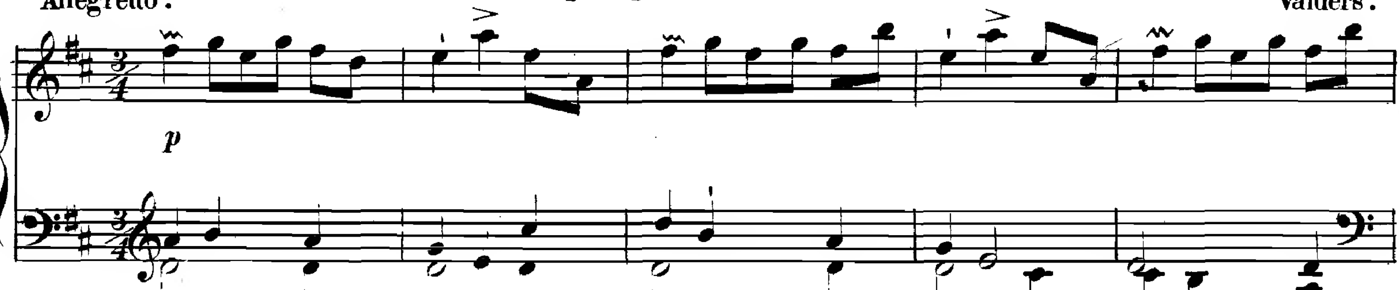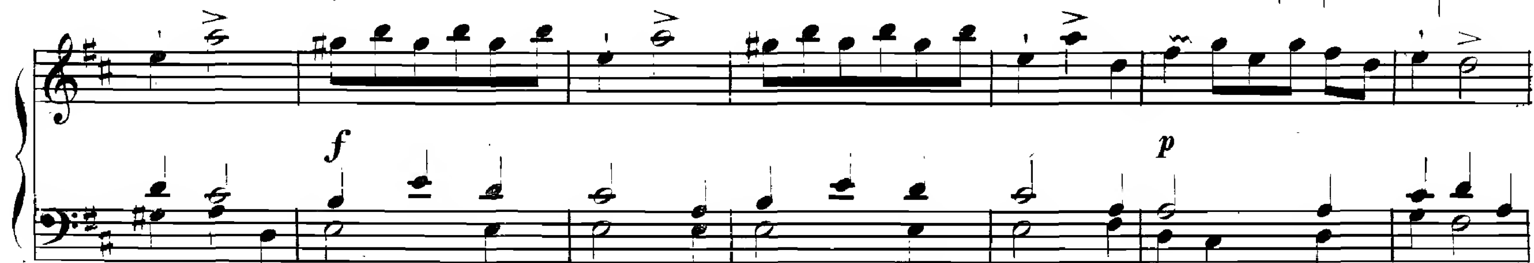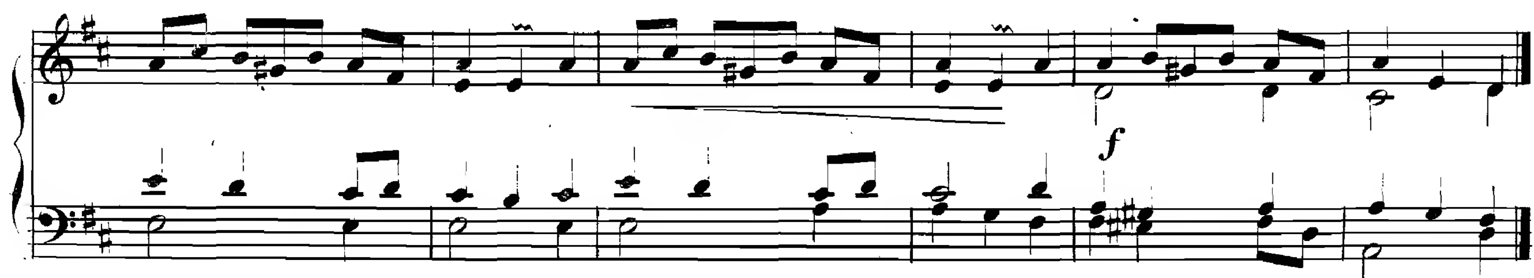

Springdands.

Allegretto. Valders.

Nº246.
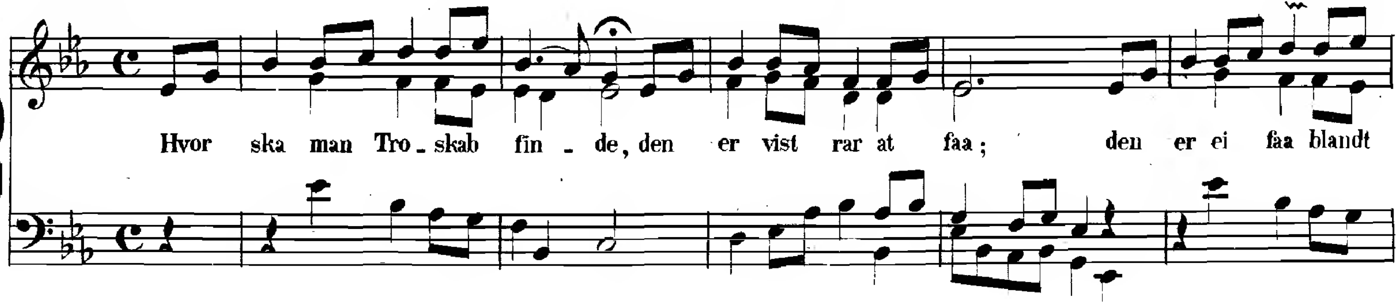

Hvor ska man Troskab finde.

Andante. Valders.

Nº247.

Ven - - ner, som man kan li - de paa; thi den som man for bedst og tror, der

of - te stör - ste Falsk - hed bor; saa snar - li kan be - dra - ge i Gjer - ning og i Ord.

p *cresc.*

Haran.

Moderato.

Aadalen.

Nº248.

E va no me saa li - ten en Ha - ra, haa vondt ha - ver e gjort

p

Men - ni - skjen, i Skau - en maa e tus - le aa fa - ra, saa pla - ger döm Ha - ran om Vin - te - ren.

cresc. *f*

Han Dave o en Jon.

Moderato.

Valders.

Nº249.

Han Da ve han sig - la paa sal - ten Sjö i Ver - den o bu; han Jon kje - mö et - te paa

p *f* *p*

tur _ re Land_jord. Her æ e sa en Jon for rau_an_de aa ri _ ö mæ rau _ ö Guld_sno e gaar mæ sa en Jon.

f *p* *cresc.* *f*

Ho Guro.

Vivace. Valders.

Nº250.

O kjen_nö du ho Gu_ro den ly_sti_gö Kvin_ne ho kun_na ba_ka ve_va o spin_nö, frisk so ain Kar ho san_nö_le töl_dö, ho va i Fæ_ras _ Ve_ge o kjör_dö, ho va in_kji bang' i för stan_da paa Me_ja, ho kun na sæ_la Mær_re si _ e_ja.

p *cresc.* *f*

Gaasöleiken.

Allegretto. Valders.

Nº251.

Ein i Gryta. Kor ha du no vö_re so leng' i mi Gaas?

Gaasa. E ha vö_re ut mæ Stren_do o va_ska me o mi_ne, min Svein sö_lö.

Mann i Gryta. Ki va_ska du kji me mi Gaas?

G. Du

p

va kji mæ ut - i den Leik, min Svein sö - tö. Fa - ger Flök - ken ha du mæ de mi Gaas. Den ha e sjöl

M. G.

baa - de födt o klædt, min Svein sö - - tö. Gje me ein, o ha sjöl tvo, mi Gaas? Slet in - kji e

M. G.

tö - le slet in - kji e maa, min Svein sö - tö. Gje du kji me, so tæ e i -

M. *cresc*

fraa de mi Gaas. Tæ du i - fraa me so heng' i e de, min Svein sö - tö. Heng' i du me, so bren - ne e

G. M. *mf* *cresc.*

de, mi Gaas. För du ska me bren - nö, för ska e i - gjön - no Smaaskogen ren - nö, min Svein sö - tö.

G. *f*

Telabonden.

Allegretto. Valders.

№252.

E ten - tö me hjaa ein Te - la - bon - de - mann, o hau ga me ein Gar, o

p *f* *p*

Gjen - ta paa Da - le gjekk o ta - la ve me o sa me, ko Ga - ren skul - dö ei - te:

mf Ga - ren ska ei - te ve - na - ste Ködn - land. E ten - tö me hjaa ein Te - la - bon - de - mann, o han ga me ein Hund; o Gjen - ta paa Da - le gjekk o ta - la ve me o sa me ko Hun - dn skul - dö ei te: Hun - dn ska ei - te Vuf - vuf o Jei - te ska ei - te Sprik - hödn o San - en ska ei - te Mæ - bæ, o Kjy - re ska ei - te Klau - ros o Gam - pen ska ei - te Brei - föt o Baa - ten ska ei - te Rek - ki - land o Ga - ren ska ei - te ve - na - ste Ködnland.

7.V. *p* *f* *p* 7.V. *più moto.* *cresc.* 6.V. 5.V. *mf* 4.V. *cresc.* 3.V. 2.V. 1.V. *f* *rit.*

Haugadansen.

Moderato. En Langeleik-Laatt. Valders.

No 253.

p *cresc.* *dim.* *rit.* *pp* *Fine.* *f* *p* *f* *dim.* *p* *cresc.* *p* *D.C.*

Stutar-Laatt.

Andante con moto. Valders.

No 254.

3 3

p

cresc. *f* *p*

f

Baadn-Laatt.

Moderato. Valders.

No. 255.

p

Dilt'n dilt'n nol i Höd'n ette kjem en svar-tö Bjödn, ja-ga me te biaas' i Höd'n. Svigt o en Svei-ve, Runt o en Grei-ve-*cresc.* Et-te kjem' o Dri-vo, so Bjöd-na-bro-ke skul-dö ri-vö.

Jolöleik.

Allegro ma non troppo. Valders.

No. 256.

p

Hind har e no ut-i Ha-gin min, Hjort har e en-no in-kji, spilt har e no den *cresc.*

hei - le Natt, meir har e taft ell vön - ne. Statt upp An - ders, følg mæ me, den fi - na - stö Gjen - ta e

f

V. 2.

gje - va ska de; i Natt ska du ha o, men i Mör - go - Natt ska du miss' o att Sö - stör, Sö - stör

p

Rö - land vil du fyl - gjy mæ o - vör Möl - le - dam Nei, Nei kjær Sö - stör

pp *p*

pp

in - kji for Liv el - ler Land - sör, in - kji for Gull el - ler Kran - sör,

p *cresc.*

in - kji vil du se - ja me, o in - kji vil e spör - ja de, kæm so æ din Kjæ - rö - ste.

p

An - ders Svein den gjil - dö, Ragn - hild Möy - e den snil - dö; han sva - ra hen - nö, Ja, han

f *p*

vil - dö o ha mæ Aa - kör o mæ Eng, mæ upp - reid - dö Seng mæ tolv Gull - rin - ga o ein

cresc.

a - pall - graa Hest, so e - ra dei fest.

f p

So lett so du An - ders höp - pa o - vör det - te Band, so lett tæ - ke du ho Ragn - hild i Fang.

V. 3. DANDS.

Elsk - te Dam - men al - le - sam - men, go - ö Ve - ne o go - ö Natt, giv dei Lyk - ken og - so

mf

Gam - men, ner dei ko - ma i Æg - te - skap. No æ dei kom - ne paa Bei - sen hen, no ko - ma dei væl snart i -

p mf

Bufarsvein.

Allegro. Bö i Thelemarken.

Nº257.

Lilt Kjersten.

Andante con moto. Saude.

Nº258.

Den store Kraaka.

Moderato. Hjerdal i Thelemarken.

Nº259.

Kjæringa reidde seg ein Barsölsgraut.

Allegro. Sillejord.

Nº260.

Laugmann rei seg unde Öy.

Moderato. Sillejord.

Nº261.

fe - ster stolt In - ge - li - ti saa ven ei Möy. Ho maat - te saa vel væ - ra mi.

f

Liti Kersti.

Allegretto. Sillejord.

No 262.

Li - ti Ker - sti ho va seg saa li - tit eit Viv, Bron - fo - len löy - per lett, ho kun - na kji raa - de sit un - ge Liv, mæ dæ regner aa dæ blæs; aa no - ra un - de Fjöl - lo der lei - ka dei Nor - menn.

p f p f

p cresc. f ff

Kjære mi Datter du tænder i eit Ljos.

Allegro. Laurdal.

No 263.

p Kjæ - re mi Dat - ter du tæn - der i eit Ljos, ho ho - ho ho ho ho, naa æ dæ komme Tjo - var i vort Huus fi - li - vi, fi - li - vi, fi - li - va fa fa fi - le - vi, fi - li - vi, fi - li - va.

mf f p

Liti Kjersti som Stalldreng.

Allegretto. Hvideseid.

No 264.

Li - ti Kjer - sti ho kom seg ri - ans te Gaar, sa - de - li hei, Kon - gjen u - te for hen - nar staar, ut - i Bryn - ja saa tör ho ei.

p cresc. p f

Mi snille Gjente.

Stevtone.

Andante con moto. Omlie.

No 265.

Mi snil - le Gjen - te du æ for - lo - va, naa taar eg slet in - kje mæ deg so - va, aa eg taar kje so - va ut - i din Arm, dæ va deg te Tre - gje og meg te Harm.

p cresc. p cresc.

Kong Hansinbol.

Moderato. Vinje.

No 266.

Kong Han - sin - bol han red sig ud - i Sko - ven saa grön med sin Klæd - ning saa skjön, han

red med si_ne Venner alt til Tids_for_driv, han tænkte ik_ke paa, det skuld' ko_ste hans Liv. :

Hr. Ole.

Andante. Gol i Hallingdal.

No. 267.

Hr. O_le han tjen_te i Ka_nun_gens Gaar, i Æ_ra aa mæ Dö, der tjen_ _te han i at_ _ten Aar; e van_dra nu saa ær_lig aa saa var_lig.

Rabnabrydlaupet uti Kraakjalund.

Allegretto. Söndfjord og Sogn.

No. 268.

mf Langt i Au_ster i Kraake_lund dar æ so fa_ger ein By, *p* Al_le dir Dyr, i Væ_rinn'æ, dei saanlast dar ut_ i. Bjön_nen va dei_ra yp_pa_ste Kar ut_i Sko_gja.

Firelippe Tyske.

Allegro. Kristiansand.

No. 269.

p Jeg tjen_te hos en ri_ke Mann, ja ri_ke saa han var; vil du vi_te Le aa Te

kaa han mig i Lönnen - ga: Ga han mig ei Hö - ne. Vil du vi - te Le aa Te kaa mi Hö - ne hei te: mi

cresc.

Hö - ne hei - te Fi - re - lip - pe Ty - ske.

8. V.

Jeg tjen - te hos en ri - ke Mann ja ri - ke saa han var; vil du vi - te Le aa Te, kaa han mig i Lönnen ga: Ga han mig ei Ku. Vil du vi - te Le aa Te kaa mi Ku hu hei te:

8. V.

mi Ku hu hei - te Böt - te - go, min

7. V.

Buk han hei - te Bygs - i - to, mi

6. V.

Gjeit hu hei - te Blek - i - berg, min

5. V.

Sau han hei - te Trip - um - trap, mi

4. V.

Gaas hu hei - te Lan - ge - hals, mi

3. V.

And hu hei - te Söm - i - land, min

2. V.

Ha - ne hei - te Skrikomgal, mi

1. V.

Hö - ne hei - te* Fi - re - lip - pe Ty - ske.

Sæterreise.

Andantino. Gudbrandsdalen.

Nº270.

Hr. Zirklar drog over salten Hav.

Maestoso. Trondhjem.

Nº271.

Kleggen.

Moderato. Trondhjem.

Nº272.

Allegretto.

Ifjor paa Marknan da va de Moro.

Trondhjem.

Nº273.

Allegretto.

Lensmannen hadd ei graaskjimla Merr.
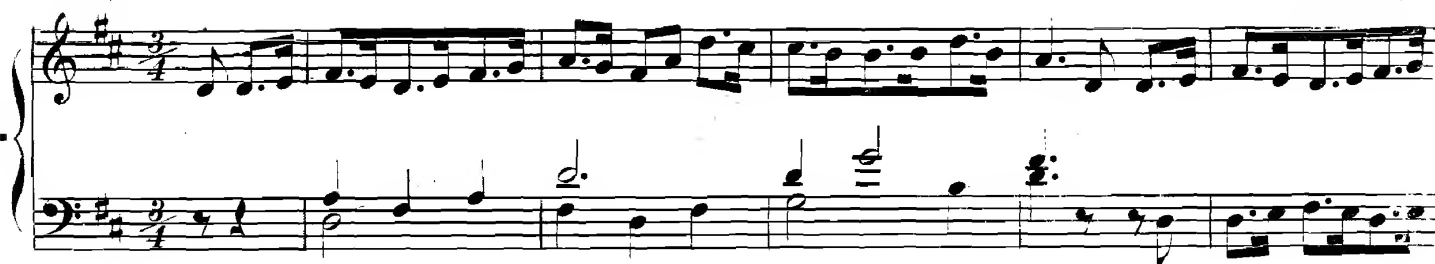
Trondhjem.
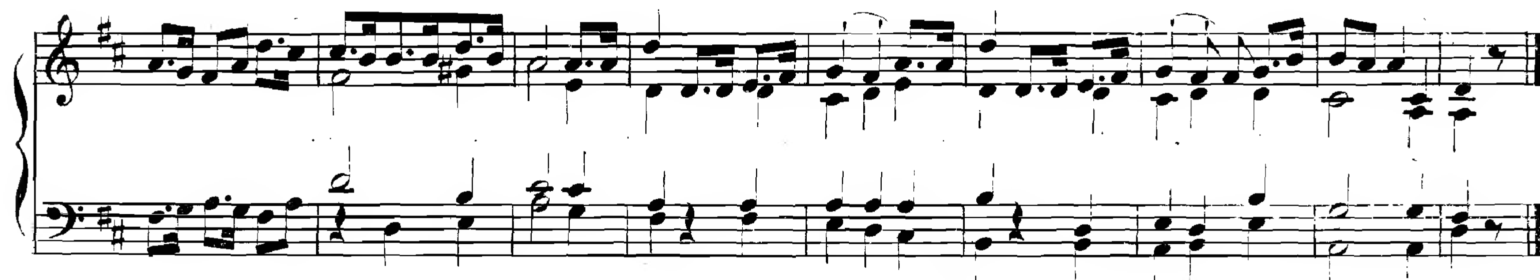
Nº274.

En Visestub.

Allegretto. Holmestrand.

No. 274.
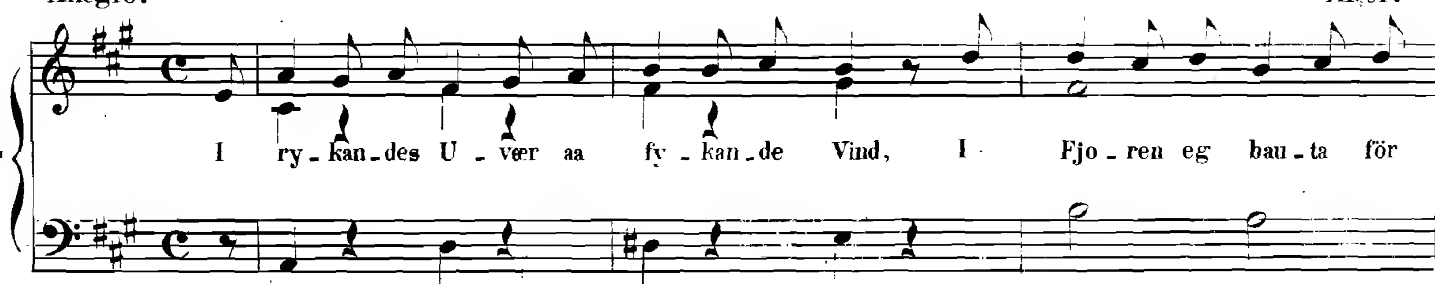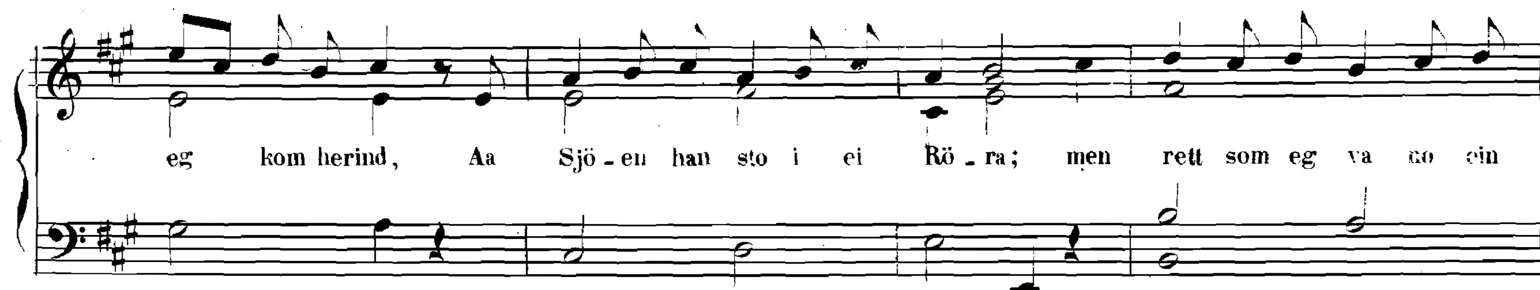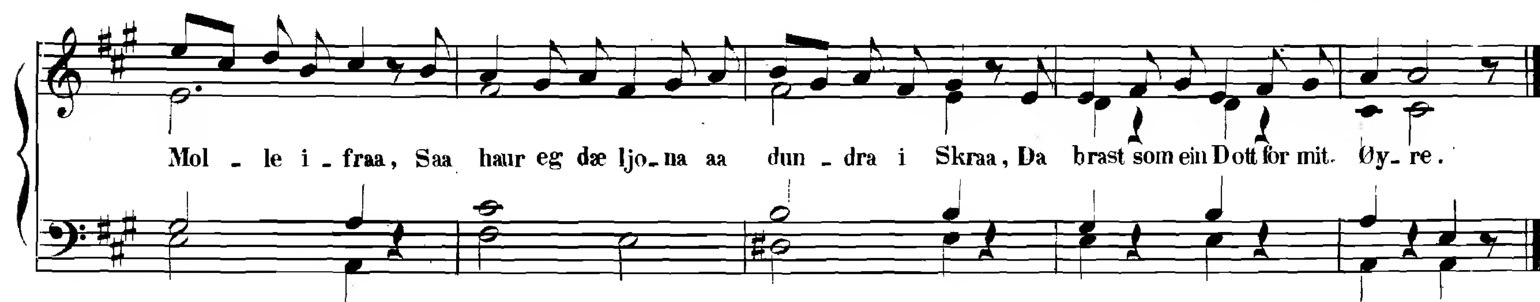

Bonden i Bryllupsgaren.

Allegro. Aker.

No. 275.
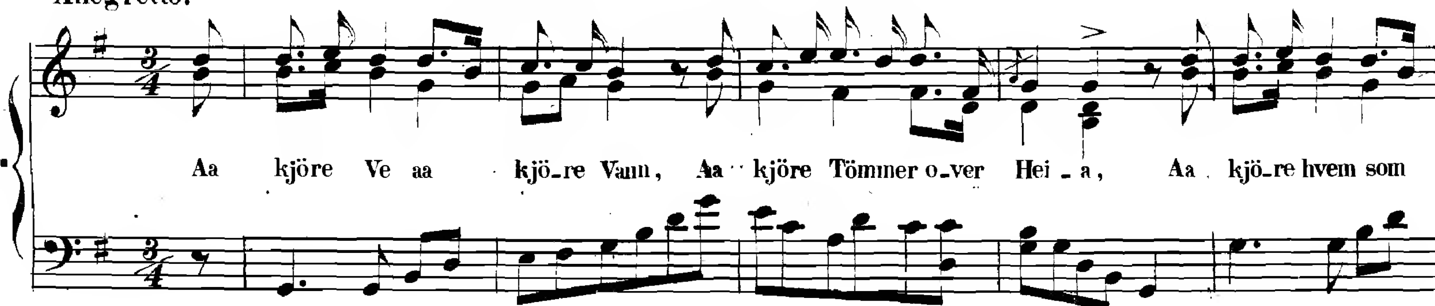

Aa kjöre Ve aa kjöre Vann.

Allegretto.

No. 276.

kjö - re vil, Je kjörer Gjen - ta mi - e - ja. De rö - de Ro - ser aa de Øi - ne dlaa, De vakkre Gjenter holder je ut - aa Helst naar je faar, den je vil ha, Saa æ dæ Mor - ro aa le - va!

Eg raadde Grunden aaleine.

Allegretto.

Nº 277.

Eg rod - de meg ut paa Sei - a - grun - den, dæ va um Mor - go - nen ti - le; daa kjem han O - la fraa Kaa - ra - grun - den aa rod - de meg Baa - ten for I - le. Daa dreiv eg te han mæ Fi - ske - ston - gi saa'n datt i U - ve - la bak i Ron - gi. Daa vart eg so gla aa tok te aa kva: no raadde eg Grunden aa - lei - - - ne.

Hvad blev der liden Tab paa Tiden.

Andantino. Hitterdal.

Nº278.

Hvad blev der li - den Tab paa Ti - den, Tænk - te vi paa Dö - dens Skaal, Og lud vor Tan - ke Al - drig van - ke Fra vort ret - te Maal. I Hö - stens Da - ge Faa skal kla - ge O - ver Trang paa Tids - for - driv. O nei! end si - ge, De som fi - ge Til et e - vigt Liv. Mit Hjer - te spar Den Tid Du har, Som er saa ko - ste - lig og rar. Har du i Sin - de Hjem at fin - de, Maa du væ - re snar.

Brorson.

Jeg raaber til dig o Herre Krist.

Lento. Valders.

Nº279.

Jeg raa - ber til dig, o Her - re Krist! Jeg be - der du hör min Kla - ge,
Giv mig den ret - te Tro for - vist, At jeg dig ikke for - sa - ger,

Ak Herre from.

Lento. Valders.

No 280.

Gud Fader udi Himmerig.

Lento. Valders.

No 281.

Fader vor udi Himmerig.

Lento. Valders.

No 282.

Guds Godhed ville vi prise.

Lento. Valders.

No 283.